

INFORMACE

V CESTOVNÍM RUCHU

**SPECIFIKA V TVORBĚ A DISTRIBUCI INFORMACÍ MEZI
OBČANA A NÁVŠTĚVNÍKA, RESPEKTIVE TURISTU
NA ÚROVNI OBCE, REGIONU, DESTINACE**

www.vzdelavanivcr.cz

SPECIFIKA V TVORBĚ A DISTRIBUCI INFORMACÍ MEZI OBČANA A NÁVŠTĚVNÍKA, RESPEKTIVE TURISTU NA ÚROVNI OBCE, REGIONU, DESTINACE

Ing. Zdeněk Tůma
Ing. Josef Bábík, CSc.
Prof. Ing. Ladislav Blažek, CSc.

Thema Consulting, s.r.o.

Praha 2007

Specifika v tvorbě a distribuci informací mezi občana a návštěvníka, resp. turistu na úrovni obce, regionu, destinace

Vydalo: Ministerstvo pro místní rozvoj ČR, Praha, 2007.
Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1, www.mmr.cz

Tato skripta byla vytvořena pro projekt „Informace v cestovním ruchu“ CZ.04.1.03/4.2.00.1/0007 Operační program Rozvoj lidských zdrojů (OP RLZ), Opatření 4.2., Specifické vzdělávání.

Tento vzdělávací program je spolufinancován Evropským sociálním fondem (ESF) a státním rozpočtem ČR.

Obsah

I. Předmluva	7
MODUL M1 - Vymezení základních pojmů obce, regionu a destinace, přiřazení zdrojů informací	8
1. Úvodem - cestovní ruch	8
2. Vymezení základních pojmů	8
2.1. Česká republika - stát	8
2.2. Normalizovaná klasifikace územních celků	9
2.3. Regionální struktura České republiky	10
2.4. Územně správní struktura České republiky - správní členění regionů	10
2.5. Regiony soudržnosti – NUTS II.	12
2.6. Evropský region, také euregion.	12
2.6.1. Euroregiony v České republice	13
2.7. Kraje – samosprávné územní celky	14
2.8. Obce	15
2.9. Města	15
2.10. Statutární města	15
2.11. Působnost obce	15
2.11.1. Obce s rozšířenou působností	18
2.12. Veřejná správa	19
2.12.1. Marketingový přístup ve veřejné správě	20
2.13. Mikroregion	21
2.14. Marketingové turistické regiony	21
2.15. Destinace cestovního ruchu	22
2.16. Návštěvník	23
2.17. Místní obyvatel	24
3. Zdroje poskytující informace nutné pro cestovní ruch.	24
3.1. Stát	24
3.1.1. Cíle koncepce státní politiky jsou	25
3.1.2. Česká centrála cestovního ruchu – CZECHTOURISM (dále jen ČCCR)	26
3.2. Kraje – samosprávné územní celky	27
3.3. Statutární města, města, obce	29
3.4. Destinace turistického ruchu.	29
3.4.1. Informace nutné pro tvorbu strategického marketingového plánu a produktů cestovního ruchu	29
Základní socioekonomické podmínky pro rozvoj cestovního ruchu	30
Analýza poptávky po cestovním ruchu v destinaci	30
Analýza nabídky cestovního ruchu v destinaci	30
Organizace a marketing v destinaci	30
Analýza konkurence	30
Sousedé, analýza silných a slabých stránek regionálního managementu	30
4. Požadavky na informace	31
4.1. Tvorba a prezentace informací veřejné správy	31
4.2. Informační systém veřejné správy	32
4.2.1. Portál veřejné správy,	32
4.3. Regionální informační systém (RIS) (RIS)	33
4.4. Informační kanceláře cestovního ruchu (turistická informační centra - TIC)	35
5. Slovník použitých pojmů	37
Stát	37
NUTS (Nomenclature des Unites Territoriales Statistique)	37
Regiony soudržnosti	37
Euroregiony	37

Kraj.....	37
Obce.....	37
Města.....	37
Působností obce.....	38
Obce s rozšířenou působností.....	38
Veřejná správa.....	38
Samospráva.....	38
Mikroregion.....	38
Marketingové turistické regiony.....	38
Destinace cestovního ruchu.....	38
Návštěvník.....	38
Česká centrála cestovního ruchu – CZECHTOURISM.....	38
Program rozvoje kraje (PRK).....	39
Program rozvoje obce.....	39
Informační systém veřejné správy.....	39
Portál veřejné správy.....	39
Regionální informační systém (RIS).....	39
Informační kanceláře cestovního ruchu (turistická informační centra - TIC).....	39
MODUL M2.....	40
Legislativní rámec pro tvorbu a distribuci informací na úrovni obce, regionu a destinace - přehled legislativních norem.....	40
1. Úvod.....	40
2. Přehled legislativních norem.....	40
2.1.1. Komentář k zákonu o ochraně osobních údajů (zákon č. 101/2000 Sb.) a změně některých zákonů.....	40
2.1.2. Zákon 101/2000 Sb. ze dne 4. dubna 2000 O ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů.....	41
2.2.1. Komentář k zákonu o svobodném přístupu k informacím č.106/1999 Sb.....	63
2.2.2. Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.....	63
2.2.2.Komentář zákonu č. 227/2000Sb. O elektronickém podpisu(e-podpis).....	70
2.3.1.1. Novela zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu.....	70
2.3.2. ZÁKON 227/2000Sb. ze dne 29. června 2000 O elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu).....	71
2.3.3. Nařízení vlády č. 495/2004 Sb, kterým se provádí zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů.....	90
2.3.4. VYHLÁŠKA 496/2004 Sb. ze dne 29. července 2004 o elektronických podatelkách.....	93
2.4.1. Komentář k novele zákona č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu vč. plného znění s účinností od 1. 8. 2006.....	98
2.4.2. Zákon č. 214/2006 Sb., který novelizuje zákon č. 159/99 Sb., o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu.....	99
2.5.1. Komentář k zákonu 365_2000Sb. ze dne 14. září 2000 o informačních systémech veřejné správy.....	108
2.5.2. 365/2000 Sb. ZÁKON ze dne 14. září 2000 O informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů.....	111
2.6. ZÁKON 46/2000 Sb. ze dne 22. února 2000 . O právech a povinnostech při vydávání periodického tisku a o změně některých dalších zákonů (tiskový zákon).....	125
3. Slovník použitých pojmů.....	140
Zákon.....	140
Vyhláška, nařízení vlády.....	140
MODUL M3.....	141
Distribuční cesty na úrovni obce, regionu, destinace.....	141
1. Úvod.....	141
2. Specifika distribuce v cestovním ruchu.....	142

3. Formy distribuce	142
3.1. Přímé distribuční cesty - přímý prodej	142
3.2. Nepřímé distribuční cesty	143
4. Charakteristika jednotlivých forem distribučních cest	143
4.1. Osobní prodej	143
4.2. Katalog	143
4.3. Telemarketing	144
4.4. Informační linka, infoline, hotline, helpdesk	145
4.5. Zelená linka	145
4.6. Faxmailing	145
4.7. Internet	146
4.7.1. Služba www (World Wide Web)	146
4.7.2. Obchodování na Internetu – e-business	148
4.8. Turistická informační centra	150
4.9. Touroperátoři (cestovní kanceláře) - organizátoři cest	151
4.10. Cestovní agentury – zprostředkovatelé	152
4.11. Cestovní kancelář	154
4.12. Speciální distribuční cesty	155
5. Slovník použitých pojmů	156
Osobní prodej	156
Telemarketing	156
Zelená linka	156
Internet	156
E-business (elektronický obchod)	156
Touroperátoři(cestovní kanceláře) - organizátoři cest	156
Cestovní agentury – zprostředkovatelé	156
MODUL M 4. Marketingový management na úrovni obce,regionu,destinace	157
1. Úvod	157
2. Vymezení a principy marketingového managementu	160
2.1. Marketingový management destinace	160
2.2. Politika cestovního ruchu	161
2.3. Organizace cestovního ruchu	161
2.3.1. Hlavní úkoly <i>organizace cestovního ruchu</i> v destinaci:	162
2.3.2. Management destinace	163
3. Marketingová koncepce destinace cestovního ruchu.	166
3.1. definování mise	166
3.2. určení marketingového cíle,	166
3.3. určení specifických marketingových cílů,	166
3.4. marketingová analýza	166
3.4.1. analýza silných a slabých stránek	166
3.4.2. analýza možností a příležitostí	167
3.4.3. analýza návštěvníků	167
3.4.4. určení specifických předností	167
3.5. určení příležitostí a ohrožení na trhu,	168
3.6. segmentace trhu	168
3.7. výběr marketingové strategie	170
3.8. aktivizace marketingového mixu	172
3.8.1. Produkt	172
3.8.2. Distribuční cesty	174
3.8.3. Cena	174
3.8.4. Komunikace	175
Komunikační mix	175
Reklama	175
Publicita	176
Direkt-mail	176

Public relations.....	176
Podpora prodeje.....	177
Osobní prodej –.....	178
Destinační identita.....	178
3.9. Lidé.....	179
3.10. Realizační plán	180
3.11. Kontrola plnění strategie	180
4. Slovník použitých pojmů	181
Globalizace	181
Marketingový management destinace	181
Politika cestovního ruchu	181
Organizace cestovního ruchu	181
EN ISO 9004-2.....	181
Management destinace.....	181
Marketing destinace	181
Marketingová strategie.....	182
Produkt.....	182
Distribuční cesty.....	182
Destinační identita.....	182
Marketingový audit.....	182
Literatura:	183
Příloha k I.modulu : kontrolní otázky.....	184
Příloha k II.modulu : kontrolní otázky.....	185
Příloha k modulu III. : kontrolní otázky.....	186
Příloha k modulu IV. : kontrolní otázky	187
Rejstřík.....	188

I. Předmluva

Cestovní ruch je zcela závislý na kvalitních, aktuálních a vzájemně se doplňujících informacích. Cílem této práce je vymezení společensko ekonomického prostředí ve kterém probíhá, ukázat kde a jaké informace vznikají a přiřadit jednotlivým účastníkům cestovního ruchu zdroje informací, nezbytných pro efektivní fungování. Současná doba je doba vyspělých informačních technologií, které zásadním způsobem mění pohled na šíření a efektivní využívání informací, pro které je nezbytné vytvářet potřebné legislativní podmínky. Současný globalizovaný svět klade nové požadavky na distribuci produktů cestovního ruchu a současně ukazuje na nutnost nových pohledů při organizování cestovního ruchu. Na tyto požadavky se snaží předkládaná publikace poukázat.

Autor děkuje recenzentům generálnímu řediteli firmy Singular Czech Efstathios Amoutzasovi, Ing. Josefovi Bábíkovi CSc, Mgr. Markovi Waldhansovi a Prof. Ing. Ladislavu Blažkovi CSc z FES MU Brno za náměty i kritické připomínky, které byly do textu zapracovány.

Ing. Zdeněk Tůma

MODUL M1 - Vymezení základních pojmů obce, regionu a destinace, přiřazení zdrojů informací.

1. Úvodem - cestovní ruch

je jedním z největších a nejrychleji se rozvíjejících průmyslu světa. Má vliv na zaměstnanost, na tvorbu hrubého domácího produktu, záchranu kulturních, uměleckých a historických památek, zvyšuje všeobecnou vzdělanostní úroveň obyvatelstva. I když je ekonomický přínos cestovního ruchu pro stát jednoznačný, je třeba si uvědomit, že je víc než jen ekonomický fenomén.

Cestovní ruch nefunguje izolovaně, funguje ve společensko-ekonomickém systému, který ho ovlivňuje a systém sám ovlivňuje svými účinky tento společensko ekonomický systém.

Cestovní ruch je zcela závislý na kvalitních, aktuálních a vzájemně se doplňujících informacích. Cílem této práce je vymezení společensko ekonomického prostředí ve kterém probíhá, ukázat kde a jaké informace vznikají a přiřadit jednotlivým účastníkům cestovního ruchu zdroje informací, nezbytných pro efektivní fungování.

Kdo jsou účastníky cestovního ruchu:

- stát
- orgány územní veřejné správy
- orgány místních samospráv
- podnikatelské subjekty
- občanské a kulturní organizace
- obyvatelé
- návštěvník – klient – jako konečný konzument cestovního ruchu.

2. Vymezení základních pojmů.

2.1. Česká republika - stát

Stát je mocenská organizace společnosti. Stát je vymezen státní mocí, státním lidem (státní občanství) a státním územím. Svrchovaný stát není podřízen žádné jiné (státní) moci a to jak vnější, tak vnitřní.

Stát je spravován *státní správou*, která je správou věcí veřejných. Státní správa v sobě zahrnuje :

- prvky řídicí, tzn., že státní správa řídí chod společnosti tak, aby bylo dosaženo stanoveného cíle, tím se rozumí stavu stanoveného právní normou.
- prvky regulační, jejímž úkolem je udržení stanoveného cíle.

Státní správa je vykonávána *orgány státní správy*.

Posláním těchto orgánů je uskutečňovat státní správu a to metodami a prostředky státně mocenského charakteru. Každý orgán vystupuje jako relativně samostatná organizační jednotka státní správy, jeho postavení je přitom dáno jeho pravomocí a působností. Státní orgán má zpravidla vlastní organizační strukturu a člení se na příslušné organizační složky. Ústředními státními orgány jsou ministerstva.

Ministerstva a jiné ústřední orgány státní správy se při své činnosti spolupodílí na tvorbě jednotné státní politiky a ve své působnosti tuto politiku také uskutečňují. Jako orgány podřízené vládě plní úkoly stanovené v zákonech a jiných obecně závazných předpisech. Úkolem těchto orgánů je mj. zpracovávat koncepce rozvoje svěřených odvětví a řešení stěžejních otázek, které předkládají vládě. Ministerstvům a jiným správním úřadům dále přísluší pečovat o náležitou právní úpravu otázek, které spadají do jejich působnosti. Řízení, kontrola a sjednocování činnosti ministerstev a ostatních ústředních orgánů státní správy přísluší vládě.

2.2. Normalizovaná klasifikace územních celků

[NUTS](#), (zkratka z francouzského Nomenclature des Unites Territoriales Statistique), jsou územní celky vytvořené pro statistické účely [Eurostatu](#) (statistický úřad EU) pro porovnání ekonomických ukazatelů členských zemí EU.

Normalizovaná klasifikace územních celků v České republice nese název [CZ-NUTS](#).

statistická jednotka		počet v ČR (CZ-NUTS)
zkratka	český ekvivalent	
NUTS 0	stát	1
NUTS 1	území	1
NUTS 2	oblast – reg.soudržnosti	8
NUTS 3	kraj	14
NUTS 4 (LAU 1)	okres	77
NUTS 5 (LAU 2)	obec	6 254

2.3. Regionální struktura České republiky

Českou republiku (NUTS I)- je možné definovat jako makroregion vysokého stupně, vnitřně vysoce integrovaný z hlediska ekonomického, národnostního a politického.

Z pohledu socioekonomického a historického se rozpadá do dvou základních makroregionů nižšího stupně:

Čechy, s tím že Čechy jsou monomodální s výraznou a dominantní pozicí Prahy, Morava s „českým Slezskem“, Moravskoslezský je polymodální, i když s určitou dominancí Brna a zvláštním postavením Ostravy na severu Moravy.

2.4. Územně správní struktura České republiky - správní členění regionů

Podle zákona č. 347/1997 Sb., o vytvoření vyšších územních samosprávných celků a o změně ústavního zákona České národní rady č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, je území České republiky s účinností od 1. ledna 2000 rozděleno na **14 krajů** včetně území hlavního města Prahy. Krajská úroveň odpovídá rozdělení České republiky na statistické územní jednotky **NUTS III**.

1. Hlavní město Praha
2. Středočeský kraj se sídlem v Praze
3. Jihočeský kraj se sídlem v Českých Budějovicích
4. Plzeňský kraj se sídlem v Plzni
5. Karlovarský kraj se sídlem v Karlových Varech
6. Ústecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem

7. Liberecký kraj se sídlem v Liberci
8. Královéhradecký kraj se sídlem v Hradci Králové
9. Pardubický kraj se sídlem v Pardubicích
10. Jihomoravský kraj se sídlem v Brně
11. Zlínský kraj se sídlem ve Zlíně
12. Olomoucký kraj se sídlem v Olomouci
13. Moravskoslezský kraj se sídlem v Ostravě
14. Kraj Vysočina se sídlem v Jihlavě

2.5. Regiony soudržnosti – NUTS II.

Regiony NUTS II jsou tvořeny jednou až třemi jednotkami NUTS III. Byly vytvořeny pro potřeby spojené s koordinací a realizací politiky hospodářské a sociální soudržnosti zákonem č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, a jsou označovány jako regiony soudržnosti. Jednotka NUTS I je tvořena územím celé České republiky. Mezi jednotlivými regiony soudržnosti neexistovaly na počátku 90. let výrazné rozdíly (s výjimkou Prahy), které by zásadním způsobem determinovaly možnosti jejich dalšího rozvoje. Poté se však začaly prosazovat faktory, jejichž působení přispívá k rostoucí diferenciaci hospodářské výkonnosti regionů. Jde především o faktory hierarchie a polohy sídel, odrážející rozdílnou atraktivitu a dostupnost regionů. Ukazuje se, že dochází k upevnění postavení regionálních center, která tvoří páteř regionálních systémů. Role velkých center je pak umocňována nutností rozvoje potřebné velké infrastruktury napojující regiony České republiky na západoevropské systémy.

kraje (NUTS II)	regiony soudržnosti
Praha	Praha
Středočeský	Střední Čechy
Jihočeský Plzeňský	Jihozápad
Karlovarský Ústecký	Severozápad
Liberecký Královéhradecký Pardubický	Severovýchod
Zlínský Olomoucký	Střední Morava
Jihomoravský Vysočina	Jihovýchod
Moravskoslezský	Moravskoslezsko

2.6. Evropský region, také euregion.

Euroregiony jsou územní jednotky, které sdružují jednotlivé příhraniční oblasti různých států Evropy. Pracují na principu dobrovolnosti. Jejich výhodou je fakt, že města a obce na obou stranách hranice mohou své problémy řešit společně. Spolupráce přesahující hranice tak napomáhá překonávat nevýhody okrajových poloh pohraničních oblastí, jejím cílem v oblastech kulturních, sociálních, hospodářských a infrastruktury je zlepšování životních podmínek místního obyvatelstva. Hlavním motivem vzniklých sdružení je tedy snaha o odstraňování nerovností mezi pohraničními regiony a postupné vyrovnávání ekonomického i sociálního rozvoje.

Euroregiony začaly v oblasti hospodářské spolupráce, dnes ale mají také za cíl, sbližovat země Evropy ve společenském a kulturním životě.

Euroregiony nemají nějakou jednotnou „oficiální“ (úřední), nebo „centrální“ (státní, mezistátní) definici, tento název používají společenství, spolky jak ve vyspělých regionech Evropy, tak programy na rozvoj jejich méně vyvinutých oblastí. A sice v nejrůznějších formách:

- veřejně právní (státy, země, okresy, okrsky, obce)
- soukromé, občanskoprávní
- smíšené právní formy veřejných a soukromých organizací,
- bez právně formální formy.

Na území České republiky začaly vznikat první projekty příhraniční spolupráce počátkem 90.let. Tato sdružení se zformovala v naprosté většině na bázi přeshraniční spolupráce, tedy jako euroregiony, nebo jako jiné neformální spojení iniciativ přeshraniční spolupráce ("výbory pro spolupráci" na česko - rakouské hranici). Z časového hlediska paralelně vznikaly v celé ČR regionální rozvojové agentury, a to iniciativně tlakem z obecní úrovně či úrovně sdružení obcí.

Cíle vytváření euroregionů

- Spolupráce v otázkách územního plánování a uspořádání
- Zachování a zlepšování životního prostředí
- Zvyšování životní úrovně obyvatel
- Rozvoj a zlepšení infrastruktury přesahující hranice
- Rozvoj spolupráce při likvidaci požárů a přírodních katastrof
- Rozvoj turistiky a kultury
- Zlepšování mezilidských vztahů

2.6.1. Euroregiony v České republice

Euroregiony vznikají na územích, která vykazují určitou kulturní, hospodářskou a mnohdy také historickou spojitost překračující státní hranice. Myšlenka euroregionů je tedy založena na poznatku, že sousedící regiony mají velmi často obdobné zájmy a problémy, i když patří k různým státům. Prostřednictvím četných přeshraničních projektů dochází k překonávání nevýhody periferního postavení a v neposlední řadě k udržování dobrých sousedských vztahů a ke vzájemnému poznávání.

V příhraničních oblastech České republiky existuje v současné době celkem třináct euroregionů, jejich přehled i s odkazem je zachycen do následující tabulky:

název regionu	sousedící stát
Euroregion Egrensis	Německo
Euroregion Krušnohoří	Německo
Euroregion Elbe/Labe	Německo
Euroregion Šumava	Německo Rakousko

Euroregion Silva – Nortica	Rakousko
Euroregion Pomoraví	Rakousko, Slovensko
Euroregion Bílé Karpaty	Slovensko
Euroregion Beskydy	Slovensko, Polsko
Euroregion Těšínské Slezsko	Slovensko, Polsko
Euroregion Silesia	Polsko
Euroregion Praděd	Polsko
Euroregion Glacensis	Polsko
Euroregion Nisa	Polsko, Německo

2.7. Kraje – samosprávné územní celky

- [kraj](#) je územním společenstvím občanů, které má právo na samosprávu.

Kraj vystupuje v právních vztazích svým jménem a nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývajících.

- kraj pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů.

2.8. Obce

Obce jsou v souladu se zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) základní územní samosprávné společenství občanů tvořící územní celek, který je vymezen hranicí území obce. Samosprávné postavení obcí včetně jejich fungování je založeno na osobním, územním a ekonomickém základu.

Podle osobního základu samosprávy obcí se za občany obce, tedy osoby, které se mohou zapojovat do samosprávy obce, považují všechny osoby, které mají státní občanství České republiky a jsou v obci hlášeny k trvalému pobytu. Právní úprava postavení obcí charakterizuje obce i podle územních hledisek, a to tak, že každá část území ČR je součástí území některé obce, nestanoví-li zákon o zajišťování obrany ČR jinak. Obec má jedno nebo více katastrálních území.

Obec jako samosprávné společenství občanů je veřejnoprávní korporací, má vlastní majetek a vystupuje v právních vztazích svým jménem a nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývajících. Oprávnění disponovat s vlastním majetkem a finančními zdroji představuje tzv. ekonomický základ samosprávy obcí, v jehož rámci obec hospodaří samostatně, a to za podmínek, které stanoví zákon o obcích a zvláštní právní předpisy.

2.9. Města

- Obec, která má alespoň 3 000 obyvatel, je městem, pokud tak na návrh obce stanoví předseda Poslanecké sněmovny po vyjádření vlády.

- Obec, která byla městem přede dnem 17. května 1954, je městem, pokud o to požádá předsedu Poslanecké sněmovny. Předseda Poslanecké sněmovny tak na žádost obce stanoví a zároveň určí den, kdy se obec stává městem.

2.10. Statutární města

- Statutárními městy jsou Kladno, České Budějovice, Plzeň, Karlovy Vary, Ústí nad Labem, Liberec, Hradec Králové, Pardubice, Jihlava, Brno, Zlín, Olomouc, Přerov, Chomutov, Děčín, Frýdek-Místek, Ostrava, Opava, Havířov, Most, Teplice, Karviná a Mladá Boleslav.

2.11. Působnost obce

Působností obce se obecně řečeno rozumí právně vymezený okruh společenských vztahů, předmět, obsah a rozsah činností, v nichž obec realizuje svoji pravomoc. Souhrn oprávnění, jimiž je obec vybavena a právních povinností, jež jsou obci uloženy, pro potřeby plnění úkolů obce se nazývá pravomocí.

Působnost obce se dále člení na dvě skupiny:

působnost vlastní — samostatnou, samosprávnou
Jedná se o věci, které si obec spravuje samostatně. Do skupiny samostatné působnosti jsou

zařazeny záležitosti, které se dotýkají v první řadě života obyvatel a jejichž význam tento rámec nepřesahuje.

působnost přenesenou, delegovanou

Jde o záležitosti veřejné správy, které náleží státu, avšak tento je na obec přenesl. Jedná se o záležitosti, jejichž význam přesahuje rámec obce, tj. záležitosti, u nichž má stát zájem na možném intenzivnějším ovlivňování jejich výkonu. Pokud zákon svěřil obci výkon státní správy, je území obce správním obvodem a orgány obce jsou povinny zabezpečit úkoly v přenesené působnosti.

Samostatná působnost obce je upravena v hlavě II, díl 1, ust. § 35 cit. zák. a je pojata jako spravování záležitostí, které jsou v zájmu obce a jejích občanů, a to zejména záležitostí vyhrazených k rozhodování zastupitelstvu obce (§ 84 a § 85 cit. zák.) a rady obce (§ 102 zák.).

Obec v samostatné působnosti ve svém územním obvodu mimo jiné pečuje v souladu s místními předpoklady a s místními zvyklostmi o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Dle § 10 cit. zák. může obec ukládat povinnosti v samostatné působnosti *obecně závaznou vyhláškou* ve věcech vyjmenovaných pod písm. a) — d). Díl 2 ust. § 38 dále v rámci samostatné působnosti upravuje problematiku hospodaření obce, díl 3 ust. § 46 spolupráci mezi obcemi a ust. § 49 svazek obcí. z dalších pravomocí spadajících do samostatné působnosti obce je třeba uvést některé otázky, o nichž je rozhodováno ve správním řízení. Jde o ukládání pokut za porušení zákonem stanovených povinností.

Obec může vykonávat i jiné činnosti, které jsou v zájmu jejího rozvoje, tj. obec má oprávnění, aby plnila rámec samostatné působnosti podle konkrétních podmínek. Tato samostatná působnost neznamená libovůli obce a jejích orgánů, možnost obce "samostatně" řešit své záležitosti je třeba neustále poměřovat v kontextu s ostatními zákony a předpisy. Základním orgánem obce vykonávající samostatnou působnost je zastupitelstvo obce, dalšími orgány obce jsou rada obce, starosta a obecní úřad. Ve městě plní funkci zastupitelstva obce zastupitelstvo města a dalšími orgány města jsou rada města, starosta a městský úřad.

Při přenesené působnosti město vykonává záležitosti jiného nositele správy — státu. Rozsah této agendy je dán především přímo zákonem.

Podle novely zákona o obcích č. 313/2002 Sb, účinné k 1.1.2003 je přenesená působnost vykonávaná obcemi třístupňová, a to:

- v základním rozsahu
- v rozsahu pověřeného obecního úřadu
- v rozsahu obecního úřadu obce s rozšířenou působností

Obce vydávají :

- obecně závazné vyhlášky
- nařízení obce ,na základě výslovného zmocnění zákona a v jeho mezích.

Vyhláška je zejména druhem podzákonného právního předpisu.

Vyhlášku ve smyslu právní terminologie smí vydat jako [prováděcí předpis](#) k zákonu [ústřední orgán státní správy](#) (například [ministerstvo](#)) nebo i jiný úřad, který k tomu [zákon](#)

zmocní). Prováděcím předpisem může kromě vyhlášky být též nařízení vlády – k nim bývá dáváno zmocnění v záležitostech týkajících se více resortů.

V samostatné působnosti mohou vydávat vyhlášky [obce](#) a [kraje](#).

Vyhlášky schvalují zastupitelstva těchto samosprávných jednotek. Právní předpisy vydávané v přenesené působnosti státní správy se nazývají nařízení a schvalují je rady samosprávných jednotek.

V obecném smyslu slova lze vyhláškou nazvat jakýkoliv způsob vyhlášení nějakého sdělení, například interní předpis firmy nebo vývěsku o odečítání údajů z vodoměrů. Užívání slova vyhláška není zákonem vyhrazeno jen pro právní předpisy.

2.11.1. Obce s rozšířenou působností

vykonávají v přenesené působnosti (tj. státní správa) většinu veřejné správy. Obce s rozšířenou působností jsou mezičlánkem veřejné správy mezi kraji a obcemi. Správní obvody těchto obcí jsou vymezeny vyhláškou ministerstva vnitra pomocí katastrálních území obcí, které do něj spadají. Rozsah mnoha těchto obvodů se tak nekryje se skutečnou spádovou oblastí jejich centra.

Kromě městských úřadů obcí s rozšířenou působností, existují [pověřené obecní úřady](#). Byly přesunuty kompetence, které dosud měly státní správní úřady na samosprávu, ať již do samostatné (zřizovatelské funkce) nebo přenesené působnosti (správní rozhodování).

Pro přenos působností byla zvolena následující kritéria:

- lepší dostupnost
- počet obyvatel správního obvodu cca 15 000
- přenos prvoinstančního rozhodování na co nejnižší možnou úroveň veřejné správy
- četnost vydaných prvoinstančních rozhodnutí na jednotlivých úsecích státní správy
- efektivnost, kvalita a hospodárnost výkonu veřejné správy na příslušném stupni
- náročnost přenášených působností na kvalifikovanost zaměstnanců v úřadu

Pověřený obecní úřad

je obecní úřad, který v rámci přenesené působnosti vykonává na svém území státní správu. Obvykle tuto státní správu vykonává také pro ostatní obce v okolí.

Pověřený obecní úřad rozhoduje v prvním stupni ve správním řízení o právech a právech stanovených povinnostech fyzických a právnických osob, pokud zákon nestanoví jinak.

Organizační struktury obcí

vyplývají do značné míry z dikce zákona o obcích, který stanovuje rozsah povinností a pravomocí.

Z tohoto pohledu vychází systém manažerské práce obcí, který spočívá v:

- plánování – zahrnuje určování cílů, strategií a tvorbu dílčích plánů pro koordinaci aktivit různého druhu.
- organizování – určuje a zabezpečuje všechno, co je potřeba k tomu, aby bylo dosaženo naplánovaných cílů.
- vedení lidí – souvisí s organizováním. Každá organizace snažící se dosáhnout svých cílů je tvořena lidmi. Vedení spočívá především v motivování lidí k výkonu, používání účinné komunikace mezi nimi, řízení a řešení konfliktů a vyjednávání.
- kontrolování – spočívá ve sledování chování v podniku a srovnávání ho s předpokládanými cíly.

2.12. Veřejná správa

Pojmu Veřejná správa se užívá k označení všech správních činností souvisejících s poskytováním veřejných služeb, v ČR ale i s vládnutím (exekutivou) na ústřední i místní úrovni. Veřejná správa je součástí práva právního rámce státu, prostor, kde státní zaměstnanec pracuje a vytváří stát, státní zaměstnanci slouží státní moci a pořádku a jejich úloha je uskutečňovat politiku státu v jasném rámci zákonů a pravidel, které směřují ze shora dolů.

Veřejnou správu uskutečňuje stát (státní správa), subjekty územní samosprávy (u nás nyní obce), subjekty zájmové samosprávy a další subjekty (zejména veřejné fondy, nadace, ústavy). Veřejná správa zabezpečuje plnění veřejných úkolů. Potřeby a zájmy lidí lze uspokojovat v zásadě dvěma způsoby:

- soukromým a
- veřejným.

Veřejná správa v sobě zahrnuje výkon veřejné moci (vydává nařízení, vymáhá povinnosti) a službu společnosti. Úkoly (funkce) veřejné správy spočívají převážně v zajišťování veřejných služeb.

Veřejná správa není „ organizace „ podnikatelského typu“, uspokojuje specifické potřeby určitého okruhu lidí – občanů. Jazykem marketingu je „ organizace ,jejímž dominantním cílem je uspokojování určitých specifických potřeb určité specifické skupiny zákazníků - občanů“.

Tyto potřeby jsou uspokojovány kombinací finančních prostředků a práce. Při nutnosti financí a pracovní síly jsou řízeny, tzn. že :

- formulují své cíle
- plánují
- jsou řízeny
- provádějí rozhodnutí
- zaměstnávají pracovní síly, které řídí a motivují realizují své plány
- hodnotí a kontrolují výsledky své činnosti

Jaké jsou potřeby občanů :

- schopnost občana se orientovat
- služby (čistota, dopravní infrastruktura,)
- možnost kontroly,
- partnerství

a jaké jsou potřeby veřejné správy :

- koordinace zájmů jednotlivců, skupin, resortů a pod.
- presentace nejruznějších informací
- motivace úředníků
- monitorování

Samospráva je forma veřejné správy, kterou občané vykonávají buď přímo sami, nebo prostřednictvím volených zástupců. V právním smyslu samospráva znamená, že „spravuje někdo jiný než stát“. Je vykonávána v mezích práva a pod jeho ochranou samostatně, nezávisle na státu. Dozor státu nad samosprávou je možný jen v mezích zákona a týká se zásadně dodržování zákonnosti.

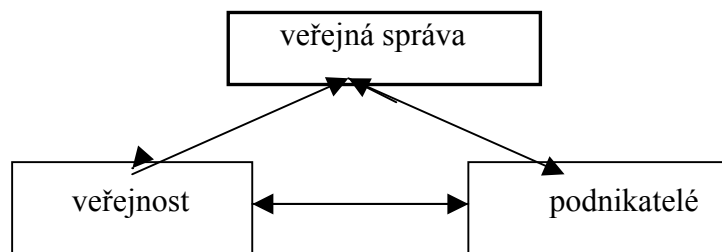
Veřejná správa je organizována v organizacích formálního typu. Vyznačují se vysokým stupněm racionalizace organizačního života. Formálně stanovené postupy a pravidla jsou podrobovány racionální kalkulaci na základě principu dosahování cíle při co nejefektivnějším vynakládání prostředků.

2.12.1. Marketingový přístup ve veřejné správě

Zásady marketingu pronikají do systémů veřejné správy. Jádrem jsou vlastnosti (hodnoty), které veřejná správa poskytuje a které od něj obyvatelé i návštěvníci očekávají a kterými se dostává do povědomí veřejnosti.

Marketingový přístup k řízení obce lze spatřovat např. v :

- podílení se na údržbě historických objektů v obci nebo městu
- v péči o úroveň obchodních sítí
- v zřizování informačních středisek
- v pořizování podrobné evidence návštěvníků
- v propagaci obce
- v účasti na veletrzích cestovního ruchu

- *Produkt* z hlediska marketingu veřejné správy je vždy určité konkrétní území (obec, město, kraj, stát), jeho podmínky a aktivity.
- Jde o to, zda je čisté, pohostinné, bezpečné, kulturní, podnikavé, svobodné, historické, moderní a pod. Vlastní produkt např. z nabídky komunálních služeb, jeho kvalitu nelépe hodnotí ukazatel vybavenosti, stavu technických sítí, úroveň životního prostředí, ..
- *Cenou* území rozumíme nejen cenu pozemků, ale veškerých produktů, které se zde nacházejí.
- *Distribuce* vyjadřuje geografickou polohu, dopravní dostupnost i prodej konkrétních produktů veřejné správy.
- *Předpokladem rozvojové strategie* je spolupráce veřejné správy s občany a s podnikateli.

- *Design a styl* obce se odráží v urbanistickém pojetí.
- *Značka (logo)* tvoří základ jednotného informačního stylu.
Jádrem jsou vlastnosti (hodnoty), které poskytuje, které od něj obyvatelé i návštěvníci očekávají, kterými se dostalo do povědomí veřejnosti.

2.13. Mikroregion

Mikroregion je sdružení několika obcí za účelem dosažení společného cíle. Typickým rysem takového svazku je vznik z vlastní iniciativy, nikoliv příkazem nadřízeného orgánu nebo ze zákona.

Spolupráce mezi obcemi se uskutečňuje:

- na základě smlouvy uzavřené ke splnění konkrétního úkolu
- na základě smlouvy o vytvoření dobrovolného svazku obcí podle zákona číslo 128/2000 Sb., o obcích
- zakládáním právnických osob podle Obchodního zákoníku dvěma nebo více obcemi

Mezi mikroregiony se započítávají jak svazky obcí podle zákona číslo 128/2000 Sb., tak sdružení, která byla založena podle Občanského zákoníku (některé mikroregiony jsou stále ještě založeny podle staršího zákona č. 367/1990 Sb.).

2.14. Marketingové turistické regiony

jsou oblasti, pro něž je typický určitý druh turistiky, které jednotlivé prvky dané oblasti spojuje a sjednocuje, ale i zároveň i od ostatních regionů odlišuje. Hranice turistických regionů nejsou vymezeny striktně a většinou nekorespondují s územně správním členěním státu.

Turistické regiony v České republice

1. Praha	8. Český sever
2. Okolí Prahy	9. Český ráj
3. Jižní Čechy	10. Východní Čechy
4. Šumava	11. Vysočina
5. Plzeňsko	12. Jižní Morava
6. Západočeské lázně	13. Střední Morava
7. Severozápadní Čechy	14. Severní Morava a Slezsko

2.15. Destinace cestovního ruchu

Pod pojmem destinace cestovního ruchu se rozumí nejen konkrétní místo nebo oblast, ale i souhrn v destinaci cestovního ruchu nabízených komodit. Destinaci do značné míry definuje sám klient svým vnímáním a výběrem konzumovaných služeb.

Destinace cestovního ruchu je přirozeným celkem, který má z hlediska rozvoje podmínek cestovního ruchu jedinečné vlastnosti.

Destinace cestovního ruchu je v užším slova smyslu cílovou oblastí v daném regionu, pro kterou je typická významná nabídka atraktivit a infrastruktury cestovního ruchu a v širším smyslu země, regiony, lidská sídla a další oblasti, která jsou typické velkou koncentrací atraktivit cestovního ruchu, rozvinutými službami a další infrastrukturou cestovního ruchu, jejichž výsledkem je velká koncentrace návštěvníků. Pro mezinárodní návštěvníky je destinace buď celá navštívená země, nebo její region, případně město.

Pro destinaci cestovního ruchu jako „produktu“ cestovního ruchu je typická komplementarita, a to jak na mikroúrovni (mezi jednotlivými součástmi produktu), tak i na makro úrovni (mezi jednotlivými destinacemi). Z toho vyplývá, že destinaci cestovního ruchu je nutné chápat současně jako produkt cestovního ruchu i jako producenta cestovního ruchu.

2.16. Návštěvník

Pro účely přesnějšího směrování produktu cestovního ruchu je možné klasifikovat návštěvníka – klienta - jako koncového uživatele cestovního ruchu (tato klasifikace není jediná, závisí na předmětu zkoumání) na:

- objevitel (cestovatel) - vyhledává nové poznatky
- elitní návštěvník - vyhledává komfort, špičkovou kvalitu informací
- návštěvník hledající nevšední zážitky - vyhýbá se centrům cestovního ruchu, nevyžaduje vysoký standard služeb, individualista
- neobvyklý návštěvník - např. ekoagroturista
- individuální návštěvník
- masový návštěvník - pasivní příjemce informací
- návštěvník obchodník

Pro zabezpečení porovnatelnosti statistických údajů je zavedena následující kvalifikace:

- **návštěvník – visitor** - je v domácím cestovním ruchu osoba, která cestuje na místo mimo běžného životního prostředí na kratší období než šest měsíců, přičemž hlavní účel cesty je jiný, než vykonávat výdělečné činnosti (v zahraničním cestovním ruchu jde o dobu kratší než jeden rok).

- **turista – tourist, short-term tourist** - je v domácím cestovním ruchu návštěvník trvale usazený v zemi, který cestuje na dobu zahrnující minimálně jedno přenocování, ale ne delší než šest měsíců, v případě, že turista přenocuje tři a vícekrát, jde o **turistu na dovolené – holidaymaker** (v zahraničním cestovním ruchu jde o návštěvníka alespoň s jedním přenocováním, ne déle než jeden rok).

- **výletník – excursionist, same-day visitor** - je návštěvník, který cestuje na kratší dobu než 24 hodin bez toho, aby přenocoval v navštívené destinaci.

2.17. Místní obyvatel

– je nepominutelnou součástí cestovního ruchu, který výrazně napomáhá vytvářet obrázek destinace.

Pro účely statistických srovnání je místní obyvatel osoba, která žije alespoň šest po sobě jdoucích měsíců v jednom místě před příchodem do jiného místa na dobu kratší než šest měsíců. (v zahraničním cestovním ruchu jde o termíny jeden rok)

3. Zdroje poskytující informace nutné pro cestovní ruch.

3.1. Stát

Stát poskytuje základní legislativně právní koncepční rámce pro činnosti spojené s cestovním ruchem :

soubor zákonů a vyhlášek vymezující základní podmínky pro podnikání a organizování cestovního ruchu, které určují

- ekonomické prostředí
- právní prostředí
- kulturní prostředí
- politické prostředí
- sociální prostředí
- technologicko technické prostředí

zpracovává základní koncepční materiály, kterými je:

- Strategie regionálního rozvoje České republiky
 - Koncepce státního programu pro rozvoj cestovního ruchu
 - Podpora rozvoje měst a obcí se statutem lázeňské místo
 - Podpora budování doprovodné infrastruktury cestovního ruchu pro sportovně rekreační areály
 - Podpora budování doprovodné infrastruktury cestovního ruchu na městských památkových územích
 - Podpora presentace ČR jako destinace cestovního ruchu

3.1.1. Cíle koncepce státní politiky jsou

- zvyšování devizových příjmů z cestovního ruchu, zvyšování příjmů státního a místních rozpočtů,
- stabilizace, resp. získání nových pracovních příležitostí v regionech,
- podpora aktivit cestovního ruchu v regionech, se zřetelem na rozvoj malého a středního podnikání, zejména ve strukturálně postižených a hospodářsky slabých regionech,
- zkvalitnění a rozvoj infrastruktury pro ekologicky šetrné formy cestovního ruchu,
- vytvoření legislativního rámce pro podporu rozvoje cestovního ruchu z hlediska kompetencí orgánů státní správy a samosprávy,
- participace na tvorbě legislativního rámce a vynucovacího práva systému ochrany spotřebitele,
- zdokonalení systému odborného (středního a vysokého) školství v oblasti cestovního ruchu,
- vytvoření systému celoživotního vzdělávání dospělých v oblasti cestovního ruchu,
- efektivní využití a ochrana kulturně historického potenciálu (včetně technických památek) pro cestovních,
- zajištění účinnějšího marketingu cestovního ruchu na různých stupních řízení veřejné správy,
- zabezpečení aproximace práva EU v oblasti cestovního ruchu do právního systému ČR,
- vícezdrojová finanční podpora rozvoje cestovního ruchu,
- přispívat k uchování a zvyšování kvality životního prostředí a udržitelného rozvoje

Státní politika podpory turistického ruchu se dále zaměřuje na:

- Hodnocení územních předpokladů rozvoje cestovního ruchu
- Hodnocení přírodních (NP, CHKO, ..) a kulturně historických památek (UNESCO, MPR, hrady, církevní památky ..)
- Celkové hodnocení turisticko atraktivních území
- Podporuje úlohu veřejného a soukromého sektoru
- Podpora cestovního ruchu (města, obce, sdružení, vznik mikroregionů, Euroregionů)
- Management a marketing cestovního ruchu (reklama, propagace, informační systém)
- Vzájemná spolupráce veřejnosti, správy a soukromého sektoru

Významným zdrojem informací je - Integrovaný informační systém cestovního ruchu, – **CZECHTOURISM (dále jen ČCCR)**

Využití informací :

- Individuální klientela (tuzemská i zahraniční)
- Touroperátoři
- Orgány státní správy a samosprávy
- Ostatní instituce a organizace, profesní a zájmová sdružení

3.1.2. Česká centrála cestovního ruchu – CZECHTOURISM (dále jen ČCCR)

- Zřizovatelem ČCCR je Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen MMR), jakožto ústřední orgán státní správy ČR ve věcech cestovního ruchu.

- ČCCR v rámci svého poslání koordinuje státní propagaci cestovního ruchu s aktivitami prováděnými podnikatelskými subjekty a rozvíjí střednědobou a aktuální strategii pro marketing produktů cestovního ruchu na domácím i zahraničním trhu.

ČCCR je členem Evropské komise cestovního ruchu (ETC) a podílí se tak společně s ostatními evropskými zeměmi na marketingových aktivitách na zámořských trzích. Zvláštní důraz klade ČCCR na společnou prezentaci středoevropských zemí na vzdálených trzích.

Hlavní úkoly ČCCR:

Základním cílem ČCCR je propagace České republiky jako destinace cestovního ruchu v zahraničí i v České republice. K dosažení tohoto cíle plní ČCCR tyto hlavní úkoly:

- zajišťování, podpora a koordinace marketingových aktivit na domácím a zahraničním trhu,
- podpora všestranného rozvoje cestovního ruchu,
- spolupráce v oblasti cestovního ruchu s orgány státní správy a samosprávy, profesními organizacemi, peněžními ústavy, školami, výzkumnými a poradenskými institucemi a analogickými zahraničními institucemi,
- vytváření příznivého image turistické destinace "Česká republika" a její prosazování na domácím a zejména zahraničním trhu,
- stanovení a rozpracování prioritních produktů, charakteristických pro destinaci Česká republika,
- podpora tvorby produktů cestovního ruchu s šetrným přístupem k životnímu prostředí,
- zabezpečování spolupráce s domácími i zahraničními novináři a médii,
- informační servis pro odvětví průmyslu cestovního ruchu v České republice, zejména vydávání odborných zpráv, jejichž náplní a obsahem budou především marketingové a regionální informace,
- spolupráce při vytváření celostátního turistického informačního systému,
- vydávání propagačních materiálů o České republice v příslušných jazykových verzích,

- spolupráce s regiony v ČR, angažovanost při vzniku přirozených oblastí cestovního ruchu, působení při jejich turistickém rozvoji a zatraktivnění,
- působení na českou veřejnost s cílem povzbudit vstřícné chování vůči zahraničním hostům a zdůraznění významu cestovního ruchu pro Českou republiku,
- zakládání zastoupení v zahraničí s cílem informovat zahraniční novináře, odbornou i nejšířší veřejnost o nabídce cestovního ruchu v České republice a všestranně podporovat prodej národních produktů cestovního ruchu

Takto formulované úkoly uskutečňuje ČCCR formou:

- propagační, reklamní, inzertní činnosti,
- výstavnícké činnosti, workshopy,
- vydavatelské a nakladatelské činnosti neperiodických tiskovin,
- překladatelskou činností,
- sběrem, zpracováním, analýzou, distribucí a prezentací informací,
- zprostředkovatelskou činností v oblasti informatiky,
- obchodní činností,
- přednáškovou a poradenskou činností,
- výroby obrázkových a zvukových nosičů.

3.2. Kraje – samosprávné územní celky

Jedním ze základních dokumentů, které jsou významným zdrojem informací pro rozvoj cestovního ruchu a určení strategie v cestovního ruchu je

Program rozvoje kraje (PRK)

Hlavním cílem tohoto základního střednědobého programového dokumentu je navrhnout pro stanovené plánovací období promyšlený soubor opatření na podporu ekonomického a sociálního rozvoje kraje, vycházejícího ze strategie rozvoje kraje a realizovatelného dostupnými finančními zdroji (včetně zdrojů EU) pro toto období.

Ve vztahu k Evropské unii plní PRK funkci výchozího dokumentu, z něž jsou odvozovány základní regionální dokumenty pro získání prostředků ze strukturálních fondů EU (Regionální operační programy).

Příprava PRK je podmínkou pro uplatnění veřejných finančních prostředků všech úrovní pro intervenční opatření v rámci jednotlivých problémových okruhů.

PRK zahrnuje rovněž směry rozvoje i úkoly rozvoje nefinanční povahy, jako jsou politiky, nástroje, organizační úkoly, politická podpora, doporučení pro ústřední správní orgány k podpoře kraje, vymezení územních priorit typu problémový region či klíčových projektů v rámci daného odvětví apod. .

The screenshot shows the website of the Jihomoravský kraj (South Moravian Region). At the top, there is a navigation bar with links: "Jihomoravský kraj", "Volené orgány", "Krajský úřad", "Úřední deska", "Granty a dotace", and "Informace". A search bar is also present. The main content area is titled "Strategické programy kraje" (Strategic programs of the region). On the left, there is a sidebar menu with categories like "Geografické údaje", "Symbolika kraje", "Strategické programy kraje", "Mapy, mapové servery, GIS", "Výroční zpráva Jihomoravského kraje", "Věstník právních předpisů JMK", "Příspěvkové organizace JMK", and "Krajské portály a odkazy". The main list of programs includes:

- Programové prohlášení Rady JMK
- Program rozvoje kraje
- Vize Krajského úřadu JMK
- Strategie rozvoje lidských zdrojů **nový**
- Strategie rozvoje hospodářství JMK / plná verze ke stažení (ZIP formát)
- Koncepce podpory státní památkové péče v JMK
- Regionální inovační strategie JMK
- Strategie rozvoje cestovního ruchu
- Koncepce požární ochrany JMK - HZS 2004 - 2010
- Dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy Jihomoravského kraje 2006
- Koncepce EVO 2006–2010 / Akční plán JMK 2006-2007 / Přehled organizací EVO (PDF soubory)
- Koncepce rozvoje vinařství ČR
- Územní energetická koncepce
- Vyhodnocení situace zemědělství
- Program rozvoje TV a sportu na r. 2004-8
- Plán odpadového hospodářství JMK
- Plán rozvoje vodovodů a kanalizací
- Koncepce ochrany přírody JMK
- Koncepce rozvoje ovocnictví JMK

Strategie rozvoje cestovního ruchu obsahuje:

- vizi
- profil turistické destinace
- analýza SWOT
- strategický plán

3.3. Statutární města, města, obce

Vypracovávají základní dokument, které navazují na Program rozvoje kraje, kterým je [Program rozvoje obce](#), který obsahuje:

- Základní údaje o obci - charakteristika, poloha, prostorové uspořádání
- Vnější vztahy obce - bezprostřední územní vazby, umístění v regionu
- Vnitřní situace obce - technická infrastruktura (vodovod, elektrická energie, plyn, telefonizace, ...)
- Zaměření obce (zemědělství, výrobní sféra, řemesla, průmysl, rekreace, ...)
- Demografická struktura obce
- Trh práce - pracovní příležitosti v obci, míra nezaměstnanosti, ...
- Bytové a nebytové objekty
- Školství
- Zdravotnictví, sociální služby
- Kultura a památky, společenský život, dostupnost kulturních zařízení, péče o památky
- Sport, rekreace - sportovní zařízení,
- Rekreční zařízení, cestovní ruch vnitřní, vnější
- Obchody a služby
- Možnost podnikatelských aktivit
- Životní prostředí - likvidace komunálního odpadu, péče o životní prostředí
- Doprava - dopravní dostupnost, napojení na dopravní síť, stav komunikací
- Ekonomika obce
- Rozvoj obce - věcné záměry včetně finančního zabezpečení, vyhodnocení předpokladů, silných stránek, vyhodnocení limitujících prvků, bariér a slabých stránek
- Střednědobý, dlouhodobý ekonomický výhled

3.4. Destinace turistického ruchu.

3.4.1. Informace nutné pro tvorbu strategického marketingového plánu a produktů cestovního ruchu

Pro zajištění úspěšnosti destinace na trhu cestovního ruchu je nutné zjistit jestli destinace odpovídá požadavkům na souborný produkt a jestli disponuje vlastnostmi, kterými musí souborný produkt cestovního ruchu disponovat a to:

- užitečnost
- dosažitelnost
- použitelnost

Pro zjištění těchto vlastností musí destinace mít k dispozici a zpracovat následující rozsah informací:

Základní socioekonomické podmínky pro rozvoj cestovního ruchu

Poloha kraje, regionální vazby, fyzicko-geografická charakteristika, stav životního prostředí, vodní plochy, klimatické poměry, demografie, ekonomická aktivita obyvatel, ekonomická základna kraje, trh práce, vzdělávání pro cestovní ruch, územně technické limity rozvoje cestovního ruchu, trendy vývoje cestovního ruchu, domácí cestovní ruch, specifické formy cestovního ruchu, atd.

Analýza poptávky po cestovním ruchu v destinaci

Druhy a formy cestovního ruchu, turistické marketingové regiony kraje, mikroregiony jako turistické regiony a spolupráce regionů v cestovním ruchu, analýza návštěvnosti, ekonomický potenciál, struktura trhu, velikost trhu, profil současného návštěvníka pro jednotlivé typy cestovního ruchu, analýza návštěvníků podle geografického původu, formy turistické cesty a délky pobytů, podle návštěvnosti cílů a preferované formy trávení volného času, atd.

Analýza nabídky cestovního ruchu v destinaci

Nabídka atraktivit kraje, kulturní památky a památková území, přírodní atraktivity, ostatní atraktivity, atd. Turistická infrastruktura - ubytovací zařízení, pohostinská zařízení, lázně, turisticky značené trasy, kongresová a zábavní centra, dopravní dostupnost, investiční příležitosti v kraji, atd.

Organizace a marketing v destinaci

Veřejný sektor, soukromý sektor, partnerství, propagace a image kraje, produkty cestovního ruchu,

Analýza konkurence

Sousedé, analýza silných a slabých stránek regionálního managementu

4. Požadavky na informace

K splnění těchto úkolů se vytvářejí informační a komunikační systémy, vycházející z hluboké znalosti správních procesů, ze zákona vycházejících postupů a agend.

Z hlediska obsahu se dělí informace na:

- a. informace charakterizující správní území nebo výsledky veřejné správy
 - kvalita materiální základny
 - obecně rozvojové trendy
 - o obyvatelstvu
 - o aktivitách
 - registry obyvatel, o jejich chování, přáních a potřebách, spokojenosti
- b. informace o vizích a plánech a preferencích informace o postupech a agendách
- c. informace o službách poskytovaných veřejnosti

4.1. Tvorba a presentace informací veřejné správy

Na tvorbě se podílí:

- koordinátoři (příslušné centrální orgány)
- producenti (ministerstva, krajská a obecní zastupitelstva, miniregiony)
- distributoři (správci sítě)
- zprostředkovatelé

Místa pro sdělování koncepčních záměrů:

- recepce
- turistická informační centra (TIC)

Předání informací:

- osobně
- běžnou kancelářskou technikou
- úřední desky
- prostřednictvím mobiliáře obce, mikroregionu, jeho prostředků hromadné dopravy
- prostřednictvím sdělovacích prostředků
- místní rozhlas

- místní kabelová televize
- radniční tiskoviny
- poštou
- prostřednictvím informačního tisku
- **informačního systému veřejné správy**

4.2. Informační systém veřejné správy

Informační systém veřejné správy jsou souborem informačních systémů, které slouží pro výkon veřejné správy.

Základem informačního systému krajů, měst a obcí jsou databáze, které jsou realizovány formou registrů.

Členění informačního systému veřejné správy:

- a. Vnitřní informační systém
 - registr obyvatel, nemovitosti, registr územní identifikace, registr ekonomických subjektů
 - evidence přijaté a vydané pošty
 - oběh vnitřních dokumentů
 - plánování a organizace času a úkolů
 - skladové hospodářství
 - personalistika a mzdy
- b. Geografický informační systém
- c. Manažerský informační systém
- d. Kancelářský informační systém
- e. Elektronická výměna dat

Se záměrem usnadnit veřejnosti dálkový přístup k potřebným informacím je vytvořený a provozovaný informační systém Portál veřejné správy.

4.2.1. Portál veřejné správy,

který vznikl na základě zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy.

Základem služeb Portálu veřejné správy je několik navzájem propojených systémů:

- a. Novinky z veřejné správy a Povinně zveřejňované informace
 - 2) Adresář úřadů
 - 3) Životní situace
 - 4) Zákony
 - 5) Podání
 - 6) Katalog informačních zdrojů
 - 7) Obchodní věstník
 - 8) Veřejné zakázky
 - 9) Mapové služby (externí systém)

Modul **Adresář** obsahuje kontakty a spojení na orgány státní správy a samosprávy. **Agendy úřadů** zveřejňované na Portálu veřejné správy jsou činnosti, které vykonávají konkrétní úřady (odborné, oddělení) veřejné správy ve vztahu k občanovi/podnikateli/cizinci nebo případně i k organizaci/obci, pokud tyto vystupují ve stejné roli jako občan. Informace o jednotlivých úřadech a jejich činnostech jsou propojeny s popisem služeb poskytovaných veřejnými orgány pro danou obec a obsahují mj. kontaktní údaje.

Sekce **Životní situace** byla zpracována ve spolupráci s jednotlivými resorty, které jsou za příslušné části odpovědné. Na Portálu zprovozněny vzory životních situací samosprávy, které si budou moci prostřednictvím webové služby jednotlivé obce stáhnout z databáze Portálu, doplnit do nich proměnné údaje podle vlastních. Dojde-li k novelizaci zákona, na který životní situace odkazuje, nebo k aktualizaci údaje, bude v popisu životní situace na všech webech údaj opraven redakcí provozovatele

Modul **Zákony** poskytuje informace o platných předpisech ze Sbírkky zákonů v aktuálním znění. Informace jsou průběžně aktualizovány v den zveřejnění nového předpisu ve Sbírce zákonů. Součástí sekce Zákony jsou i **Věstníky vydávané kraji** a **Směrnice EU**.

Prostřednictvím sekce **Podání** bude postupně možné nabízet tu agendu veřejné správy, kterou je možno s využitím zaručeného elektronického podpisu vyřídit přímo prostřednictvím Portálu.

1.1

Další poskytované informace

Na úvodní stránce Portálu jsou zveřejňovány tiskové zprávy z ministerstev a centrálních úřadů a také **Povinně zveřejňované informace ze státní správy a samosprávy**. Úvodní strana přináší též základní informace o České republice (Prezident, Parlament, Vláda, Ministerstva), Krajích, Evropské unii; Užitečné odkazy na Obchodní věstník, Katalog informačních zdrojů, Náhled do katastru nemovitostí, portál MPSV o zaměstnání apod.; do přehledného seznamu jsou rovněž zpracovány Oblasti veřejné správy.

Na **Portálu veřejné správy** se provádí evidence a zveřejňování elektronických služeb, které existují na webových stránkách konkrétního úřadu a souvisí se službami, agendami či skupinou agend tohoto úřadu (odborné nebo odděleními úřadu).

Elektronická služba (eSlužba) je internetová aplikace příslušného úřadu, která je určena pro občany. Tato služba:

šetří čas, občan nemusí dojet na úřad osobně (to jsou například rezervační systémy, objednání na den a hodinu, přihlášení k úřednímu úkonu, ...),

šetří čas, občan může podat podání na určitý úřad (bez nutnosti identifikace kvalifikovaným e-podpisem), a to prostřednictvím formuláře pro specifické podání,

umožní občanovi podat žádost o informaci, která není vystavena na stránkách úřadu, podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

4.3. Regionální informační systém (RIS) (RIS)

Podle usnesení vlády č.682/2000 o Strategii regionálního rozvoje České republiky jsou k podpoře informačního zabezpečení provozovány regionální informační servery (RIS)

pro území jednotlivých krajů ČR. Jejich úkolem je v první řadě poskytovat informační zázemí krajským orgánům pro podporu územního rozvoje a řízení odvětví v jejich působnosti, ale i podnikatelům, investorům a občanům pro jejich aktivity v jednotné struktuře a obsahu.

RIS je zaměřen zejména na:

- nejširší veřejnost i specifické uživatele, kteří pro svůj rozvoj potřebují informace o vnějších souvislostech uvažovaného projektu (územní dopad rozvojového záměru)
- prezentaci vývojových trendů, celkových přehledů a výsledků vlastního šetření v oblastech, které nejsou standardně sledovány nebo v této formě dostupné na ČSÚ
- prezentaci vybraných informací v porovnání za celou ČR
- provázanou prezentaci informací z hlediska členění územního i tématického
- využití datové provázanosti s IRIS

RIS je provozován ve všech krajích ČR ve standardní struktuře, která uživateli poskytuje snadný přístup ke specifickým informacím pro kterékoliv území v ČR. Nedílnou součástí RIS jsou i texty **rozvojových dokumentů** souvisejících s příslušným územím jak na úrovni ČR (včetně krajů i regionů), tak i na úrovni požadované EU.

Rozvojové dokumenty

- Dokumenty na úrovni státu (NUTS I)
 - Národní (regionální) rozvojový plán
 - Dlouhodobé koncepce
 - Strategický. program sociálního a ekonomického rozvoje
 - Strategie regionálního rozvoje České republiky
- Dokumenty na úrovni regionu soudržnosti (NUTS II)
 - Regionální operační program Regionu soudržnosti
- Dokumenty na úrovni kraje (NUTS III)
 - Program rozvoje územního obvodu kraje
 - Koncepce odpadového hospodářství kraje (KOH)
 - Strategie cestovního ruchu
 - Územní energetická koncepce
 - Podpora podnikání, brownfields, aftercare
 - Marketingová koncepce kraje
- Dokumenty na úrovni mikroregionů
 - Strategie rozvoje

Destinace, obce, statutární města a mikroregiony zřizují a provozují:

4.4. Informační kanceláře cestovního ruchu (turistická informační centra - TIC)

Základním úkolem informačních kanceláří cestovního ruchu ve **vztahu k návštěvníkům**, kde jsou mnohdy první zastávkou návštěvníka a mohou v podstatné míře ovlivnit jeho rozhodování, ale i k místním obyvatelům je:

- poskytování informací o destinaci
- rezervování ubytovacích služeb
- poskytování služeb spojených s dopravou (zabezpečování cestovních lístků, pronájem auta, kola..)
- zabezpečení vstupenek na různé akce (kulturní, sportovní apod.)
- zabezpečení různých povolení
- prodej map, pohlednic, průvodců, suvenýrů a dalšího doplňkového sortimentu
- organizování různých akcí nebo výletů do okolí
- směnárenské služby
- propagace podpora prodeje destinace apod.

Vybrané prvky TIS (turistické informační sítě).

prvek turistické sítě	kdo zajišťuje
- automatizované informace	- místní správní orgány
- informační tabule	- místní správní orgány
- orientační mapy a plány	- místní správní orgány
- označení objektů	- majitelé objektů
- rozsáhlejší, nebo individuální informace	- majitelé objektů

- tištěné informace –turistické mapy, průvodci,..
- značení tras a směrové tabule
- místní správa, majitelé objektů
- MV ČR, MD ČR, KČT, místní správa, majitelé atraktivit, RTIC

web	místo	název	(phone Czech +420)
	Adršpach	Infocentrum a minimuzeum	549 57, Dolní Adršpach 26, tel: 491 586 012
	Broumov	Městské informační centrum	550 01, Mírové náměstí 56, tel: 491 524 168, 491 521 362
	Broumov	Infocentrum Broumowska	-

Jemnice
Královské věčné město

Oficiální stránky Turistického informačního centra Jemnice
Oficiální stránky Turistického informačního centra Jemnice

PF 2007

*Spokojení prožítí vánočních svátků
a mnoho štěstí v novém roce*

Vám přeje

13. 12. 2006 Jemnicko
na měsíc prosinec si můžete stáhnout v sekci download

5. Slovník použitých pojmů

Stát

- mocenská organizace společnosti.

NUTS (Nomenclature des Unites Territoriales Statistique)

- územní celky vytvořené pro statistické účely [Eurostatu](#) (statistický úřad EU) pro porovnání ekonomických ukazatelů členských zemí EU.

Regiony soudržnosti

- byly vytvořeny pro potřeby spojené s koordinací a realizací politiky hospodářské a sociální soudržnosti zákonem č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje.

Euroregiony

- jsou územní jednotky, které sdružují jednotlivé příhraniční oblasti různých států Evropy. Pracují na principu dobrovolnosti. Jejich výhodou je fakt, že města a obce na obou stranách hranice mohou své problémy řešit společně.

Kraj

- je územním společenstvím občanů, které má právo na samosprávu. Kraj vystupuje v právních vztazích svým jménem a nese odpovědnost ; z těchto vztahů vyplývající.

Obce

- jsou v souladu se zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) základní územní samosprávné společenství občanů tvořící územní celek, který je vymezen hranicí území obce.

Města

- jsou obce , které mají alespoň 3 000 obyvatel.

Působností obce

se rozumí právně vymezený okruh společenských vztahů, předmět, obsah a rozsah činností, v nichž obec realizuje svoji pravomoc.

Obce s rozšířenou působností

- vykonávají v přenesené působnosti (tj. státní správa) většinu veřejné správy.

Veřejná správa

- jde o označení všech správních činností souvisejících s poskytováním veřejných služeb, v ČR ale i s vládnutím (exekutivou) na ústřední i místní úrovni.

Samospráva

- je forma veřejné správy, kterou občané vykonávají buď přímo sami, nebo prostřednictvím volených zástupců.

Mikroregion

- je sdružení několika obcí za účelem dosažení společného cíle. Typickým rysem takového svazku je vznik z vlastní iniciativy, nikoliv příkazem nadřízeného orgánu nebo ze zákona.

Marketingové turistické regiony

- jsou oblasti, pro něž je typický určitý druh turistiky, které jednotlivé prvky dané oblasti spojuje a sjednocuje, ale i zároveň i od ostatních regionů odlišuje.

Destinace cestovního ruchu

- pod tímto pojmem se rozumí nejen konkrétní místo nebo oblast, ale i souhrn v destinaci cestovního ruchu nabízených komodit.

Návštěvník

- koncového uživatele cestovního ruchu.

Česká centrála cestovního ruchu – CZECHTOURISM

- základním cílem ČCCR je propagace České republiky jako destinace cestovního ruchu v zahraničí i v České republice.

Program rozvoje kraje (PRK)

- základní střednědobý programový dokument rozvoje kraje.

Program rozvoje obce

- dokument, který navazuje na Program rozvoje kraje.

Informační systém veřejné správy

- je souborem informačních systémů, které slouží pro výkon veřejné správy.

Portál veřejné správy

- základem služeb Portálu veřejné správy je několik navzájem propojených systémů.

Regionální informační systém (RIS)

- úkolem je v prvé řadě poskytovat informační zázemí krajským orgánům pro podporu územního rozvoje a řízení odvětví v jejich působnosti, ale i podnikatelům, investorům a občanům pro jejich aktivity v jednotné struktuře a obsahu.

Informační kanceláře cestovního ruchu (turistická informační centra - TIC)

- základním úkolem informačních kanceláří cestovního ruchu ve vztahu k návštěvníkům .

MODUL M2.

Legislativní rámec pro tvorbu a distribuci informací na úrovni obce, regionu a destinace - přehled legislativních norem

1. Úvod

Cestovní ruch nefunguje izolovaně, funguje ve společensko-ekonomickém systému, který ho ovlivňuje a tento systém sám ovlivňuje svými účinky tento společensko-ekonomický systém.

Cestovní ruch je zcela závislý na kvalitních, aktuálních a vzájemně se doplňujících informacích. Cílem této práce je vymezení legislativního prostředí podmiňující vznik, získávání a distribuci informací při reagování na současný vývoj komunikačních technologií a respektování práv občana.

Výběr se zaměřuje na zásadní právní normy, nečiní si nárok na vyčerpávající přehled všech právních norem.

Nutno říci, že současný stav legislativy v České republice je značně složitý a to především v souvislosti s nutností harmonizace našich právních norem s normami EU, s rychlým růstem nových komunikačních technologií a nutností reagování na ně a v neposlední řadě na nutnost reagování na rychle se vyvíjejícími se společenskými podmínkami podnikání v naší společnosti.

Výběr navazuje na základní otázky související s cestovním ruchem a to jak, kde a které informace můžeme získat při respektování soukromí jednotlivce.

K jednotlivým zákonům jsou předkládány vysvětlující komentáře pro snadnější orientaci. Cílem tohoto přehledu je poskytnout základní orientaci.

2. Přehled legislativních norem

2.1.1. Komentář k zákonu o ochraně osobních údajů (zákon č. 101/2000 Sb.) a změně některých zákonů

Dne 4. dubna 2000 byl přijat zákon č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. Zákon se vztahuje na osobní údaje, které zpracovávají orgány státní správy, územní samosprávy, ostatní orgány veřejné moci, stejně jako fyzické a právnické osoby, pokud zákon nevynechává jinak. Jeho působnost se váže na veškeré zpracování osobních údajů bez ohledu na prostředky zpracování.

Přijetím zákona se Česká republika zařadila do skupiny evropských zemí, v nichž je cílem ochránit soukromí lidí před neoprávněným narušováním, ke kterému dochází v souvislosti se zneužíváním osobních dat.

Správce osobních údajů vzniká povinnost požádat Úřad pro ochranu osobních údajů o registraci povoleného zpracování. Termín zahájení registrace byl stanoven od 1.12. 2000. Všichni, kteří začali zpracovávat osobní údaje již před tímto datem, mají ohlašovací povinnost do 31.5.2001.

Úřad pro ochranu osobních údajů

Zákonem byl zřízen Úřad pro ochranu osobních údajů (ÚOOÚ), jehož hlavní činností je:

- provádět dozor nad dodržováním povinností, které ukládá zákon při zpracování osobních údajů
- provozovat registr povolených zpracování osobních údajů
- přijímat podněty a stížnosti občanů na porušení zákona
- poskytovat konzultace v oblasti ochrany osobních údajů
-

2.1.2. Zákon 101/2000 Sb. ze dne 4. dubna 2000 O ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů

Změna: 227/2000 Sb.	
Změna: 177/2001 Sb.	Tento zákon v souladu s právem Evropských společenství, ^{^1)}
Změna: 450/2001 Sb.	mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, ^{^1a)} a k
Změna: 107/2002 Sb.	naplnění práva každého na ochranu před neoprávněným zasahováním do
Změna: 310/2002 Sb.	soukromí upravuje práva a povinnosti při zpracování osobních údajů a
Změna: 517/2002 Sb.	stanoví podmínky, za nichž se uskutečňuje předání osobních údajů do
Změna: 439/2004 Sb.	jiných států.
Změna: 480/2004 Sb.	§ 2
Změna: 439/2004 Sb. (část), 626/2004 Sb.	(1) Zřizuje se Úřad pro ochranu osobních údajů se sídlem v Praze (dále jen "Úřad").
Změna: 413/2005 Sb., 444/2005 Sb.	(2) Úřadu jsou svěřeny kompetence ústředního správního úřadu pro oblast
Změna: 342/2006 Sb.	ochrany osobních údajů v rozsahu stanoveném tímto zákonem a další kompetence stanovené zvláštním právním předpisem. ^{^1)}
Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:	§ 3
ČÁST PRVNÍ	Působnost zákona
OCHRANA OSOBNÍCH ÚDAJŮ	(1) Tento zákon se vztahuje na osobní údaje, které zpracovávají státní
HLAVA I	orgány, orgány územní samosprávy, jiné orgány veřejné moci, jakož i
ÚVODNÍ USTANOVENÍ	fyzické a právnické osoby.
§ 1	
Předmět úpravy	

(2) Tento zákon se vztahuje na veškeré zpracování osobních údajů, ať k němu dochází automatizovaně nebo jinými prostředky.

(3) Tento zákon se nevztahuje na zpracování osobních údajů, které provádí fyzická osoba výlučně pro osobní potřebu.

(4) Tento zákon se nevztahuje na nahodilé shromažďování osobních údajů, pokud tyto údaje nejsou dále zpracovávány.

(5) Tento zákon se dále vztahuje na zpracování osobních údajů,

a) jestliže se právní řád České republiky použije přednostně na základě mezinárodního práva veřejného, i když správce není usazen na území České republiky,

b) jestliže správce, který je usazen mimo území Evropské unie, provádí zpracování na území České republiky a nejedná se pouze o předání osobních údajů přes území Evropské unie; v tomto případě je správce povinen zmocnit postupem podle § 6 na území České republiky zpracovatele.

Jestliže zpracování provádí správce prostřednictvím svých organizačních jednotek umístěných na území Evropské unie, musí zajistit, že tyto organizační jednotky budou zpracovávat osobní údaje v souladu s národním právem příslušného členského státu Evropské unie.

(6) Ustanovení § 5 odst. 1 a § 11 a 12 se nepoužijí pro zpracování osobních údajů nezbytných pro plnění povinností správce stanovených zvláštními zákony pro zajištění

a) bezpečnosti České republiky,⁴⁾

b) obrany České republiky,⁵⁾

c) veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti,⁶⁾

d) předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů,⁷⁾

e) významného hospodářského zájmu České republiky nebo Evropské unie,⁸⁾

f) významného finančního zájmu České republiky nebo Evropské unie, kterým je zejména stabilita finančního trhu a měny, fungování peněžního oběhu a platebního styku, jakož i rozpočtová a daňová opatření,⁹⁾

g) výkonu kontroly, dozoru, dohledu a regulace spojených s výkonem veřejné moci v případech uvedených v písmenech c), d), e) a f),¹⁰⁾ nebo

h) činností spojených se zpřístupňováním svazků bývalé Státní bezpečnosti.^{10a)}

§ 4

Vymezení pojmů

Pro účely tohoto zákona se rozumí

a) osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu,

b) citlivým údajem osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a jakýkoliv biometrický nebo genetický údaj subjektu údajů,

c) anonymním údajem takový údaj, který buď v původním tvaru nebo po

provedeném zpracování nelze vztáhnout k určenému nebo určitelnému subjektu údajů,

d) subjektem údajů fyzická osoba, k níž se osobní údaje vztahují,

e) zpracováním osobních údajů jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace,

f) shromažďováním osobních údajů systematický postup nebo soubor postupů, jehož cílem je získání osobních údajů za účelem jejich dalšího uložení na nosič informací pro jejich okamžité nebo pozdější zpracování,

g) uchováváním osobních údajů udržování údajů v takové podobě, která je umožňují dále zpracovávat,

h) blokováním osobních údajů vytvoření takového stavu, při kterém je osobní údaj určitou dobu nepřístupný a nelze jej jinak zpracovávat,

i) likvidací osobních údajů se rozumí fyzické zničení jejich nosiče, jejich fyzické vymazání nebo jejich trvalé vyloučení z dalších zpracování,

j) správcem každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj. Zpracováním osobních údajů může správce zmocnit nebo pověřit zpracovatele, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak,

k) zpracovatelem každý subjekt, který na základě zvláštního zákona nebo pověření správcem zpracovává osobní údaje podle tohoto zákona,

l) zveřejněným osobním údajem osobní údaj zpřístupněný zejména hromadnými sdělovacími prostředky, jiným veřejným sdělením nebo jako součást veřejného seznamu,

m) evidencí nebo datovým souborem osobních údajů (dále jen "datový soubor") jakýkoliv soubor osobních údajů uspořádaný nebo zpřístupnitelný podle společných nebo zvláštních kritérií,

n) souhlasem subjektu údajů svobodný a vědomý projev vůle subjektu údajů, jehož obsahem je svolení subjektu údajů se zpracováním osobních údajů,

o) příjemcem každý subjekt, kterému jsou osobní údaje zpřístupněny; za příjemce se nepovažuje subjekt, který zpracovává osobní údaje podle § 3 odst. 6 písm. g).

HLAVA II

PRÁVA A POVINNOSTI PŘI ZPRACOVÁNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ

§ 5

(1) Správce je povinen

a) stanovit účel, k němuž mají být osobní údaje zpracovány,

b) stanovit prostředky a způsob zpracování osobních údajů,

c) zpracovat pouze přesné osobní údaje, které získal v souladu s tímto zákonem. Je-li to nezbytné, osobní údaje aktualizuje. Zjistí-li správce, že jím zpracované osobní údaje nejsou s ohledem na stanovený účel přesné, provede bez zbytečného odkladu přiměřená opatření, zejména zpracování blokuje a osobní údaje opraví nebo doplní, jinak osobní údaje zlikviduje. Nepřesné osobní údaje lze zpracovat pouze v mezích uvedených v § 3 odst. 6.¹¹) Nepřesné osobní údaje se musí označit.

Informaci o blokování, opravě, doplnění nebo likvidaci osobních údajů je správce povinen bez zbytečného odkladu předat všem příjemcům,

d) shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanového účelu,

e) uchovávat osobní údaje pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování. Po uplynutí této doby mohou být osobní údaje uchovávány pouze pro účely státní statistické služby, pro účely vědecké a pro účely archivnictví. Při použití pro tyto účely je třeba dbát práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů a osobní údaje anonymizovat, jakmile je to možné,

f) zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas,

g) shromažďovat osobní údaje pouze otevřeně; je vyloučeno shromažďovat údaje pod záminkou jiného účelu nebo jiné činnosti,

h) nesdružovat osobní údaje, které byly získány k rozdílným účelům.

(2) Správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat,

a) jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce,¹²⁾

b) jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů,

c) pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů. V tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho souhlas. Pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat,

d) jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem.¹³⁾ Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů,

e) pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života,

f) pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo,

g) jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona.

(3) Provádí-li správce zpracování osobních údajů na základě zvláštního zákona,¹²⁾ je povinen dbát práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů.

(4) Subjekt údajů musí být při udělení souhlasu informován o tom, pro jaký účel zpracování a k jakým osobním údajům je souhlas dáván, jakému správci a na jaké období. Souhlas subjektu údajů se zpracováním osobních údajů musí být správce schopen prokázat po celou dobu zpracování.

(5) Provádí-li správce nebo zpracovatel zpracování osobních údajů za účelem nabízení obchodu nebo služeb subjektu údajů, lze pro tento účel použít jméno, příjmení a adresu subjektu údajů, pokud tyto údaje byly

získány z veřejného seznamu nebo v souvislosti se svojí činností jakožto správce nebo zpracovatele. Správce nebo zpracovatel však nesmí uvedené údaje dále zpracovávat, pokud s tím subjekt údajů vyslovil nesouhlas. Nesouhlas se zpracováním je nutné vyjádřit písemně. Bez souhlasu subjektu údajů nelze k uvedeným údajům přiřazovat další osobní údaje.

(6) Správce, který zpracovává osobní údaje podle odstavce 5, může tyto údaje předat jinému správci pouze za splnění těchto podmínek:

a) údaje subjektu údajů byly získány v souvislosti s činností správce nebo se jedná o zveřejněné osobní údaje,

b) údaje budou využívány pouze za účelem nabízení obchodu a služeb,

c) subjekt údajů byl o tomto postupu správce předem informován a nevyslovil s tímto postupem nesouhlas.

(7) Jiný správce, kterému byly předány údaje podle odstavce 6, nesmí tyto údaje předávat jiné osobě.

(8) Nesouhlas se zpracováním podle odstavce 6 písm. c) musí subjekt údajů učinit písemně. Správce je povinen informovat každého správce, kterému předal jméno, příjmení a adresu subjektu údajů, o tom, že subjekt údajů vyslovil nesouhlas se zpracováním.

(9) Za účelem vyloučení možnosti, že jméno, příjmení a adresa subjektu údajů budou opakovaně použity k nabídce obchodu a služeb, je správce oprávněn dále zpracovávat pro svoji vlastní potřebu jméno, příjmení a adresu subjektu údajů přesto, že subjekt údajů vyslovil nesouhlas podle odstavce 5.

§ 6

Pokud zmocnění nevyplývá z právního předpisu, musí správce se

zpracovatelem uzavřít smlouvu o zpracování osobních údajů. Smlouva musí mít písemnou formu. Musí v ní být zejména výslovně uvedeno, v jakém rozsahu, za jakým účelem a na jakou dobu se uzavírá a musí obsahovat záruky zpracovatele o technickém a organizačním zabezpečení ochrany osobních údajů.

§ 7

Povinnosti stanovené v § 5 platí obdobně také pro zpracovatele.

§ 8

Jestliže zpracovatel zjistí, že správce porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem, je povinen jej na to neprodleně upozornit a ukončit zpracování osobních údajů. Pokud tak neučiní, odpovídá za škodu, která subjektu údajů vznikla, společně a nerozdílně se správcem údajů. Tím není dotčena jeho odpovědnost podle tohoto zákona.

§ 9

Citlivé údaje

Citlivé údaje je možné zpracovávat, jen jestliže

a) subjekt údajů dal ke zpracování výslovný souhlas. Subjekt údajů musí být při udělení souhlasu informován o tom, pro jaký účel zpracování a k jakým osobním údajům je souhlas dáván, jakému správci a na jaké období.

Existenci souhlasu subjektu údajů se zpracováním osobních údajů musí být správce schopen prokázat po celou dobu zpracování. Správce je povinen předem subjekt údajů poučit o jeho právech podle § 12 a 21,

b) je to nezbytné v zájmu zachování života nebo zdraví subjektu údajů nebo jiné osoby nebo odvrácení bezprostředního závažného nebezpečí hrozícího jejich majetku, pokud není možno jeho souhlas získat zejména z důvodů fyzické, duševní či právní nezpůsobilosti, v případě, že je

nezvěstný nebo z jiných podobných důvodů. Správce musí ukončit zpracování údajů, jakmile pominou uvedené důvody, a údaje musí zlikvidovat, ledaže by subjekt údajů dal k dalšímu zpracování souhlas,

c) se jedná o zpracování při zajišťování zdravotní péče, ochrany veřejného zdraví, zdravotního pojištění a výkon státní správy v oblasti zdravotnictví podle zvláštního zákona¹⁵) nebo se jedná o posuzování zdravotního stavu v jiných případech stanovených zvláštním zákonem,^{15a})

d) je zpracování nezbytné pro dodržení povinností a práv správce odpovědného za zpracování v oblasti pracovního práva a zaměstnanosti, stanovené zvláštním zákonem,¹⁶)

e) jde o zpracování, které sleduje politické, filosofické, náboženské nebo odborové cíle, prováděné v rámci oprávněné činnosti občanského sdružení, nadace nebo jiné právnické osoby nevýdělečné povahy (dále jen "sdružení"), a které se týká pouze členů sdružení nebo osob, se kterými je sdružení v opakujícím se kontaktu souvisejícím s oprávněnou činností sdružení, a osobní údaje nejsou zpřístupňovány bez souhlasu subjektu údajů,

f) se jedná o údaje podle zvláštního zákona nezbytné pro provádění nemocenského pojištění, důchodového pojištění (zabezpečení), státní sociální podpory a dalších státních sociálních dávek, sociální péče a sociálně-právní ochrany dětí, a při zajištění ochrany těchto údajů v souladu se zákonem,

g) se zpracování týká osobních údajů zveřejněných subjektem údajů,

h) je zpracování nezbytné pro zajištění a uplatnění právních nároků, nebo

ch) jsou zpracovány výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního

zákona.

§ 10

Při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.

§ 11

(1) Správce je při shromažďování osobních údajů povinen subjekt údajů informovat o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy. Správce musí subjekt údajů informovat o jeho právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21.

(2) V případě, kdy správce zpracovává osobní údaje získané od subjektu údajů, musí subjekt údajů poučit o tom, zda je poskytnutí osobního údaje povinné či dobrovolné. Je-li subjekt údajů povinen podle zvláštního zákona osobní údaje pro zpracování poskytnout, poučí jej správce o této skutečnosti, jakož i o následcích odmítnutí poskytnutí osobních údajů.

(3) Informace a poučení podle odstavce 1 není povinen správce poskytovat v případech, kdy osobní údaje nezískal od subjektu údajů, pokud

a) zpracovává osobní údaje výlučně pro účely výkonu státní statistické služby, vědecké nebo archivní účely a poskytnutí takových informací by vyžadovalo neúměrné úsilí nebo nepřiměřeně vysoké náklady; nebo pokud ukládání na nosiče informací nebo zpřístupnění je výslovně stanoveno

zvláštním zákonem. V těchto případech je správce povinen přijmout potřebná opatření proti neoprávněnému zasahování do soukromého a osobního života subjektu údajů,

b) zpracování osobních údajů mu ukládá zvláštní zákon nebo je takových údajů třeba k uplatnění práv a povinností vyplývajících ze zvláštních zákonů,

c) zpracovává výlučně oprávněně zveřejněné osobní údaje, nebo

d) zpracovává osobní údaje získané se souhlasem subjektu údajů.

(4) Předchozími ustanoveními nejsou dotčena práva subjektu údajů požadovat informace podle zvláštních zákonů.¹⁸⁾

(5) Při zpracování osobních údajů podle § 5 odst. 2 písm. e) a § 9 písm. h) je správce povinen bez zbytečného odkladu subjekt údajů informovat o zpracování jeho osobních údajů.

(6) Žádné rozhodnutí správce nebo zpracovatele, jehož důsledkem je zásah do právních a právem chráněných zájmů subjektu údajů, nelze bez ověření vydat nebo učinit výlučně na základě automatizovaného zpracování osobních údajů. To neplatí v případě, že takové rozhodnutí bylo učiněno ve prospěch subjektu údajů a na jeho žádost.

(7) Informační povinnost upravenou v § 11 může za správce plnit zpracovatel.

§ 12

Přístup subjektu údajů k informacím

(1) Požádá-li subjekt údajů o informaci o zpracování svých osobních údajů, je mu správce povinen tuto informaci bez zbytečného odkladu předat.

(2) Obsahem informace je vždy sdělení o

a) účelu zpracování osobních údajů,

b) osobních údajích, případně kategoriích osobních údajů, které jsou předmětem zpracování, včetně veškerých dostupných informací o jejich zdroji,

c) povaze automatizovaného zpracování v souvislosti s jeho využitím pro rozhodování, jestliže jsou na základě tohoto zpracování činěny úkony nebo rozhodnutí, jejichž obsahem je zásah do práva a oprávněných zájmů subjektu údajů,

d) příjemci, případně kategoriích příjemců.

(3) Správce má právo za poskytnutí informace požadovat přiměřenou úhradu nepřevyšující náklady nezbytné na poskytnutí informace.

(4) Povinnost správce poskytnout informace subjektu údajů upravenou v § 12 může za správce plnit zpracovatel.

Povinnosti osob při zabezpečení osobních údajů

§ 13

(1) Správce a zpracovatel jsou povinni přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů.

(2) Správce nebo zpracovatel je povinen zpracovat a dokumentovat přijatá a provedená technicko-organizační opatření k zajištění ochrany osobních údajů v souladu se zákonem a jinými právními předpisy.

§ 14

Zaměstnanci správce nebo zpracovatele a jiné osoby, které zpracovávají osobní údaje na základě smlouvy se správcem nebo zpracovatelem, mohou zpracovávat osobní údaje pouze za podmínek a v rozsahu správcem nebo zpracovatelem stanoveném.

§ 15

(1) Zaměstnanci správce nebo zpracovatele, jiné fyzické osoby, které zpracovávají osobní údaje na základě smlouvy se správcem nebo zpracovatelem, a další osoby, které v rámci plnění zákonem stanovených oprávnění a povinností přicházejí do styku s osobními údaji u správce nebo zpracovatele, jsou povinni zachovávat mlčenlivost o osobních údajích a o bezpečnostních opatřeních, jejichž zveřejnění by ohrozilo zabezpečení osobních údajů. Povinnost mlčenlivosti trvá i po skončení zaměstnání nebo příslušných prací.

(2) Ustanovením předchozího odstavce není dotčena povinnost zachovávat mlčenlivost podle zvláštních zákonů.¹⁹⁾

(3) Povinnost zachovávat mlčenlivost se nevztahuje na informační

povinnost podle zvláštních zákonů.²⁰⁾

§ 16

Oznamovací povinnost

(1) Ten, kdo hodlá jako správce zpracovávat osobní údaje nebo změnit registrované zpracování podle tohoto zákona, s výjimkou zpracování uvedených v § 18, je povinen tuto skutečnost písemně oznámit Úřadu před zpracováním osobních údajů.

(2) Oznámení musí obsahovat tyto informace:

a) identifikační údaje správce, u fyzické osoby, která není podnikatelem, jméno, popřípadě jména, příjmení, datum narození a adresu místa trvalého pobytu, u jiných subjektů obchodní firmu nebo název,

sídlo a identifikační číslo, pokud bylo přiděleno, a jméno, popřípadě jména, a příjmení osob, které jsou jejich statutárními zástupci,

b) účel nebo účely zpracování,

c) kategorie subjektů údajů a osobních údajů, které se těchto subjektů týkají,

d) zdroje osobních údajů,

e) popis způsobu zpracování osobních údajů,

f) místo nebo místa zpracování osobních údajů,

g) příjemce nebo kategorie příjemců,

h) předpokládaná předání osobních údajů do jiných států,

i) popis opatření k zajištění ochrany osobních údajů podle § 13.

(3) Obsahuje-li oznámení všechny náležitosti podle odstavce 2 a není-li zahájeno řízení podle § 17 odst. 1, lze po uplynutí lhůty 30 dnů ode dne doručení oznámení zahájit zpracování osobních údajů. Úřad v takovém případě запиše informace uvedené v oznámení do registru.

(4) Neobsahuje-li oznámení všechny náležitosti podle odstavce 2, Úřad neprodleně zašle oznamovateli výzvu, v níž upozorní na chybějící nebo nedostatečné informace a stanoví lhůtu k doplnění oznámení. V případě doplnění oznámení začíná běžet lhůta podle odstavce 3 dnem doručení doplnění oznámení. V případě, že Úřad neobdrží doplnění oznámení ve stanovené lhůtě, nahlíží na učiněné oznámení tak, jako by nebylo podáno.

(5) O provedení registrace vydá Úřad na žádost správce osvědčení, které

obsahuje datum vyhotovení, číslo jednací, jméno, příjmení a podpis

osoby, která osvědčení vydala, otisk úředního razítka, identifikační údaje správce a účel zpracování.

(6) Na postup Úřadu podle odstavců 1 až 5 se nevztahuje správní řád.

§ 17

(1) Vznikne-li z oznámení důvodná obava, že při zpracování osobních údajů by mohlo dojít k porušení tohoto zákona, zahájí Úřad z vlastního podnětu řízení.

(2) Zjistí-li Úřad, že oznámeným zpracováním neporušuje správce podmínky stanovené tímto zákonem, řízení zastaví a provede zápis podle § 16 odst. 3. Nejdříve dnem následujícím po provedení zápisu lze zahájit zpracování osobních údajů. V případě, že oznámené zpracování nesplňuje podmínky stanovené tímto zákonem, zpracování osobních údajů Úřad nepovolí.

§ 17a

(1) Zjistí-li Úřad, že správce, jehož oznámení bylo zapsáno do registru, porušuje podmínky stanovené tímto zákonem, rozhodne o zrušení registrace.

(2) Pomine-li účel, pro který bylo zpracování zaregistrováno, Úřad z vlastního podnětu nebo na žádost správce rozhodne o zrušení registrace.

§ 18

(1) Oznamovací povinnost podle § 16 se nevztahuje na zpracování osobních údajů,

a) které jsou součástí datových souborů veřejně přístupných na základě zvláštního zákona,

b) které správci ukládá zvláštní zákon nebo je takových osobních údajů třeba k uplatnění práv a povinností vyplývajících ze zvláštního zákona, nebo

c) jde-li o zpracování, které sleduje politické, filosofické, náboženské nebo odborové cíle, prováděné v rámci oprávněné činnosti sdružení, a které se týká pouze členů sdružení, nebo osob, se kterými je sdružení v opakujícím se kontaktu souvisejícím s oprávněnou činností sdružení, a osobní údaje nejsou zpřístupňovány bez souhlasu subjektu údajů.

(2) Správce, který provádí zpracování podle § 18 odst. 1 písm. b), je povinen zajistit, aby informace, týkající se zejména účelu zpracování, kategorií osobních údajů, kategorií subjektů údajů, kategorií příjemců a doby uchování, které by byly jinak přístupné prostřednictvím registru vedeného Úřadem podle § 35, byly zpřístupněny, a to i dálkovým přístupem nebo jinou vhodnou formou.

§ 19

Jestliže správce hodlá ukončit svoji činnost, je povinen Úřadu neprodleně oznámit, jak naložil s osobními údaji, pokud se na jejich zpracování vztahuje oznamovací povinnost.

§ 20

Likvidace osobních údajů

(1) Správce nebo na základě jeho pokynu zpracovatel je povinen provést likvidaci osobních údajů, jakmile pomine účel, pro který byly osobní údaje zpracovány, nebo na základě žádosti subjektu údajů podle § 21.

(2) Zvláštní zákon stanoví výjimky týkající se uchovávání osobních údajů pro účely archivnictví a uplatňování práv v občanském soudním řízení, trestním řízení a správním řízení.

Ochrana práv subjektů údajů

§ 21

(1) Každý subjekt údajů, který zjistí nebo se domnívá, že správce nebo

zpracovatel provádí zpracování jeho osobních údajů, které je v rozporu s ochranou soukromého a osobního života subjektu údajů nebo v rozporu se zákonem, zejména jsou-li osobní údaje nepřesné s ohledem na účel jejich zpracování, může	§ 23 zrušen § 24 zrušen
a) požádat správce nebo zpracovatele o vysvětlení,	§ 25
b) požadovat, aby správce nebo zpracovatel odstranil takto vzniklý stav. Zejména se může jednat o blokování, provedení opravy, doplnění nebo likvidaci osobních údajů.	Náhrada škody V otázkách neupravených tímto zákonem se použije obecná úprava odpovědnosti za škodu.^23), ^24)
(2) Je-li žádost subjektu údajů podle odstavce 1 shledána oprávněnou, správce nebo zpracovatel odstraní neprodleně závadný stav.	§ 26 Povinnosti podle § 21 až 25 se obdobně vztahují i na osoby, které shromáždily osobní údaje neoprávněně.
(3) Nevyhoví-li správce nebo zpracovatel žádosti subjektu údajů podle odstavce 1, má subjekt údajů právo obrátit se přímo na Úřad.	HLAVA III PŘEDÁNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ DO JINÝCH STÁTŮ
(4) Postup podle odstavce 1 nevylučuje, aby se subjekt údajů obrátil se svým podnětem na Úřad přímo.	§ 27
(5) Pokud vznikla v důsledku zpracování osobních údajů subjektu údajů jiná než majtková újma, postupuje se při uplatňování jejího nároku podle zvláštního zákona.^22)	(1) Volný pohyb osobních údajů nemůže být omezován, pokud jsou údaje předány do členského státu Evropské unie. (2) Do třetích zemí mohou být osobní údaje předány, pokud zákaz omezování volného pohybu osobních údajů vyplývá z mezinárodní smlouvy, k jejíž ratifikaci dal Parlament souhlas, a kterou je Česká republika vázána,^1a) nebo jsou osobní údaje předány na základě rozhodnutí orgánu Evropské unie. Informace o těchto rozhodnutích zveřejňuje Úřad ve Věstníku.
(6) Došlo-li při zpracování osobních údajů k porušení povinností uložených zákonem u správce nebo u zpracovatele, odpovídají za ně společně a nerozdílně.	(3) Není-li podmínka podle odstavců 1 a 2 splněna, může být předání osobních údajů uskutečněno, jestliže správce prokáže, že
(7) Správce je povinen bez zbytečného odkladu informovat příjemce o žádosti subjektu údajů podle odstavce 1 a o blokování, opravě, doplnění nebo likvidaci osobních údajů. To neplatí, pokud je informování příjemce nemožné nebo by vyžadovalo neúměrné úsilí.	a) předání údajů se děje se souhlasem nebo na základě pokynu subjektu údajů,
§ 22 zrušen	

b) jsou v třetí zemi, kde mají být osobní údaje zpracovány, vytvořeny dostatečné zvláštní záruky ochrany osobních údajů, například prostřednictvím jiných právních nebo profesních předpisů a bezpečnostních opatření. Takové záruky mohou být upřesněny zejména smlouvou uzavřenou mezi správcem a příjemcem, pokud tato smlouva zajišťuje uplatnění těchto požadavků nebo pokud smlouva obsahuje smluvní doložky pro předání osobních údajů do třetích zemí zveřejněné ve Věstníku Úřadu,

c) jde o osobní údaje, které jsou na základě zvláštního zákona součástí datových souborů veřejně přístupných nebo přístupných tomu, kdo prokáže právní zájem; v takovém případě lze osobní údaje zpřístupnit jen v rozsahu a za podmínek stanovených zvláštním zákonem,

d) je předání nutné pro uplatnění důležitého veřejného zájmu vyplývajícího ze zvláštního zákona nebo z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána,

e) je předání nezbytné pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy, uskutečněné z podnětu subjektu údajů, nebo pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů,

f) je předání nezbytné pro plnění smlouvy uzavřené v zájmu subjektu údajů mezi správcem a třetí stranou, nebo pro uplatnění jiných právních nároků, nebo

g) je předání nezbytné pro ochranu práv nebo životně důležitých zájmů subjektu údajů, zejména pro záchranu života nebo pro poskytnutí zdravotní péče.

(4) Před předáním osobních údajů do třetích zemí podle odstavce 3 je správce povinen požádat Úřad o povolení k předání, nestanoví-li zvláštní zákon jinak.²⁵⁾ Při posuzování žádosti Úřad přezkoumá všechny

okolnosti související s předáním osobních údajů, zejména zdroj, konečné určení a kategorie předávaných osobních údajů, účel a dobu zpracování, s přihlédnutím k dostupným informacím o právních nebo jiných předpisech upravujících zpracování osobních údajů ve třetí zemi. V povolení k předání Úřad stanoví dobu, po kterou může správce předání provádět. Pokud dojde ke změně podmínek, za kterých bylo povolení vydáno, zejména na základě rozhodnutí orgánu Evropské unie, Úřad toto povolení změni nebo zruší.

HLAVA IV

POSTAVENÍ A PŮSOBNOST ÚŘADU

§ 28

(1) Úřad je nezávislý orgán. Ve své činnosti postupuje nezávisle a řídí se pouze zákony a jinými právními předpisy.

(2) Do činnosti Úřadu lze zasahovat jen na základě zákona.

(3) Činnost Úřadu je hrazena ze samostatné kapitoly státního rozpočtu České republiky.

§ 29

(1) Úřad

a) provádí dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem,

b) vede registr zpracování osobních údajů,

c) přijímá podněty a stížnosti na porušení tohoto zákona a informuje o jejich vyřízení,

d) zpracovává a veřejnosti zpřístupňuje výroční zprávu o své činnosti,

e) vykonává další působnosti stanovené mu zákonem,

f) projednává přestupky a jiné správní delikty a uděluje pokuty podle tohoto zákona,

g) zajišťuje plnění požadavků vyplývajících z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána,

h) poskytuje konzultace v oblasti ochrany osobních údajů,

i) spolupracuje s obdobnými úřady jiných států, s orgány Evropské unie a s orgány mezinárodních organizací působícími v oblasti ochrany osobních údajů. Úřad v souladu s právem Evropských společenství plní oznamovací povinnost vůči orgánům Evropské unie.^25a)

(2) Při výkonu dozoru ve formě kontroly se postupuje podle zvláštního právního předpisu.^26)

(3) Dozor nad zpracováním osobních údajů, které provádějí zpravodajské služby, stanoví zvláštní právní předpis.^27)

§ 29a

(1) Ministerstvo vnitra, krajské úřady a úřady obcí s rozšířenou působností poskytují Úřadu pro výkon působnosti stanovené tímto zákonem a dalšími právními předpisy na základě žádosti Úřadu z informačního systému evidence obyvatel údaje o obyvatelích; obyvatelem se rozumí fyzická osoba podle zvláštního právního předpisu^3).

(2) Poskytovanými údaji podle odstavce 1 jsou údaje o

a) státních občanech České republiky^4)

1. jméno, popřípadě jména, příjmení, popřípadě rodné příjmení,
2. datum narození,
3. adresa místa trvalého pobytu, včetně předchozích adres místa trvalého pobytu,
4. počátek trvalého pobytu, popřípadě datum zrušení trvalého pobytu

nebo datum ukončení trvalého pobytu na území České republiky,

b) cizincích, kteří jsou obyvateli

1. jméno, popřípadě jména, příjmení, popřípadě rodné příjmení,
2. datum narození,
3. druh a adresa místa pobytu,
4. číslo a platnost povolení k pobytu,
5. počátek pobytu, popřípadě datum ukončení pobytu.

(3) Z poskytovaných údajů lze v konkrétním případě použít vždy jen takové údaje, které jsou nezbytné ke splnění daného úkolu.

HLAVA V

ORGANIZACE ÚŘADU

§ 30

(1) Zaměstnanci Úřadu jsou předseda, inspektoři a další zaměstnanci.

(2) Kontrolní činnost Úřadu provádějí inspektoři a pověření zaměstnanci (dále jen "kontrolující").

(3) Na zaměstnance Úřadu se vztahují ustanovení zákoníku práce, pokud tento zákon nestanoví jinak.

(4) Předseda Úřadu má nárok na plat, náhradu výdajů a naturální plnění jako prezident Nejvyššího kontrolního úřadu podle zvláštního zákona.^26a)

(5) Inspektoři Úřadu mají nárok na plat, náhradu výdajů a naturální plnění jako členové Nejvyššího kontrolního úřadu podle zvláštního zákona.^26a)

(6) Platové poměry zaměstnanců Úřadu, s výjimkou předsedy a inspektorů

se řídí právními předpisy upravujícími platové poměry zaměstnanců orgánů státní správy.^28)

(7) Zaměstnancům Úřadu, s výjimkou předsedy a inspektorů přísluší náhrada cestovních výdajů podle zvláštního právního předpisu.^29)

§ 31

Kontrolní činnost Úřadu se provádí na základě kontrolního plánu nebo na základě podnětů a stížností.

§ 32

Předseda Úřadu

(1) Úřad řídí předseda, kterého jmenuje a odvolává prezident republiky na návrh Senátu Parlamentu České republiky.

(2) Předseda Úřadu je jmenován na dobu 5 let. Může být jmenován maximálně na 2 po sobě jdoucí období.

(3) Předsedou Úřadu může být jmenován pouze občan České republiky, který

a) je způsobilý k právním úkonům,

b) je bezúhonný, splňuje podmínky stanovené zvláštním právním

předpisem^30) a jeho znalosti, zkušenosti a morální vlastnosti jsou předpokladem, že bude svoji funkci řádně zastávat,

c) má ukončené vysokoškolské vzdělání.

(4) Bezúhonnou je pro účel tohoto zákona fyzická osoba, která nebyla pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin nebo i trestný čin spáchaný z nedbalosti v souvislosti se zpracováním osobních údajů.

(5) S výkonem funkce předsedy Úřadu je neslučitelná funkce poslance nebo senátora, soudce, státního zástupce, jakákoliv funkce ve veřejné

správě, funkce člena orgánů územní samosprávy a členství v politických stranách a hnutích.

(6) Předseda Úřadu nesmí zastávat jinou placenou funkci, být v dalším pracovním poměru ani vykonávat výdělečnou činnost s výjimkou správy vlastního majetku a činnosti vědecké, pedagogické, literární, publicistické a umělecké, pokud tato činnost nenarušuje důstojnost nebo neohrožuje důvěru v nezávislost a nestrannost Úřadu.

(7) Z funkce je předseda Úřadu odvolán, přestal-li splňovat některou z podmínek pro jeho jmenování.

(8) Z funkce může být předseda odvolán také tehdy, jestliže nevykonává po dobu 6 měsíců svoji funkci.

Inspektoři Úřadu

§ 33

(1) Inspektora jmenuje a odvolává prezident republiky na návrh Senátu Parlamentu České republiky.

(2) Inspektor je jmenován na období 10 let. Může být jmenován opakovaně.

(3) Inspektor vykonává kontrolu, řídí kontrolu, vypracovává kontrolní protokol a provádí další úkony, jež souvisejí s úkoly Úřadu.

(4) Činnosti podle odstavce 3 vykonává 7 inspektorů Úřadu.

§ 34

(1) Inspektorem může být jmenován občan České republiky, který je způsobilý k právním úkonům, bezúhonný, splňuje podmínky stanovené zvláštním právním předpisem^30) a má ukončené odborné vysokoškolské vzdělání.

(2) S výkonem funkce inspektora je neslučitelná funkce poslance nebo

senátora, soudce, státního zástupce, jakákoliv funkce ve veřejné správě, funkce člena orgánů územní samosprávy a členství v politických stranách a hnutích. Inspektor nesmí zastávat jinou placenou funkci, být v pracovním poměru ani vykonávat výdělečnou činnost s výjimkou správy

vlastního majetku a činnosti vědecké, pedagogické, literární, publicistické a umělecké, pokud tato činnost nenarušuje důstojnost nebo neohrožuje důvěru v nezávislost a nestrannost Úřadu.

(3) Z funkce je inspektor odvolán, přestal-li splňovat některou z podmínek pro jeho jmenování.

HLAVA VI

ČINNOST ÚŘADU

§ 35

Registr

(1) Do registru zpracování osobních údajů se k osobám správců zapisují informace z oznámení podle § 16 odst. 2 a datum provedení, případně zrušení registrace.

(2) Informace zapsané do registru, s výjimkou informací uvedených v § 16 odst. 2 písm. e) a i), jsou veřejně přístupné, zejména způsobem umožňujícím dálkový přístup.

(3) Zrušení registrace podle § 17a oznamuje Úřad ve Věstníku Úřadu.

§ 36

Výroční zpráva

(1) Výroční zpráva Úřadu obsahuje zejména informace o provedené kontrolní činnosti a její zhodnocení, informace a zhodnocení stavu v oblasti zpracovávání a ochrany osobních údajů v České republice a zhodnocení ostatní činnosti Úřadu.

(2) Výroční zprávu předkládá předseda Úřadu pro informaci Poslanecké sněmovně a Senátu Parlamentu České republiky a vládě České republiky do 2 měsíců po skončení rozpočtového roku a zveřejňuje ji.

§ 37

Oprávnění kontrolujících

Kontrolující jsou při provádění kontroly oprávněni

a) vstupovat do objektů, zařízení a provozů, na pozemky a do jiných prostor kontrolovaných správců a zpracovatelů nebo každého, kdo zpracovává osobní údaje, (dále jen "kontrolovaný"), pokud to souvisí s předmětem kontroly; do obydlí mohou vstupovat pouze v případě, že tato slouží také k provozování podnikatelské činnosti,

b) požadovat na kontrolovaných a na jiných osobách, aby ve stanovených lhůtách předložily originální doklady a další písemnosti, záznamy dat na paměťových médiích, výpisy a zdrojové kódy programů, pokud je vlastní, výpisy a opisy dat (dále jen "doklady"), pokud to souvisí s předmětem kontroly, a provádět vlastní dokumentaci,

c) seznamovat se s utajovanými informacemi za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem,³¹ jakož i dalšími skutečnostmi, které jsou chráněny povinností mlčenlivosti,

d) požadovat na fyzických i právnických osobách poskytnutí pravdivých a úplných informací o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech,

e) zajišťovat v odůvodněných případech doklady; jejich převzetí musí kontrolovanému písemně potvrdit a na jeho žádost mu ponechat kopie převzatých dokladů,

f) pořídit kopie obsahu paměťových médií, obsahujících osobní údaje, nacházejících se u kontrolovaného,

g) požadovat, aby kontrolovaní podali ve stanovené lhůtě písemnou zprávu o odstranění zjištěných nedostatků,

h) používat telekomunikační zařízení kontrolovaných v případech, kdy je jejich použití nezbytné pro zabezpečení kontroly.

§ 38

Povinnosti kontrolujících

(1) Kontrolu nesmějí provádět ti kontrolující, u nichž se zřetelem na jejich vztah ke kontrolovaným nebo k předmětu kontroly jsou důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti.

(2) Kontrolující je povinen bezprostředně po tom, co se dozví o skutečnostech nasvědčujících jeho podjatosti, oznámit to předsedovi Úřadu.

(3) O námitce podjatosti kontrolujícího rozhodne předseda Úřadu bez zbytečného odkladu. Do rozhodnutí o námitce podjatosti činí kontrolující pouze úkony, které nesnesou odkladu.

(4) Proti rozhodnutí o námitce podjatosti se nelze odvolat.

(5) Kontrolující jsou povinni

a) prokázat se kontrolovanému průkazem, jehož vzor upraví nařízení vlády,

b) oznámit kontrolovanému zahájení kontroly,

c) šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaných,

d) předat neprodleně převzaté doklady, jakož i kopie paměťových médií kontrolovanému, pomínou-li důvody jejich převzetí,

e) řádně ochraňovat zajištěné doklady proti jejich ztrátě, zničení, poškození nebo zneužití,

f) pořizovat o výsledcích kontroly kontrolní protokol,

g) zachovávat mlčenlivost o skutečnostech zjištěných při výkonu kontroly a nezneužít znalosti těchto skutečností. Povinností

mlčenlivosti není dotčena oznamovací povinnost podle zvláštních zákonů.

Povinnost mlčenlivosti přetrvává i po skončení pracovněprávního vztahu k Úřadu. Povinností mlčenlivosti může kontrolujícího zbavit předseda Úřadu. Povinnost mlčenlivosti se nevztahuje na anonymizované a zobecněné informace.

(6) Kontrolní protokol obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny, a opatření, která byla uložena k nápravě, a stanovení lhůt, do kdy je třeba je učinit. V kontrolním protokolu se uvádí označení Úřadu a jména kontrolujících na kontrole zúčastněných, označení kontrolovaného, místo a čas provedení kontroly, předmět kontroly, skutečný stav, označení dokladů a ostatních dokumentů a zjištění, o které se protokol opírá. Kontrolní protokol podepisují kontrolující, kteří se kontroly zúčastnili.

(7) Povinností kontrolujících je seznámit kontrolované s obsahem kontrolního protokolu a předat jim jeho stejnopis. Seznámení s kontrolním protokolem a jeho převzetí potvrzují kontrolovaní podpisem kontrolního protokolu. Odmítne-li kontrolovaný seznámit se s kontrolním protokolem nebo toto seznámení potvrdit, vyznačí se tyto skutečnosti v kontrolním protokolu.

§ 39

(1) Každý je povinen v souvislosti s výkonem kontroly poskytnout

kontrolujícím při výkonu jejich činnosti potřebnou součinnost.

(2) Tomu, kdo neposkytne Úřadu při výkonu kontroly potřebnou součinnost, může být uložena pořádková pokuta do výše 25 000 Kč, a to i opakovaně. Za neposkytnutí součinnosti se považuje i nesplnění opatření uložených k nápravě zjištěného stavu ve stanovené lhůtě.

Opatření k nápravě

§ 40

(1) Zjistí-li kontrolující, že došlo k porušení povinností uložených tímto zákonem, uloží inspektor, jaká opatření je třeba učinit, aby byly zjištěné nedostatky odstraněny, a stanoví lhůtu pro jejich odstranění.

(2) Byla-li uložena likvidace osobních údajů, jsou osobní údaje do likvidace blokovány. Proti uložení likvidace může správce podat námitku k předsedovi Úřadu. Do doby, než bude o námitce rozhodnuto, musí být osobní údaje blokovány. Proti rozhodnutí předsedy lze podat žalobu podle předpisů o správním soudnictví. Do doby, než bude soudem rozhodnuto, jsou údaje blokovány.

(3) Kontrolovaný je povinen ve stanovené lhůtě podat zprávu o přijatých opatřeních.

§ 41

V řízení ve věcech upravených tímto zákonem se postupuje podle správního řádu,³²⁾ pokud ustanovení tohoto zákona nestanoví jinak.

§ 42

Provozováním informačních systémů nakládajících s osobními údaji podle dosavadních předpisů se rozumí zpracování osobních údajů.

§ 43

Oprávnění a povinnosti při dozoru

Oprávnění a povinnosti kontrolujících a kontrolovaných osob se řídí zvláštním právním předpisem,²⁶⁾ pokud tento zákon nestanoví jinak.

HLAVA VII

SANKCE

§ 44

Přestupky

(1) Fyzická osoba, která

a) je ke správci nebo zpracovateli v pracovním nebo jiném obdobném poměru,

b) vykonává pro správce nebo zpracovatele činnosti na základě dohody, nebo

c) v rámci plnění zvláštním zákonem uložených oprávnění a povinností přichází u správce nebo zpracovatele do styku s osobními údaji,

se dopustí přestupku tím, že poruší povinnost mlčenlivosti (§ 15).

(2) Fyzická osoba se jako správce nebo zpracovatel dopustí přestupku tím, že při zpracování osobních údajů

a) nestanoví účel, prostředky nebo způsob zpracování [§ 5 odst. 1 písm.

a) a b)] nebo stanoveným účelem zpracování poruší povinnost nebo překročí oprávnění vyplývající ze zvláštního zákona,

b) zpracovává nepřesné osobní údaje [§ 5 odst. 1 písm. c)],

c) shromažďuje nebo zpracovává osobní údaje v rozsahu nebo způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu [§ 5 odst. 1 písm. d), f) až h)],

d) uchovává osobní údaje po dobu delší než nezbytnou k účelu zpracování [§ 5 odst. 1 písm. e)],

e) zpracovává osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů mimo případy uvedené v zákoně (§ 5 odst. 2 a § 9),

f) neposkytne subjektu údajů informace v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem (§ 11),

g) odmítne subjektu údajů poskytnout požadované informace (§ 12 a 21),

h) nepřijme nebo neprovede opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů (§ 13),

i) nesplní oznamovací povinnost podle tohoto zákona (§ 16 a 27).

(3) Fyzická osoba se jako správce nebo zpracovatel dopustí přestupku tím, že při zpracování osobních údajů některým ze způsobů podle odstavce 2

a) ohrozí větší počet osob svým neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života, nebo

b) poruší povinnosti pro zpracování citlivých údajů (§ 9).

(4) Za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do výše 100 000 Kč.

(5) Za přestupek podle odstavce 2 lze uložit pokutu do výše 1 000 000 Kč.

(6) Za přestupek podle odstavce 3 lze uložit pokutu do výše 5 000 000 Kč.

§ 45

Jiné správní delikty

(1) Právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů se jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů

a) nestanoví účel, prostředky nebo způsob zpracování [§ 5 odst. 1 písm.

a) a b)], nebo stanoveným účelem zpracování poruší povinnost nebo

překročí oprávnění vyplývající ze zvláštního zákona,

b) zpracovává nepřesné osobní údaje [§ 5 odst. 1 písm. c)],

c) shromažďuje nebo zpracovává osobní údaje v rozsahu nebo způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu [§ 5 odst. 1 písm. d), f) až h)],

d) uchovává osobní údaje po dobu delší než nezbytnou k účelu zpracování [§ 5 odst. 1 písm. e)],

e) zpracovává osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů mimo případy uvedené v zákoně (§ 5 odst. 2 a § 9),

f) neposkytne subjektu údajů informace v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem (§ 11),

g) odmítne subjektu údajů poskytnout požadované informace (§ 12 a 21),

h) nepřijme nebo neprovede opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů (§ 13),

i) nesplní oznamovací povinnost podle tohoto zákona (§ 16 a 27).

(2) Právnická osoba jako správce nebo zpracovatel se dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů některým ze způsobů podle odstavce 1

a) ohrozí větší počet osob svým neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života, nebo

b) poruší povinnosti pro zpracování citlivých údajů (§ 9).

(3) Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta do výše 5 000 000 Kč.

(4) Za správní delikt podle odstavce 2 se uloží pokuta do výše 10 000 000 Kč.

§ 46

nadpis vypuštěn

(1) Právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

(2) Při rozhodování o výši pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno.

(3) Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.

(4) Porušení povinností podle § 44 a 45 projednává Úřad.

(5) Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se použijí ustanovení o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

(6) Pokuta je splatná do 30 dnů ode dne, kdy rozhodnutí o jejím uložení nabylo právní moci.

(7) Pokutu vybírá Úřad a vymáhá místně příslušný celní úřad podle zvláštního zákona.³⁴⁾ Výnos z pokut je příjmem státního rozpočtu.

HLAVA VIII

USTANOVENÍ SPOLEČNÁ, PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ

§ 47

Opatření pro přechodné období

(1) Každý, kdo zpracovává ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona osobní údaje a na něhož se vztahuje povinnost oznámení podle § 16, je povinen tak učinit nejpozději do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(2) Zpracování osobních údajů prováděné před účinností tohoto zákona je nutno uvést do souladu s tímto zákonem do 31. prosince 2001.

(3) V případě, že kontrolující zjistí porušení povinnosti podle odstavce 2, ustanovení § 46 odst. 1 a 2 se v takovém případě do 31. prosince 2002 nepoužijí.

§ 48

Zrušovací ustanovení

Zrušuje se zákon č. 256/1992 Sb., o ochraně osobních údajů v informačních systémech.

ČÁST DRUHÁ

§ 49

Novela trestního zákona

Zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění zákona č. 120/1962 Sb., zákona č. 53/1963 Sb., zákona č. 56/1966 Sb., zákona č. 148/1969 Sb., zákona č. 45/1973 Sb., zákona č. 43/1980 Sb., zákona č. 10/1989 Sb., zákona č. 159/1989 Sb., zákona č. 47/1990 Sb., zákona č. 84/1990 Sb., zákona č. 175/1990 Sb., zákona č. 457/1990 Sb., zákona č. 545/1990 Sb., zákona č. 490/1991 Sb., zákona č. 557/1991 Sb., nálezu Ústavního soudu ČSFR ze 4. 9. 1992, zákona č. 290/1993 Sb., zákona č. 38/1994 Sb., zákona č. 91/1994 Sb., zákona č. 152/1995 Sb., zákona č. 19/1997 Sb., zákona č. 103/1997 Sb., zákona č. 253/1997 Sb., zákona č. 92/1998 Sb., zákona č. 112/1998 Sb., zákona č. 148/1998 Sb., zákona č. 167/1998 Sb., zákona č. 96/1999 Sb., zákona č. 191/1999 Sb., zákona č. 210/1999 Sb., zákona č. 223/1999 Sb., zákona č. 238/1999 Sb., zákona č. 305/1999 Sb., zákona č. 327/1999 Sb., zákona č. 360/1999 Sb. a zákona č. 29/2000 Sb., se mění takto:

1. V § 178 odstavec 1 zní:

"(1) Kdo, byť i z nedbalosti, neoprávněně sdělí, zpřístupní, jinak zpracovává nebo si přisvojí osobní údaje o jiném shromážděné v souvislosti s výkonem veřejné správy, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta nebo zákazem činnosti nebo peněžitým trestem."

2. V § 178 odst. 2 se za slovo "kdo" vkládá slovo "osobní".

ČÁST TŘETÍ

§ 50

Novela zákona o svobodném přístupu k informacím

Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se mění takto:

1. V § 2 odstavec 3 včetně poznámky pod čarou č. 1) zní:

"(3) Zákon se nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu.^1)

1) Například zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí."

2. V § 5 odst. 3 se věta druhá nahrazuje větou, která včetně poznámky pod čarou č. 3a) zní:

"Na tyto subjekty se pro tento účel nevztahuje povinnost zamezit sdružování informací podle zvláštního právního předpisu.^3a)

3a) § 5 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů."

3. V § 8 se odstavce 1 a 2 včetně nadpisu a poznámky pod čarou č. 5) zrušují.

ČÁST ČTVRTÁ

ÚČINNOST

§ 51

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. června 2000, s výjimkou ustanovení § 16, 17 a 35, která nabývají účinnosti dnem 1. prosince 2000.

Klaus v. r.

Havel v. r.

Zeman v. r.

Vybraná ustanovení novel

Čl.II zákona č. 439/2004 Sb.

Přechodná ustanovení

1. Oznámení a rozhodnutí ve věci registrace zpracování osobních údajů

podle § 16, 17 a 17a zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 450/2001 Sb., podaná a vydaná přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zůstávají v platnosti.

2. Povolení k předání nebo předávání osobních údajů do jiného státu vydané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona pozbývá dnem nabytí účinnosti tohoto zákona platnosti, pokud státem, pro který bylo povolení určeno, je členský stát Evropské unie nebo stát, pro který zákaz omezování volného pohybu osobních údajů vyplývá z vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejíž ratifikaci dal Parlament souhlas, a kterou je Česká republika vázána. Povolení k předání nebo předávání osobních údajů do státu, který není uveden v předchozí větě, vydané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zůstává v platnosti.

3. Řízení zahájené a neskončené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou řízení o povolení k předání nebo předávání osobních údajů do členského

státu Evropské unie nebo státu, pro který zákaz omezování volného pohybu osobních údajů vyplývá z vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejíž ratifikaci dal Parlament souhlas, a kterou je Česká republika vázána, které se zastaví.

4. Správce provádějící zpracování osobních údajů, ke kterému podle dosavadních právních předpisů nebylo zapotřebí registrace, a které ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona registraci podléhá, musí takové zpracování osobních údajů oznámit Úřadu pro ochranu osobních údajů do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

1) § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (zákon o některých službách informační společnosti).

1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně jednotlivců v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů.

1a) Úmluva o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat č. 108, vyhlášená pod č. 115/2001 Sb.m. s.

3) § 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), ve znění pozdějších předpisů.

4) Například ústavní zákon č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění zákona č. 300/2000 Sb., zákon č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 238/2000 Sb., o Hasičském záchranném sboru České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (krizový zákon), ve znění zákona č. 320/2002 Sb., zákon č. 153/1994 Sb., o zpravodajských

službách České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 154/1994 Sb., o Bezpečnostní informační službě, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

4) Zákon č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

5) Například zákon č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky, ve znění zákona č. 320/2002 Sb., zákon č. 218/1999 Sb., o rozsahu branné povinnosti a o vojenských správních úřadech (branný zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 124/1992 Sb., o Vojenské policii, ve znění pozdějších předpisů.

6) Například zákon č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (krizový zákon), ve znění zákona č. 320/2002 Sb., zákon č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů.

7) Například zákon č. 61/1996 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a o změně a doplnění souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

8) Například zákon č. 241/2000 Sb., o hospodářských opatřeních pro krizové stavy a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně

některých zákonů (krizový zákon), ve znění zákona č. 320/2002 Sb., a zákon č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

9) Například zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 6/1993 Sb., o České národní bance, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 212/1992 Sb., o soustavě daní, ve znění zákona č. 302/1993 Sb.

10) Například zákon č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů.

10a) Zákon č. 140/1996 Sb., o zpřístupnění svazků vzniklých činností bývalé Státní bezpečnosti, ve znění zákona č. 107/2002 Sb.

11) Například zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů.

12) Například zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 564/1990 Sb., o státní správě a samosprávě ve školství, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů (plemenářský zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění

pozdějších předpisů, zákon č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 147/1996 Sb., o rostlinolékařské péči a změnách některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 219/2003 Sb., o uvádění do oběhu osiva a sadby pěstovaných rostlin a o změně některých zákonů (zákon o oběhu osiva a sadby).

13) Zákon č. 81/1966 Sb., o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních prostředcích, ve znění pozdějších předpisů.

15) Například zákon č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 280/1992 Sb., o resortních, oborových, podnikových a dalších zdravotních pojišťovnách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů.

15a) Například zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů.

16) Například zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 1/1992 Sb., o mzdě, odměně za pracovní pohotovost a o průměrném výdělku, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 218/2002 Sb., o službě státních zaměstnanců ve správních úřadech a o odměňování těchto zaměstnanců a ostatních zaměstnanců ve správních úřadech (služební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 1/1991 Sb.,

o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů.

1/2002 Sb.

18) Například zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, zákon č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

25a) Článek 8 odst. 6 a článek 26 odst. 3 Směrnice č. 95/46/ES.

26) Zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů.

19) Například zákon č. 148/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 89/1995 Sb., zákon č. 20/1966 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 15/1998 Sb., o Komisi pro cenné papíry a o změně a doplnění dalších zákonů.

26a) Zákon č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců, ve znění pozdějších předpisů.

27) § 12 zákona č. 153/1994 Sb.

20) Například § 167 a 168 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 20/1966 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

28) Zákon č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů.

Nařízení vlády č. 253/1992 Sb., o platových poměrech zaměstnanců orgánů státní správy, některých dalších orgánů a obcí, ve znění pozdějších předpisů.

22) § 13 občanského zákoníku.

23) Zákon č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

29) Zákon č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, ve znění pozdějších předpisů.

24) Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

30) Zákon č. 451/1991 Sb.

25) Například § 5c zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 167/1999 Sb., zákona č. 155/2000 Sb. a zákona č. 220/2002 Sb., § 71a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění zákona č. 2/2002 Sb., § 35 odst. 3 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů, a § 4a odst. 3 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění zákona č.

31) Zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti.

32) Zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění zákona č. 29/2000 Sb.

34) Zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

2.2.1. Komentář k zákonu o svobodném přístupu k informacím č.106/1999 Sb.

Zákon o svobodném přístupu k informacím č. 106/1999 Sb. upravuje podmínky svobodného přístupu k informacím a stanovuje základní podmínky, za kterých je možné informace poskytovat. Subjekty, které mají ze zákona povinnost poskytovat informace jsou orgány státní správy a orgány územní samosprávy.

Poskytování informací se nevztahuje na podávání osobních údajů a informací podle zvláštních právních předpisů jako je např. zákon č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů a o změně některých dalších zákonů. V zákoně jsou definovány i další omezení, které nedovolují poskytnout určité informace.

Žádost o informaci může podat každá fyzická i právnická osoba. Kompetentní subjekty poskytují tedy informace na základě žádostí občanů. Zákon jim ukládá zveřejňovat informace bez vyžádání. Jedná se o informace, které sdělují důvod a způsob založení subjektu, jeho organizační strukturu, místo kde je možné získat příslušné informace, sazebník úhrad za poskytování informací apod. Informace tohoto typu musí subjekty umístit na všeobecně přístupné místo ve svých úřadovnách a také pomocí dálkového přístupu, kterým rozumíme především Internet.

2.2.2. Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

ZÁKON 106/1999 Sb.
ze dne 11. května 1999 o svobodném
přístupu k informacím
Změna: 101/2000 Sb.
Změna: 159/2000 Sb.
Změna: 39/2001 Sb.
Změna: 413/2005 Sb.
Změna: 61/2006 Sb.

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

§ 1

Účel zákona

Tento zákon zapracovává příslušný předpis Evropských společenství 1) a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím.

§ 2

Povinnost poskytovat informace

(1) Povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

(2) Povinnými subjekty jsou dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v

oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti.

(3) Zákon se nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví 1a), a dalších informací, pokud zvláštní zákon 1b) upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.

(4) Povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

§ 3

Základní pojmy

(1) Žadatelem pro účel tohoto zákona je každá fyzická i právnická osoba, která žádá o informaci.

(2) Možností dálkového přístupu pro účel tohoto zákona je přístup k informaci neomezeného okruhu žadatelů pomocí sítě nebo služby elektronických komunikací 2).

(3) Informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

(4) Informací podle tohoto zákona není počítačový program.

(5) Zveřejněnou informací pro účel tohoto zákona je taková informace, která může být vždy znovu vyhledána a získána, zejména vydaná tiskem nebo na jiném nosiči dat umožňujícím zápis a uchování informace, vystavená na úřední desce, s možností dálkového přístupu nebo umístěná v knihovně poskytující veřejné knihovnické a informační služby podle knihovního zákona 2a).

(6) Doprovodnou informací pro účel tohoto zákona je taková informace, která úzce souvisí s požadovanou informací (například informace o její existenci, původu, počtu, důvodu odepření, době, po kterou důvod odepření trvá a kdy bude znovu přezkoumán, a dalších důležitých rysech).

§ 4

Poskytování informací

(1) Povinné subjekty poskytují informace žadateli na základě žádosti nebo zveřejněním.

(2) Informace poskytovaná zveřejněním se poskytuje ve všech formátech a jazycích, ve kterých byla vytvořena. Pokud je taková informace zveřejněna v elektronické podobě, musí být zveřejněna i ve formátu, jehož specifikace je volně dostupná a použití uživatelem není omezoováno.

(3) Je-li informace poskytována na základě žádosti, poskytuje se ve formátech a jazycích podle obsahu žádosti o poskytnutí informace, pokud tento zákon nestanoví jinak. Povinné subjekty nejsou povinny měnit formát nebo jazyk informace, pokud by taková změna byla pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží; v tomto případě vyhoví povinný subjekt žádosti tím, že poskytne informaci ve formátu nebo jazyce, ve kterých byla vytvořena.

(4) Pokud je požadovaná informace součástí většího celku a její vynětí by bylo pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží, poskytne povinný subjekt takový celek v souladu s tímto zákonem.

(5) Pokud je to možné s přihlédnutím k povaze podané žádosti a způsobu záznamu požadované informace, poskytnou povinné subjekty informaci v elektronické podobě.

§ 5

Zveřejňování informací

(1) Každý povinný subjekt musí pro informování veřejnosti ve svém sídle a svých úřadovnách zveřejnit na místě, které je všeobecně přístupné, jakož i umožnit pořízení jejich kopie, tyto informace:

a) důvod a způsob založení povinného subjektu, včetně podmínek a principů, za kterých provozuje svoji činnost,

b) popis své organizační struktury, místo a způsob, jak získat příslušné informace, kde lze podat žádost či stížnost, předložit návrh, podnět či

jiné dožádání anebo obdržet rozhodnutí o právech a povinnostech osob,

c) místo, lhůtu a způsob, kde lze podat opravný prostředek proti rozhodnutím povinného subjektu o právech a povinnostech osob, a to včetně výslovného uvedení požadavků, které jsou v této souvislosti kladeny na žadatele, jakož i popis postupů a pravidel, která je třeba dodržovat při těchto činnostech, a označení příslušného formuláře a způsob a místo, kde lze takový formulář získat,

d) postup, který musí povinný subjekt dodržovat při vyřizování všech žádostí, návrhů i jiných dožádání občanů, a to včetně příslušných lhůt, které je třeba dodržovat,

e) přehled nejdůležitějších předpisů, podle nichž povinný subjekt zejména jedná a rozhoduje, které stanovují právo žádat informace a povinnost poskytovat informace a které upravují další práva občanů ve vztahu k povinnému subjektu, a to včetně informace, kde a kdy jsou tyto předpisy poskytnuty k nahlédnutí,

f) sazebník úhrad za poskytování informací,

g) výroční zprávu za předcházející kalendářní rok o své činnosti v oblasti poskytování informací (§ 18),

h) výhradní licence poskytnuté podle § 14a odst. 4,

i) usnesení nadřízeného orgánu o výši úhrad vydaná podle § 16a odst. 7,

j) adresu elektronické podatelny.

(2) Povinné subjekty jsou ve svém sídle povinny v úředních hodinách zpřístupnit

a) právní předpisy vydávané v rámci jejich působnosti,

b) seznamy hlavních dokumentů, zejména koncepční, strategické a programové povahy, které mohou být poskytnuty podle tohoto zákona včetně případných návrhů licenčních smluv 2b) podle § 14a, a to tak, aby do nich mohl každý nahlédnout a pořídit si opis, výpis nebo kopii.

(3) Do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. O informacích, poskytnutých v jiné než elektronické podobě, nebo mimořádně rozsáhlých elektronicky poskytnutých informacích postačí zveřejnit doprovodnou informaci vyjadřující jejich obsah.

(4) Povinné subjekty jsou povinny zveřejňovat informace uvedené v odstavci 1 a 2 též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Tato povinnost se nevztahuje na povinné subjekty, které jsou pouze fyzickými osobami. V případě informací uvedených v odstavci 2 písm. a) postačuje ke splnění této povinnosti uvedení odkazu na místo, kde jsou tyto informace již zveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup. Strukturu

zveřejňovaných informací stanoví prováděcí právní předpis.

(5) Povinné subjekty, které vedou a spravují registry, evidence, seznamy nebo rejstříky obsahující informace, které jsou na základě zvláštního zákona každému přístupné, jsou tyto informace povinny zveřejňovat v přehledné formě způsobem umožňujícím i dálkový přístup. Na tyto subjekty se pro tento účel nevztahuje povinnost zamezit sdružování informací podle zvláštního právního předpisu. 3a)

(6) Povinnost zveřejnit informace podle odstavců 4 a 5 splní povinný subjekt tím, že je způsobem umožňujícím dálkový přístup bez zbytečného odkladu zpřístupní správci portálu veřejné správy nebo mu je předá. Formu a datový formát zpřístupňovaných a předávaných informací stanoví prováděcí právní předpis.

(7) Povinný subjekt může informace podle odstavce 1 zveřejnit i dalšími způsoby a s výjimkami uvedenými v tomto zákoně může zveřejnit i další informace.

§ 6

Povinnost odkázat na zveřejněnou informaci

(1) Pokud žádost o poskytnutí informace směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů, místo poskytnutí informace sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace.

(2) Pokud žadatel trvá na přímém poskytnutí zveřejněné informace, povinný subjekt mu ji poskytne.

§ 7

Ochrana utajovaných informací

Je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy 4) označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne.

§ 8

zrušen

§ 8a

Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu 4a).

§ 8b

Příjemci veřejných prostředků

(1) Povinný subjekt poskytne základní osobní údaje 4b) o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní

podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území 4c).

(3) Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

§ 9

Ochrana obchodního tajemství

(1) Pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím 6), povinný subjekt ji neposkytne.

(2) Při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.

§ 10

Ochrana důvěrnosti majetkových poměrů

Informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení 8) povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.

§ 11

Další omezení práva na informace

(1) Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud:

a) se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, nebo
b) jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.

(2) Povinný subjekt informaci neposkytne, pokud:

a) jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí,
b) ji zveřejňuje na základě zvláštního zákona 9) a v předem stanovených pravidelných obdobích až do nejbližšího následujícího období, nebo
c) by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského 2b).

(3) Informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu 11), podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.

(4) Povinné subjekty dále neposkytnou informace o

- a) probíhajícím trestním řízením,
- b) rozhodovací činnosti soudů s výjimkou pravomocných rozsudků,
- c) plnění úkolů zpravodajských služeb, 12)
- d) přípravě, průběhu a projednávání výsledků kontrol v orgánech Nejvyššího kontrolního úřadu,

e) činnosti příslušné organizační složky Ministerstva financí podle zvláštního právního předpisu. 12a)

Ustanovení zvláštních zákonů 13) o poskytování informací v uvedených oblastech tím nejsou dotčena.

(5) Povinný subjekt neposkytne informaci, která je předmětem ochrany práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským (dále jen "právo autorské") 2b) , je-li v držení

a) provozovatelů rozhlasového nebo televizního vysílání, kteří toto vysílání provozují na základě zvláštních právních předpisů 13a),

b) škol a školských zařízení, které jsou součástí vzdělávací soustavy podle školského zákona 13b) a podle zákona o vysokých školách 13c),

c) knihoven poskytujících veřejné knihovnické a informační služby podle knihovního zákona 2a),

d) Akademie věd České republiky a dalších veřejných institucí, které jsou příjemci nebo spolupříjemci podpory výzkumu a vývoje z veřejných prostředků podle zákona o podpoře výzkumu a vývoje 13d), nebo

e) kulturních institucí hospodařících s veřejnými prostředky, jako jsou muzea, galerie, divadla, orchestry a další umělecké soubory.

Poskytování těchto informací v souladu se zvláštními předpisy tím není dotčeno.

§ 12

Podmínky omezení

Všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.

§ 13

Žádost o poskytnutí informace

(1) Žádost o poskytnutí informace se podává ústně nebo písemně, a to i prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací.

(2) Není-li žadateli na ústně podanou žádost informace poskytnuta anebo nepovažuje-li žadatel informaci poskytnutou na ústně podanou žádost za dostačující, je třeba podat žádost písemně.

(3) Ustanovení § 14 až 16a a § 18 platí pouze pro žádosti podané písemně.

§ 14

Postup při podávání a vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace

(1) Žádost je podána dnem, kdy ji obdržel povinný subjekt.

(2) Ze žádosti musí být zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena, a že se žadatel domáhá poskytnutí informace ve smyslu tohoto zákona. Fyzická osoba uvede v žádosti jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu nebo, není-li přihlášena k trvalému pobytu, adresu bydliště a adresu pro doručování, liší-li se od adresy místa trvalého pobytu nebo bydliště. Právnícká osoba uvede název, identifikační číslo, adresu sídla a adresu pro doručování, liší-li se od adresy sídla. Adresou pro doručování se rozumí též elektronická adresa.

(3) Je-li žádost učiněna elektronicky, musí být podána prostřednictvím elektronické podatelny 13e) povinného subjektu, pokud ji povinný subjekt zřídil. Pokud adresa elektronické podatelny není zveřejněna, postačí podání na jakoukoliv elektronickou adresu povinného subjektu.

(4) Neobsahuje-li žádost náležitosti podle odstavce 2 věty první a adresu pro doručování, případně není-li elektronická žádost podána podle odstavce 3, není žádostí ve smyslu tohoto zákona.

(5) Povinný subjekt posoudí žádost a:

a) brání-li nedostatek údajů o žadateli podle odstavce 2 postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14a nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží,

b) v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti,

c) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli,

d) nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

(6) O postupu při poskytování informace se pořídí záznam.

(7) Lhůtu pro poskytnutí informace podle odstavce 5 písm. d) může povinný subjekt prodloužit ze závažných důvodů, nejvýše však o deset dní. Závažnými důvody jsou:

a) vyhledání a sběr požadovaných informací v jiných úřadovnách, které jsou oddělené od úřadovny vyřizující žádost,

b) vyhledání a sběr objemného množství oddělených a odlišných informací požadovaných v jedné žádosti,

c) konzultace s jiným povinným subjektem, který má závažný zájem na rozhodnutí o žádosti, nebo mezi dvěma nebo více složkami povinného subjektu, které mají závažný zájem na předmětu žádosti.

Žadatel musí být o prodloužení lhůty i o jeho důvodech vždy prokazatelně informován, a to včas před uplynutím lhůty pro poskytnutí informace.

§ 14a

Některá ustanovení o licenční nebo podlicenční smlouvě při poskytování informací

(1) Má-li být informace, která je předmětem ochrany práva autorského 2b), poskytnuta na základě licenční nebo podlicenční smlouvy a majetková práva k předmětu ochrany práva autorského vykonává povinný subjekt, který není uveden v § 11 odst. 5, postupuje se ve věcech neupravených tímto zákonem podle autorského zákona 2b).

(2) Odměna za oprávnění informaci užít nesmí být vyšší než úhrada podle § 17, nestanoví-li jinak zvláštní právní předpis nebo licenční smlouva mezi povinným subjektem a tím, kdo právo nakládat s předmětem práva autorského na povinný subjekt převedl.

(3) Podmínky poskytnutí informace v licenční nebo podlicenční smlouvě (dále jen "licenční smlouva") musí umožňovat další užití informace žadatelem v souladu se žádostí, pokud tento zákon nestanoví jinak. Licence nebo podlicence (dále jen "licence") se poskytuje jako nevýhradní, s výjimkou případů podle odstavce 4.

(4) Povinný subjekt může poskytnout výhradní licenci pouze tehdy, je-li výhradní licence pro další šíření poskytované informace nezbytná a je-li to ve veřejném zájmu. Poskytne-li povinný subjekt výhradní licenci podle věty první, přezkoumá alespoň každé 3 roky trvání důvodů, na základě kterých byla výhradní licence poskytnuta.

(5) Povinný subjekt zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup vzor licenční smlouvy, která může být žadatelem přizpůsobena konkrétní žádosti a použita jako návrh na uzavření licenční smlouvy.

(6) Na ustanovení licenčních smluv uzavřených při poskytování informací podle tohoto

zákona se nevztahuje ochrana obchodního tajemství.

§ 15

Rozhodnutí o odmítnutí žádosti

(1) Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

(2) Pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle § 11 odst. 2 písm. c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.

§ 16

Odvolání

(1) Proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání.

(2) Povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání.

(3) Nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit.

(4) Při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

§ 16a

Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace

(1) Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel,

a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6,

b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti,

c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo

d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

(2) Stížnost lze podat písemně nebo ústně; je-li stížnost podána ústně a nelze-li ji ihned vyřídit, sepíše o ní povinný subjekt písemný záznam.

(3) Stížnost se podává u povinného subjektu, a to do 30 dnů ode dne

a) doručení sdělení podle § 6, § 14 odst. 5 písm. c) nebo § 17 odst. 3,

b) uplynutí lhůty pro poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7.

(4) O stížnosti rozhoduje nadřízený orgán.

(5) Povinný subjekt předloží stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do 7 dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví tím, že poskytne požadovanou informaci nebo konečnou licenční nabídku, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

(6) Nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že

a) postup povinného subjektu potvrdí,

b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo

c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.

(7) Nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. d) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že

a) výši úhrady nebo odměny potvrdí,

b) výši úhrady nebo odměny sníží; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti, nebo

c) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, zjednal nápravu, jde-li o úhradu nebo odměnu za poskytnutí informace územním samosprávným celkem v samostatné působnosti.

(8) Nadřízený orgán o stížnosti rozhodne do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena.

(9) Rozhodnutí podle odstavců 6 a 7 se oznamuje žadateli a povinnému subjektu. Proti rozhodnutí vydanému podle odstavců 6 a 7 se nelze odvolat. Jde-li však o rozhodnutí podle odstavce 6 písm. c), nelze se odvolat pouze v případě, kdy

rozhodl nadřízený orgán určený podle § 178 odst. 2 věty poslední správního řádu nebo podle § 20 odst. 5 tohoto zákona.

(10) Je-li poskytnuta informace podle odstavce 6 písm. c), žadatel může ve smyslu odstavce 1 písm. a) nebo c) postupovat obdobně.

§ 17

Hrazení nákladů

(1) Povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

(2) Pokud byla v licenční smlouvě sjednána odměna, nelze požadovat úhradu nákladů.

(3) V případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena.

(4) Nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odstavce 3, ztrácí nárok na úhradu nákladů.

(5) Poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.

(6) Úhrada je příjmem povinného subjektu.

§ 18

Výroční zpráva

(1) Každý povinný subjekt musí vždy do 1. března zveřejnit výroční zprávu za předcházející kalendářní rok o své činnosti v oblasti poskytování informací podle tohoto zákona obsahující následující údaje:

a) počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti,

b) počet podaných odvolání proti rozhodnutí,

c) opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle tohoto zákona, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení,

d) výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence,

e) počet stížností podaných podle § 16a, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení,

f) další informace vztahující se k uplatňování tohoto zákona.

(2) Pokud má povinný subjekt zvláštním zákonem uloženou povinnost předkládat veřejnou výroční zprávu obsahující informace o jeho činnosti, začleňuje údaje podle odstavce 1 do této výroční zprávy jako její samostatnou část s názvem "Poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. , o svobodném přístupu k informacím".

§ 19

Umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony. 15)

ČÁST DRUHÁ

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ

USTANOVENÍ

§ 20

(1) Povinnost uvedená v § 5 odst. 2 nastává dnem 1. ledna 2001. Pro obce, které nejsou městy, 16) povinnost podle § 5 odst. 2 nastává dnem 1. ledna 2002.

(2) Povinnost uvedená v § 5 odst. 3 nastává dnem 1. ledna 2002.

(3) Lhůta pro poskytnutí informace [§ 14 odst. 3 písm. c)] a prodloužení této lhůty (§ 14 odst. 5) se v prvních 12 měsících od účinnosti zákona prodlužují na dvojnásobek, a dalších 12 měsíců se prodlužují o polovinu.

(4) Pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona

- a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti,
- b) pro odvolací řízení a

c) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení správního řádu 17) ; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178 ; v ostatním se správní řád nepoužije.

(5) Nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.

(6) Informace, které se týkají přenesené působnosti územního samosprávného celku, poskytují orgány územního samosprávného celku v přenesené působnosti.

§ 21

(1) Vláda vydá nařízení, kterým upraví součinnost orgánů státní správy s obcemi při zajišťování povinností obcí podle § 5 tohoto zákona.

(2) Vláda stanoví nařízením zásady stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací.

(3) Ministerstvo informatiky stanoví vyhláškou

a) strukturu informací zveřejňovaných o povinném subjektu podle § 5 odst. 1 a 2 způsobem umožňujícím dálkový přístup,

b) osnovu popisu postupů podle § 5 odst. 1 písm. d),

c) formu a datový formát údajů pro zpřístupnění nebo předání informací podle § 5 odst. 6.

§ 22

Účinnost

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2000.

Klaus v. r.

Havel v. r.

Zeman v. r.

2.2.2. Komentář zákona č. 227/2000Sb. O elektronickém podpisu(e-podpis)

Elektronický podpis je jedním z hlavních nástrojů identifikace a autentizace fyzických osob v prostředí internetu. Postupně stále více právních předpisů umožňuje jeho používání v oblasti orgánů veřejné správy, a to jak při komunikaci mezi úřady navzájem, tak i při komunikaci občanů s jednotlivými úřady.

Nutnou podmínkou pro komunikaci občanů se státní správou s použitím elektronického podpisu jsou tzv. kvalifikované certifikáty občanů. V současné době jsou akreditováni **tři poskytovatelé certifikačních služeb** (1. První certifikační autorita, a.s. Praha, Česká pošta, s.p. Praha, eIdentity a.s. Praha) a bylo vydáno několik tisíc těchto certifikátů a jejich počet rychle narůstá. V současné době občané využívají elektronický podpis vůči orgánům veřejné správy především v oblasti správy daní a v obecných správních řízeních.

Ministerstvo informatiky vykonává povinnosti stanovené zákonem o elektronickém podpisu, zejména:

- udělování akreditací k působení jako akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb,
- vyhodnocování shody nástrojů elektronického podpisu s požadavky stanovenými zákonem o elektronickém podpisu a prováděcí vyhláškou,
- ověřování kvalifikovaných certifikátů poskytovatelů certifikačních služeb, kteří požádali o udělení akreditace,
- dozor nad dodržováním zákona o elektronickém podpisu.

Ministerstvo dále stanovuje požadavky na:

- postupy kvalifikovaných poskytovatelů certifikačních služeb,
- nástroje elektronického podpisu,
- ochranu dat pro vytváření elektronických značek.

2.3.1.1. Novela zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu

Dne 26. července 2004 nabyla účinnosti poslední novela zákona o elektronickém podpisu (č. 440/2004 Sb.). Tento předpis nově zavádí pojem "kvalifikované časové razítko", které prokazuje existence elektronického dokumentu v čase. Další novinkou je možnost používat „elektronické značky“. Pro ty se stejně jako pro zaručený elektronický podpis používá technologie digitálních podpisů. Rozdíl mezi nimi spočívá v tom, že elektronickou značkou může označovat data i právnická osoba nebo organizační složka státu a používat k tomu automatizované postupy. Elektronické značky jsou podmínkou pro připravované zavedení výpisů ze stáních rejstříků na poštách a matrikách. Novela dále upravuje používání elektronických podatelů na orgánech veřejné moci. K elektronickým podatelům zároveň vydá ministerstvo v nejbližší době ve Sbírce prováděcí vyhlášku. Novela je účinná od dne vyhlášení a má číslo 440/2004 Sb.

2.3.2. ZÁKON 227/2000Sb. ze dne 29. června 2000 O elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu)

Změna: 226/2002 Sb.

Změna: 517/2002 Sb.

Změna: 440/2004 Sb.

Změna: 635/2004 Sb.

Změna: 501/2004 Sb., 444/2005 Sb.

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

ELEKTRONICKÝ PODPIS

§ 1

Účel zákona

Tento zákon upravuje v souladu s právem Evropských společenství¹⁾ používání elektronického podpisu, elektronické značky, poskytování certifikačních služeb a souvisejících služeb poskytovateli usazenými na území České republiky, kontrolu povinností stanovených tímto zákonem a sankce za porušení povinností stanovených tímto zákonem.

§ 2

Vymezení některých pojmů

Pro účely tohoto zákona se rozumí

a) elektronickým podpisem údaje v elektronické podobě, které jsou připojené k datové zprávě nebo jsou s ní logicky spojené a které slouží jako metoda k jednoznačnému ověření identity podepsané osoby ve vztahu k datové zprávě,

b) zaručeným elektronickým podpisem elektronický podpis, který splňuje následující požadavky

1. je jednoznačně spojen s podepisující osobou,

2. umožňuje identifikaci podepisující osoby ve vztahu k datové zprávě,

3. byl vytvořen a připojen k datové zprávě pomocí prostředků, které podepisující osoba může udržet pod svou výhradní kontrolou,

4. je k datové zprávě, ke které se vztahuje, připojen takovým způsobem, že je možno zjistit jakoukoliv následnou změnu dat,

c) elektronickou značkou údaje v elektronické podobě, které jsou připojené k datové zprávě nebo jsou s ní logicky spojené a které splňují následující požadavky

1. jsou jednoznačně spojené s označující osobou a umožňují její identifikaci prostřednictvím kvalifikovaného systémového certifikátu,

2. byly vytvořeny a připojeny k datové zprávě pomocí prostředků pro vytváření elektronických značek, které označující osoba může udržet pod svou výhradní kontrolou,

3. jsou k datové zprávě, ke které se vztahují, připojeny takovým způsobem, že je možné zjistit jakoukoli následnou změnu dat,

d) datovou zprávou elektronická data, která lze přenášet prostředky pro elektronickou komunikaci a uchovávat na záznamových médiích, používaných při zpracování a přenosu dat elektronickou formou,

e) podepisující osobou fyzická osoba, která je držitelem prostředku pro vytváření elektronických podpisů a jedná jménem svým nebo jménem jiné fyzické či právnické osoby,

f) označující osobou fyzická osoba, právnická osoba nebo organizační složka státu, která drží prostředek pro vytváření elektronických značek a označuje datovou zprávu elektronickou značkou,

g) držitelem certifikátu fyzická osoba, právnická osoba nebo organizační složka státu, která požádala o vydání kvalifikovaného

certifikátu nebo kvalifikovaného systémového certifikátu pro sebe nebo pro podepisující nebo označující osobu a které byl certifikát vydán,

h) poskytovatelem certifikačních služeb fyzická osoba, právnická osoba nebo organizační složka státu, která vydává certifikáty a vede jejich evidenci, případně poskytuje další služby spojené s elektronickými podpisy,

i) kvalifikovaným poskytovatelem certifikačních služeb poskytovatel certifikačních služeb, který vydává kvalifikované certifikáty nebo kvalifikované systémové certifikáty nebo kvalifikovaná časová razítka nebo prostředky pro bezpečné vytváření elektronických podpisů (dále jen "kvalifikované certifikační služby") a splnil ohlašovací povinnost podle § 6,

j) akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb poskytovatel certifikačních služeb, jemuž byla udělena akreditace podle tohoto zákona,

k) certifikátem datová zpráva, která je vydána poskytovatelem certifikačních služeb, spojuje data pro ověřování elektronických podpisů s podepisující osobou a umožňuje ověřit její identitu, nebo spojuje data pro ověřování elektronických značek s označující osobou a umožňuje ověřit její identitu,

l) kvalifikovaným certifikátem certifikát, který má náležitosti podle § 12 a byl vydán kvalifikovaným poskytovatelem certifikačních služeb,

m) kvalifikovaným systémovým certifikátem certifikát, který má náležitosti podle § 12a a byl vydán kvalifikovaným poskytovatelem certifikačních služeb,

n) daty pro vytváření elektronických podpisů jedinečná data, která podepisující osoba používá k vytváření elektronického podpisu,

o) daty pro ověřování elektronických podpisů jedinečná data, která se používají pro ověření elektronického podpisu,

p) daty pro vytváření elektronických značek jedinečná data, která označující osoba používá k vytváření elektronických značek,

q) daty pro ověřování elektronických značek jedinečná data, která se používají pro ověření elektronických značek,

r) kvalifikovaným časovým razítkem datová zpráva, kterou vydal kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb a která důvěryhodným způsobem spojuje data v elektronické podobě s časovým okamžikem, a zaručuje, že uvedená data v elektronické podobě existovala před daným časovým okamžikem,

s) prostředkem pro vytváření elektronických podpisů technické zařízení nebo programové vybavení, které se používá k vytváření elektronických podpisů,

t) prostředkem pro ověřování elektronických podpisů technické zařízení nebo programové vybavení, které se používá k ověřování elektronických podpisů,

u) prostředkem pro bezpečné vytváření elektronických podpisů prostředek pro vytváření elektronického podpisu, který splňuje požadavky stanovené tímto zákonem,

v) prostředkem pro bezpečné ověřování elektronických podpisů prostředek pro ověřování podpisu, který splňuje požadavky stanovené tímto zákonem,

w) nástrojem elektronického podpisu technické zařízení nebo programové vybavení, nebo jejich součásti, používané pro zajištění certifikačních služeb nebo pro vytváření nebo ověřování elektronických podpisů,

x) prostředkem pro vytváření elektronických značek zařízení, které používá označující osoba pro vytváření elektronických značek a které splňuje další náležitosti stanovené tímto zákonem,

y) elektronickou podatelnu pracoviště orgánu veřejné moci určené pro příjem a odesílání datových zpráv,

z) akreditací osvědčení, že poskytovatel certifikačních služeb splňuje podmínky stanovené tímto zákonem pro výkon činnosti akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb.

§ 3

Soulad s požadavky na podpis

(1) Datová zpráva je podepsána, pokud je opatřena elektronickým podpisem. Pokud se neprokáže opak, má se za to, že se podepisující osoba před podepsáním datové zprávy s jejím obsahem seznámila.

(2) Použití zaručeného elektronického podpisu založeného na kvalifikovaném certifikátu a vytvořeného pomocí prostředku pro bezpečné vytváření podpisu umožňuje ověřit, že datovou zprávu podepsala osoba uvedená na tomto kvalifikovaném certifikátu.

§ 3a

(1) Použití elektronické značky založené na kvalifikovaném systémovém certifikátu a vytvořené pomocí prostředku pro vytváření elektronických značek umožňuje ověřit, že datovou zprávu označila touto elektronickou značkou označující osoba.

(2) Pokud označující osoba označila datovou zprávu, má se za to, že tak učinila automatizovaně bez přímého ověření obsahu datové zprávy a vyjádřila tím svou vůli.

§ 4

Soulad s originálem

Použití zaručeného elektronického podpisu nebo elektronické značky zaručuje, že dojde-li k porušení obsahu datové zprávy od okamžiku, kdy byla podepsána nebo označena, toto porušení bude možno zjistit.

§ 5

Povinnosti podepisující osoby

(1) Podepisující osoba je povinna

a) zacházet s prostředky, jakož i s daty pro vytváření zaručeného elektronického podpisu s náležitou péčí tak, aby nemohlo dojít k jejich neoprávněnému použití,

b) uvědomit neprodleně poskytovatele certifikačních služeb, který vydal kvalifikovaný certifikát, o tom, že hrozí nebezpečí zneužití jejich dat pro vytváření zaručeného elektronického podpisu.

(2) Za škodu způsobenou porušením povinností podle odstavce 1 odpovídá podepisující osoba podle zvláštních právních předpisů.^{1a)} Odpovědnosti se však zproští, pokud prokáže, že ten, komu vznikla škoda, neprovedl veškeré úkony potřebné k tomu, aby si ověřil, že zaručený elektronický podpis je platný a jeho kvalifikovaný certifikát nebyl zneplatněn.

§ 5a

Povinnosti označující osoby

(1) Označující osoba je povinna

a) zacházet s prostředkem, jakož i s daty pro vytváření elektronických značek s náležitou péčí tak, aby nemohlo dojít k jejich neoprávněnému použití,

b) uvědomit neprodleně poskytovatele certifikačních služeb, který vydal kvalifikovaný systémový certifikát, o tom, že hrozí nebezpečí zneužití jejich dat pro vytváření elektronických značek.

(2) Označující osoba je povinna zajistit, aby prostředek pro vytváření elektronických značek, který používá, splňoval požadavky stanovené tímto zákonem.

(3) Za škodu způsobenou porušením povinnosti podle odstavce 1 odpovídá označující osoba, i když škodu nezavinila, podle zvláštních právních předpisů, ^{1a}) odpovědnost za vady podle zvláštních předpisů tím není dotčena. ^{1a}) Odpovědnost se však zproští, pokud prokáže, že ten, komu vznikla škoda, neprovedl veškeré úkony potřebné k tomu, aby si ověřil, že elektronická značka je platná a její kvalifikovaný systémový certifikát nebyl zneplatněn.

§ 5b

Povinnosti držitele certifikátu

Držitel certifikátu je povinen bez zbytečného odkladu podávat přesné, pravdivé a úplné informace poskytovateli certifikačních služeb ve vztahu ke kvalifikovanému certifikátu a ve vztahu ke kvalifikovanému systémovému certifikátu.

§ 6

Kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb

(1) Kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb je povinen

a) zajistit, aby se každý mohl ujistit o jeho identitě a jeho kvalifikovaném systémovém certifikátu, na jehož základě označuje vydané kvalifikované certifikáty nebo kvalifikované systémové certifikáty a seznamy certifikátů, které byly zneplatněny, nebo kvalifikovaná časová razítka,

b) zajistit, aby poskytování kvalifikovaných certifikačních služeb vykonávaly osoby s odbornými znalostmi a kvalifikací nezbytnou pro

poskytování kvalifikované certifikační služby a obeznamené s příslušnými bezpečnostními postupy,

c) používat bezpečné systémy a bezpečné nástroje elektronického podpisu, zajistit dostatečnou bezpečnost postupů, které tyto systémy a nástroje podporují, a zajistit dostatečnou kryptografickou bezpečnost těchto nástrojů; systémy a nástroje jsou považovány za bezpečné, pokud odpovídají požadavkům stanoveným tímto zákonem a prováděcí vyhláškou, nebo pokud splňují požadavky technických norem uvedených v rozhodnutí Komise vydaném na základě článku 3 (5) směrnice 99/93/ES,

d) používat bezpečné systémy pro uchování kvalifikovaných certifikátů a kvalifikovaných systémových certifikátů nebo kvalifikovaných časových razítek v ověřitelné podobě takovým způsobem, aby záznamy nebo jejich změny mohly provádět pouze pověřené osoby, aby bylo možno kontrolovat správnost záznamů a aby jakékoliv technické nebo programové změny porušující tyto bezpečnostní požadavky byly zjevné,

e) mít po celou dobu své činnosti k dispozici dostatečné finanční zdroje nebo jiné finanční zajištění na provoz v souladu s požadavky uvedenými v tomto zákoně a s ohledem na riziko vzniku odpovědnosti za škodu,

f) před uzavřením smlouvy o poskytování kvalifikovaných certifikačních služeb s osobou, která žádá o poskytování služeb podle tohoto zákona, informovat tuto osobu písemně o přesných podmínkách pro využívání kvalifikovaných certifikačních služeb, včetně případných omezení pro jejich použití, o podmínkách reklamací a řešení vzniklých sporů a o tom, zda je, či není akreditován Ministerstvem informatiky (dále jen "ministerstvo") podle § 10; tyto informace lze předat elektronicky.

(2) Není-li poskytovatel certifikačních služeb akreditován ministerstvem, je povinen ohlásit ministerstvu nejméně 30 dnů před zahájením poskytování kvalifikované certifikační služby, že ji bude poskytovat, a okamžik, kdy její poskytování zahájí. Zároveň předá ministerstvu k ověření svůj kvalifikovaný systémový certifikát uvedený v odstavci 1 písm. a).

(3) Pokud byla kvalifikovanému poskytovateli certifikačních služeb, který získal akreditaci podle § 10 tohoto zákona, akreditace ministerstvem odňata, je povinen bez prodlení informovat o této skutečnosti subjekty, kterým poskytuje své kvalifikované certifikační služby, a další dotčené osoby.

(4) Kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb poskytuje služby podle tohoto zákona na základě smlouvy. Smlouva musí být písemná.

(5) Kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb uchovává informace a dokumentaci související s poskytovanými kvalifikovanými certifikačními službami podle tohoto zákona, zejména

a) smlouvu o poskytování kvalifikované certifikační služby, včetně žádosti o poskytování služby,

b) vydaný kvalifikovaný certifikát, vydaný kvalifikovaný systémový certifikát nebo vydané kvalifikované časové razítko,

c) kopie předložených osobních dokladů podepisující osoby nebo dokladů, na jejichž základě byla ověřena identita označující osoby,

d) potvrzení o převzetí kvalifikovaného certifikátu nebo kvalifikovaného systémového certifikátu držitelem, případně jeho souhlas se zveřejněním kvalifikovaného certifikátu v seznamu vydaných kvalifikovaných certifikátů,

e) prohlášení držitele certifikátu o tom, že mu byly poskytnuty informace podle odstavce 1 písm. f),

f) dokumenty a záznamy související s životním cyklem vydaného kvalifikovaného certifikátu nebo kvalifikovaného systémového certifikátu, jejichž náležitosti upřesní prováděcí vyhláška.

(6) Veškeré informace a dokumentaci o poskytování služeb podle tohoto zákona uchovává kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb po dobu nejméně 10 let. Kvalifikovaný poskytovatel je povinen zajistit uchovávané informace a dokumentaci před ztrátou, zneužitím, zničením nebo poškozením za podmínek, které upřesní prováděcí vyhláška. Informace a dokumentaci podle věty první může kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb pořizovat a uchovávat v elektronické podobě. Pokud tento zákon nestanoví jinak, postupuje se při nakládání s informacemi a dokumentací podle zvláštního právního předpisu.²⁾

(7) Zaměstnanci kvalifikovaného poskytovatele certifikačních služeb, případně jiné fyzické osoby, které přicházejí do styku s osobními údaji a daty pro vytváření elektronických podpisů podepisujících osob a elektronických značek označujících osob, jsou povinni zachovávat mlčenlivost o těchto údajích a datech a o bezpečnostních opatřeních, jejichž zveřejnění by ohrozilo zabezpečení těchto údajů a dat. Povinnost mlčenlivosti trvá i po skončení pracovního nebo jiného obdobného poměru nebo po provedení příslušných prací; uvedená osoba může zbavit mlčenlivosti ten, v jehož zájmu tuto povinnost mají, nebo soud.

§ 6a

Povinnosti kvalifikovaného poskytovatele certifikačních služeb při vydávání kvalifikovaných certifikátů a kvalifikovaných systémových

- certifikátů
- (1) Kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb, který vydává kvalifikované certifikáty nebo kvalifikované systémové certifikáty (dále jen "certifikáty vydané jako kvalifikované"), je povinen
- a) zajistit, aby certifikáty jím vydané jako kvalifikované obsahovaly všechny náležitosti stanovené tímto zákonem,
- b) zajistit, aby údaje uvedené v certifikátech jím vydaných jako kvalifikované byly přesné, pravdivé a úplné,
- c) před vydáním certifikátu jako kvalifikovaného bezpečně ověřit odpovídajícími prostředky identitu podepisující osoby nebo identitu označující osoby, případně i její zvláštní znaky, vyžaduje-li to účel takového certifikátu,
- d) zjistit, zda v okamžiku podání žádosti o vydání certifikátu jako kvalifikovaného měla podepisující osoba data pro vytváření elektronických podpisů odpovídající datům pro ověřování elektronických podpisů nebo označující osoba data pro vytváření elektronických značek odpovídající datům pro ověřování elektronických značek, která obsahuje žádost o vydání certifikátu,
- e) zajistit provozování bezpečného a veřejně přístupného seznamu certifikátů vydaných jako kvalifikované, k jejichž zveřejnění dal držitel certifikátu souhlas v souladu s § 6 odst. 5 písm. d), a zajistit dostupnost tohoto seznamu i dálkovým přístupem a údaje v seznamu obsažené při každé změně bez zbytečného odkladu aktualizovat,
- f) zajistit provozování bezpečného a veřejně přístupného seznamu certifikátů vydaných jako kvalifikované, které byly zneplatněny, a to i dálkovým přístupem,
- g) zajistit, aby datum a čas s uvedením hodiny, minuty a sekundy, kdy je certifikát vydaný jako kvalifikovaný vydán nebo zneplatněn, mohly být přesně určeny,
- h) přijmout odpovídající opatření proti zneužití a padělání certifikátů vydaných jako kvalifikované,
- i) poskytovat na vyžádání třetím osobám podstatné informace o podmínkách pro využívání certifikátů vydaných jako kvalifikované, včetně omezení pro jejich použití, a informace o tom, zda je, či není akreditován ministerstvem; tyto informace lze poskytovat elektronicky.
- (2) Pokud kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb, který vydává certifikáty jako kvalifikované, vytváří pro podepisující osobu data pro vytváření elektronických podpisů nebo pro označující osobu data pro vytváření elektronických značek,
- a) musí zajistit utajení těchto dat před jejich předáním, nesmí tato data kopírovat a uchovávat je déle, než je nezbytné,
- b) musí zaručit, že tato data odpovídají datům pro ověřování elektronických podpisů nebo datům pro ověřování elektronických značek.
- (3) Kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb, který vydává certifikáty jako kvalifikované, musí neprodleně zneplatnit certifikát, pokud o to držitel, podepisující osoba nebo označující osoba požádá, nebo pokud ho uvědomí, že hrozí nebezpečí zneužití jejich dat pro vytváření elektronických podpisů nebo elektronických značek, nebo v případě, že byl certifikát vydán na základě nepravdivých nebo chybných údajů.
- (4) Kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb musí rovněž neprodleně zneplatnit certifikát vydaný jako kvalifikovaný, dozví-li se

prokazatelně, že podepisující nebo označující osoba zemřela nebo zanikla nebo ji soud způsobilosti k právním úkonům zbavil nebo omezil,^{2a}) nebo pokud údaje, na jejichž základě byl certifikát vydán, pozbyly pravdivosti.

§ 6b

Povinnosti kvalifikovaného poskytovatele certifikačních služeb při vydávání kvalifikovaných časových razítek

(1) Kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb, který vydává kvalifikovaná časová razítka, je povinen

a) zajistit, aby časová razítka jím vydávaná jako kvalifikovaná obsahovala všechny náležitosti stanovené tímto zákonem,

b) zajistit, aby časový údaj vložený do kvalifikovaného časového razítka odpovídal hodnotě koordinovaného světového času při vytváření kvalifikovaného časového razítka,

c) zajistit, aby data v elektronické podobě, která jsou předmětem žádosti o vydání kvalifikovaného časového razítka, jednoznačně odpovídala datům v elektronické podobě obsaženým ve vydaném kvalifikovaném časovém razítku,

d) přijmout odpovídající opatření proti padělání kvalifikovaných časových razítek,

e) poskytovat na vyžádání třetím osobám podstatné informace o podmínkách pro využívání kvalifikovaných časových razítek, včetně omezení pro jejich použití a informace o tom, zda je, či není akreditován ministerstvem; tyto informace lze poskytovat elektronicky.

(2) Kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb vydá kvalifikované časové razítko neprodleně po přijetí žádosti o jeho vydání.

§ 7

Odpovědnost za škodu

(1) Za škodu způsobenou porušením povinností stanovených tímto zákonem odpovídá kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb podle zvláštních právních předpisů.^{1a})

(2) Kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb neodpovídá za škodu vyplývající z použití certifikátu vydaného jako kvalifikovaný, která vznikla v důsledku nedodržení omezení pro jeho použití podle § 12 odst. 1 písm. i) a j) a § 12a písm. h).

§ 8

Ochrana osobních údajů

Ochrana osobních údajů se řídí zvláštním právním předpisem.³)

§ 9

Akreditace a dozor

(1) Udělování akreditací k působení jako akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb, jakož i dozor nad dodržováním tohoto zákona náleží ministerstvu.

(2) Ministerstvo

a) uděluje a odnímá akreditace k působení jako akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb subjektům působícím na území České republiky,

b) vykonává dozor nad činností akreditovaných poskytovatelů certifikačních služeb a kvalifikovaných poskytovatelů certifikačních služeb, ukládá jim opatření k nápravě a pokuty za porušení povinností podle tohoto zákona,

c) vede evidenci udělených akreditací a jejich změn a evidenci kvalifikovaných poskytovatelů certifikačních služeb,

d) vede evidenci vydaných kvalifikovaných systémových certifikátů, které používá kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb podle § 6 odst. 1 písm. a) a které byly podle § 6 odst. 2 ověřeny ministerstvem,

e) průběžně uveřejňuje přehled udělených akreditací, přehled kvalifikovaných poskytovatelů certifikačních služeb a jejich kvalifikovaných služeb a kvalifikované systémové certifikáty podle písmena d), a to i způsobem umožňujícím dálkový přístup,

f) vyhodnocuje shodu nástrojů elektronického podpisu s požadavky stanovenými tímto zákonem a prováděcí vyhláškou,

g) plní další povinnosti stanovené tímto zákonem.

(3) Za účelem výkonu dozoru je akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb a kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb povinen pověřeným zaměstnancům ministerstva umožnit v nezbytně nutném rozsahu vstup do obchodních a provozních prostor, na požádání předložit veškerou dokumentaci, záznamy, doklady, písemnosti a jiné podklady související s jeho činností, umožnit jim v nezbytně nutné míře přístup do svého informačního systému a poskytnout informace a veškerou potřebnou součinnost.

(4) Není-li tímto zákonem stanoveno jinak, postupuje ministerstvo při výkonu dozoru podle zvláštního právního předpisu.⁴⁾

(5) Kvalifikovanému poskytovateli certifikačních služeb, který nesplnil povinnost součinnosti podle odstavce 3, lze uložit pořádkovou pokutu do výše 1 000 000 Kč.

§ 10

Podmínky udělení akreditace pro poskytování certifikačních služeb

(1) Každý poskytovatel certifikačních služeb může požádat ministerstvo o udělení akreditace pro výkon činnosti akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb.

(2) V žádosti o akreditaci podle odstavce 1 musí žadatel doložit

a) v případě právnické osoby obchodní firmu nebo název, sídlo, popřípadě adresu organizační složky zahraniční osoby na území České republiky, a identifikační číslo žadatele, bylo-li přiděleno; v případě fyzické osoby jméno, popřípadě jména, příjmení, případně dodatek, místo usazení, místo podnikání, pokud je odlišné od místa usazení, a identifikační číslo žadatele, bylo-li přiděleno,

b) doklad o oprávnění k podnikatelské činnosti a u osoby zapsané do obchodního rejstříku také výpis z obchodního rejstříku ne starší než 3 měsíce,

c) výpis z rejstříku trestů podnikatele - fyzické osoby nebo statutárních představitelů právnické osoby v případě, že žadatelem je právnická osoba, ne starší než 3 měsíce,

d) věcné, personální a organizační předpoklady pro činnost kvalifikovaného poskytovatele certifikačních služeb podle § 6, 6a a 6b tohoto zákona,

e) údaj o tom, které kvalifikované certifikační služby hodlá žadatel poskytovat.

(3) Jestliže žádost neobsahuje všechny požadované údaje, ministerstvo řízení přeruší a vyzve žadatele, aby ji ve stanovené lhůtě doplnil.

Jestliže tak žadatel v této lhůtě neučiní, ministerstvo řízení zastaví.

(4) Splňuje-li žadatel všechny podmínky předepsané tímto zákonem pro udělení akreditace, vydá ministerstvo rozhodnutí, jímž mu akreditaci

udělí. V opačném případě žádost o udělení akreditace zamítne.

§ 10a

Podmínky pro rozšíření služeb akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb

(1) Akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb může rozšířit poskytování kvalifikovaných certifikačních služeb o vydávání kvalifikovaných certifikátů, kvalifikovaných systémových certifikátů, kvalifikovaných časových razítek nebo o vydávání prostředků pro bezpečné vytváření elektronických podpisů podle tohoto zákona (dále jen "rozšiřované služby").

(2) Akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb je povinen rozšíření podle odstavce 1 oznámit ministerstvu tak, aby ministerstvo oznámení obdrželo alespoň 4 měsíce před zahájením poskytování služby.

(3) V oznámení musí akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb doložit věcné, personální a organizační předpoklady pro zajištění rozšiřovaných služeb.

(4) Nedoloží-li akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb skutečnosti podle odstavce 3, anebo jsou-li tyto skutečnosti neúplné nebo nepřesné, ministerstvo na to akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb upozorní s tím, že nebudou-li tyto vady ve lhůtě, kterou k tomu určí, odstraněny, rozhodnutím rozšiřování služeb zakáže.

(5) Ministerstvo oznámené rozšíření zakáže, pokud akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb nesplnil všechny podmínky předepsané tímto zákonem pro poskytování rozšiřovaných služeb.

(6) O zákazu rozšíření poskytování kvalifikovaných certifikačních služeb vydá ministerstvo rozhodnutí nejpozději do 90 dnů od okamžiku,

kdy obdrželo oznámení.

§ 11

(1) V oblasti orgánů veřejné moci je možné za účelem podpisu používat pouze zaručené elektronické podpisy a kvalifikované certifikáty vydávané akreditovanými poskytovateli certifikačních služeb (dále jen "uznávaný elektronický podpis"). To platí i pro výkon veřejné moci vůči fyzickým a právnickým osobám. Pokud je uznávaný elektronický podpis užíván v oblasti orgánů veřejné moci, musí kvalifikovaný certifikát obsahovat takové údaje, aby osoba byla jednoznačně identifikovatelná. Strukturu údajů, na základě kterých je možné osobu jednoznačně identifikovat, stanoví ministerstvo prováděcím právním předpisem.

(2) Písemnosti orgánů veřejné moci v elektronické podobě označené elektronickou značkou založenou na kvalifikovaném systémovém certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb nebo podepsané uznávaným elektronickým podpisem mají stejné právní účinky jako veřejné listiny vydané těmito orgány.

(3) Orgán veřejné moci přijímá a odesílá datové zprávy podle odstavce 1 prostřednictvím elektronické podatelny.

§ 12

Náležitosti kvalifikovaného certifikátu

(1) Kvalifikovaný certifikát musí obsahovat

a) označení, že je vydán jako kvalifikovaný certifikát podle tohoto zákona,

b) v případě právnické osoby obchodní firmu nebo název a stát, ve kterém je kvalifikovaný poskytovatel usazen; v případě fyzické osoby jméno, popřípadě jména, příjmení, případně dodatek, a stát, ve kterém je kvalifikovaný poskytovatel usazen,

c) jméno, popřípadě jména, a příjmení podepisující osoby nebo její pseudonym s příslušným označením, že se jedná o pseudonym,

d) zvláštní znaky podepisující osoby, vyžaduje-li to účel kvalifikovaného certifikátu,

e) data pro ověřování podpisu, která odpovídají datům pro vytváření podpisu, jež jsou pod kontrolou podepisující osoby,

f) elektronickou značku poskytovatele certifikačních služeb založenou na kvalifikovaném systémovém certifikátu poskytovatele, který kvalifikovaný certifikát vydává,

g) číslo kvalifikovaného certifikátu unikátní u daného poskytovatele certifikačních služeb,

h) počátek a konec platnosti kvalifikovaného certifikátu,

i) případně údaje o tom, zda se používání kvalifikovaného certifikátu omezuje podle povahy a rozsahu jen pro určité použití,

j) případně omezení hodnot transakcí, pro něž lze kvalifikovaný certifikát použít.

(2) Omezení pro použití kvalifikovaného certifikátu podle odstavce 1 písm. i) a j) musí být zjevná třetím stranám.

(3) Další osobní údaje smí kvalifikovaný certifikát obsahovat jen se svolením podepisující osoby.

§ 12a

Náležitosti kvalifikovaného systémového certifikátu

Kvalifikovaný systémový certifikát musí obsahovat

a) označení, že je vydán jako kvalifikovaný systémový certifikát podle

tohoto zákona,

b) v případě právnické osoby obchodní firmu nebo název a stát, ve kterém je kvalifikovaný poskytovatel usazen; v případě fyzické osoby jméno, popřípadě jména, příjmení, případně dodatek, a stát, ve kterém je kvalifikovaný poskytovatel usazen,

c) jednoznačnou identifikaci označující osoby, případně prostředku pro vytváření elektronických značek,

d) data pro ověřování elektronických značek, která odpovídají datům pro vytváření elektronických značek, jež jsou pod kontrolou označující osoby,

e) elektronickou značku poskytovatele certifikačních služeb založenou na kvalifikovaném systémovém certifikátu poskytovatele, který kvalifikovaný systémový certifikát vydává,

f) číslo kvalifikovaného systémového certifikátu unikátní u daného kvalifikovaného poskytovatele certifikačních služeb,

g) počátek a konec platnosti kvalifikovaného systémového certifikátu,

h) omezení pro použití kvalifikovaného systémového certifikátu, přičemž tato omezení musí být zjevná třetím stranám.

§ 12b

Náležitosti kvalifikovaného časového razítka

Kvalifikované časové razítko musí obsahovat

a) číslo kvalifikovaného časového razítka unikátní u daného kvalifikovaného poskytovatele certifikačních služeb,

b) označení pravidel, podle kterých kvalifikovaný poskytovatel

certifikačních služeb kvalifikované časové razítko vydal,

c) v případě právnické osoby obchodní firmu nebo název a stát, ve kterém je kvalifikovaný poskytovatel usazen; v případě fyzické osoby jméno, popřípadě jména, příjmení, případně dodatek, a stát, ve kterém je kvalifikovaný poskytovatel usazen,

d) hodnotu času, která odpovídá koordinovanému světovému času při vytváření kvalifikovaného časového razítka,

e) data v elektronické podobě, pro která bylo kvalifikované časové razítko vydáno,

f) elektronickou značku kvalifikovaného poskytovatele certifikačních služeb, který kvalifikované časové razítko vydal.

§ 13

Povinnosti kvalifikovaného poskytovatele certifikačních služeb při ukončení činnosti

(1) Kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb musí záměr ukončit svou činnost ohlásit ministerstvu nejméně 3 měsíce před plánovaným datem ukončení činnosti a musí vynaložit veškeré možné úsilí k tomu, aby evidence vedená podle § 6 odst. 5 byla převzata jiným

kvalifikovaným poskytovatelem certifikačních služeb. Kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb dále musí prokazatelně informovat každou podepisující osobu, označující osobu a držitele, kterým poskytuje své certifikační služby, o svém záměru ukončit svoji činnost nejméně 2 měsíce před plánovaným datem ukončení činnosti.

(2) Nemůže-li kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb zajistit, aby evidenci vedenou podle § 6 odst. 5 převzal jiný kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb, je povinen to

nejpozději 30 dnů před plánovaným datem ukončení činnosti ministerstvu ohlásit. V takovém případě ministerstvo převezme evidenci a oznámí to dotčeným subjektům.

(3) Ustanovení odstavců 1 a 2 se použijí přiměřeně také v případě, když kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb zanikne, zemře nebo přestane vykonávat svoji činnost, aniž splní ohlašovací povinnost podle odstavce 1.

§ 14

Opatření k nápravě

(1) Zjistí-li ministerstvo, že akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb nebo kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem, uloží mu, aby ve stanovené lhůtě zjednal nápravu, a případně určí, jaká opatření k odstranění nedostatků je tento poskytovatel certifikačních služeb povinen přijmout.

(2) V případě, že se akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb dopustí závažnějšího porušení povinností stanovených tímto zákonem nebo ve stanovené lhůtě neodstraní nedostatky zjištěné ministerstvem, je ministerstvo oprávněno mu udělenou akreditaci odejmout.

(3) Rozhodne-li ministerstvo o odnětí akreditace, může současně rozhodnout o zneplatnění certifikátů vydaných jako kvalifikované poskytovatelem certifikačních služeb v době platnosti akreditace.

§ 15

Zrušení kvalifikovaného certifikátu nebo kvalifikovaného systémového certifikátu

Ministerstvo může nařídit kvalifikovanému poskytovateli certifikačních služeb jako předběžné opatření⁷⁾ zneplatnění certifikátu vydaného jako

kvalifikovaný, pokud existuje důvodné podezření, že certifikát byl padělán, nebo pokud byl vydán na základě nepravdivých údajů. Rozhodnutí o zneplatnění certifikátu vydaného jako kvalifikovaný může být vydáno také v případě, kdy bylo zjištěno, že podepisující nebo označující osoba používá prostředek pro vytváření podpisu nebo prostředek pro vytváření elektronických značek, který vykazuje bezpečnostní nedostatky, které by umožnily padělání zaručených elektronických podpisů nebo elektronických značek nebo změnu podepisovaných nebo označovaných údajů.

§ 16

Uznávání zahraničních kvalifikovaných certifikátů

(1) Certifikát, který je vydán poskytovatelem certifikačních služeb usazeným v některém z členských států Evropské unie jako kvalifikovaný, je kvalifikovaným certifikátem ve smyslu tohoto zákona.

(2) Certifikát, který je vydán jako kvalifikovaný ve smyslu tohoto zákona v jiném než členském státu Evropské unie, je kvalifikovaným certifikátem ve smyslu tohoto zákona, pokud

a) poskytovatel certifikačních služeb splňuje podmínky práva Evropských společenství¹⁾ a byl akreditován k působení jako akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb v některém z členských států Evropské unie,

b) poskytovatel certifikačních služeb usazený v některém z členských států Evropské unie, který splňuje podmínky práva Evropských společenství¹⁾ převezme odpovědnost za platnost a správnost certifikátu ve stejném rozsahu jako u svých kvalifikovaných certifikátů,

c) to vyplývá z mezinárodní smlouvy.

§ 17

Prostředky pro bezpečné vytváření a ověřování elektronických podpisů

(1) Prostředek pro bezpečné vytváření podpisu musí za pomoci odpovídajících technických a programových prostředků a postupů minimálně zajistit, že

a) data pro vytváření podpisu se mohou vyskytnout pouze jednou a že jejich utajení je náležitě zajištěno,

b) data pro vytváření podpisu nelze při náležitém zajištění odvodit ze znalosti způsobu jejich vytváření a že podpis je chráněn proti padělání s využitím existující dostupné technologie,

c) data pro vytváření podpisu mohou být podepisující osobou spolehlivě chráněna proti zneužití třetí osobou.

(2) Prostředky pro bezpečné vytváření podpisu nesmí měnit data, která se podepisují, ani zabránit tomu, aby tato data byla předložena podepisující osobě před vlastním procesem podepisování.

(3) Prostředky pro bezpečné vytváření elektronických podpisů musí být před svým použitím bezpečným způsobem vydány a data pro vytváření elektronických podpisů musí být důvěryhodným způsobem v těchto prostředcích vytvořena nebo do nich přidána.

(4) Prostředek pro bezpečné ověřování podpisu musí za pomoci odpovídajících technických a programových prostředků a postupů minimálně zajistit, aby

a) data používaná pro ověření podpisu odpovídala datům zobrazeným osobě provádějící ověření,

b) podpis byl spolehlivě ověřen a výsledek tohoto ověření byl řádně zobrazen,

c) ověřující osoba mohla spolehlivě zjistit obsah podepsaných dat,

d) pravost a platnost certifikátu při ověřování podpisu byly spolehlivě zjištěny,

e) výsledek ověření a totožnost podepisující osoby byly řádně zobrazeny,

f) bylo jasně uvedeno použití pseudonymu,

g) bylo možné zjistit veškeré změny ovlivňující bezpečnost.

§ 17a

Prostředky pro vytváření elektronických značek

(1) Prostředek pro vytváření elektronických značek musí za pomoci odpovídajících technických a programových prostředků a postupů minimálně zajistit, že

a) data pro vytváření elektronických značek jsou dostatečným způsobem utajena a jsou označující osobou spolehlivě chráněna proti zneužití třetí osobou,

b) označující osoba je informována, že zahajuje používání tohoto prostředku.

(2) Prostředek pro vytváření elektronických značek musí být nastaven tak, aby i bez další kontroly označující osoby označil právě a pouze ty datové zprávy, které označující osoba k označení zvolí.

(3) Prostředek pro vytváření elektronických značek musí být chráněn proti neoprávněné změně a musí zaručovat, že jakákoli jeho změna bude patrná označující osobě.

§ 18

Správní delikty právnických osob

(1) Kvalifikovanému poskytovateli certifikačních služeb, který

a) nezajistí, aby se každý mohl ujistit o jeho identitě a jeho kvalifikovaném systémovém certifikátu podle § 6 odst. 1 písm. a),

b) nezajistí, aby poskytování kvalifikovaných certifikačních služeb vykonávaly osoby s odbornými znalostmi a kvalifikací nezbytnými pro poskytované kvalifikované certifikační služby a obeznamené s příslušnými bezpečnostními postupy,

c) nezajištěním dostatečné bezpečnosti používaných systémů a nástrojů elektronického podpisu a postupů, které tyto systémy a nástroje podporují podle § 6 odst. 1 písm. c) a d), ohrozí bezpečnost poskytovaných kvalifikovaných certifikačních služeb,

d) nedisponuje dostatečnými finančními zdroji nebo jiným finančním zajištěním na provoz podle § 6 odst. 1 písm. e), a tím ohrozí bezpečnost poskytovaných kvalifikovaných certifikačních služeb,

e) nesplní informační povinnost podle § 6 odst. 1 písm. f), § 6 odst. 3 nebo § 13 odst. 1,

f) nesplní ohlašovací povinnost podle § 6 odst. 2, včetně předání kvalifikovaného systémového certifikátu k ověření nebo podle § 13 odst. 1 nebo 2,

g) poskytne certifikační služby na základě jiné než písemné smlouvy,

h) neuchovává informace a dokumentaci podle § 6 odst. 5,

i) neuchovává veškeré informace a dokumentaci podle § 6 odst. 6 po dobu nejméně 10 let, nebo

j) nezajistí uchovávané informace a dokumentaci před ztrátou, zneužitím, zničením nebo poškozením podle § 6 odst. 6,

se uloží pokuta do výše 10 000 000 Kč.

(2) Kvalifikovanému poskytovateli certifikačních služeb, který vydává kvalifikované certifikáty nebo kvalifikované systémové certifikáty a který

a) nezajistí, aby certifikáty jím vydané jako kvalifikované obsahovaly všechny náležitosti stanovené tímto zákonem,

b) nezajistí, aby údaje uvedené v certifikátech vydaných jako kvalifikované byly přesné, pravdivé a úplné,

c) neověří identitu osoby podle § 6a odst. 1 písm. c),

d) nezajistí soulad dat podle § 6a odst. 1 písm. d),

e) nezajistí provozování bezpečného a veřejně přístupného seznamu certifikátů vydaných jako kvalifikované a nezajistí jeho dostupnost a aktualizaci podle § 6a odst. 1 písm. e),

f) nezajistí provozování bezpečného a veřejně přístupného seznamu certifikátů vydaných jako kvalifikované, které byly zneplatněny, a to i dálkovým přístupem,

g) nezajistí, aby datum a čas s uvedením hodiny, minuty a sekundy, kdy je certifikát vydán jako kvalifikovaný vydán nebo zneplatněn, mohly být přesně určeny,

h) nepřijetím odpovídajících opatření proti zneužití a padělání certifikátů vydaných jako kvalifikované ohrozí bezpečnost poskytovaných kvalifikovaných certifikačních služeb,

i) nesplní informační povinnost podle § 6a odst. 1 písm. i),

j) nezajistí soulad a utajení dat podle § 6a odst. 2, pokud tato data pro podepisující nebo označující osobu vytváří,

k) kopíruje a uchovává data podle § 6a odst. 2, pokud tato data pro podepisující nebo označující osobu vytváří, nebo

l) nezneplatní certifikát podle § 6a odst. 3 a 4, se uloží pokuta do výše 10 000 000 Kč.

(3) Kvalifikovanému poskytovateli certifikačních služeb, který vydává kvalifikovaná časová razítka a který

a) nezajistí, aby časová razítka jím vydávaná jako kvalifikovaná obsahovala všechny náležitosti stanovené v § 12b,

b) nezajistí, aby časový údaj vložený do kvalifikovaného časového razítka odpovídal hodnotě koordinovaného světového času při vytváření kvalifikovaného časového razítka,

c) nezajistí, aby data v elektronické podobě, která jsou předmětem žádosti o vydání kvalifikovaného časového razítka, odpovídala datům v elektronické podobě obsaženým ve vydaném kvalifikovaném časovém razítku,

d) nepřijme odpovídající opatření proti padělání kvalifikovaných časových razítek, a tím ohrozí bezpečnost poskytovaných kvalifikovaných certifikačních služeb,

e) nesplní informační povinnost podle § 6b odst. 1 písm. e), nebo

f) nevydá kvalifikované časové razítko neprodleně po přijetí žádosti o jeho vydání,

se uloží pokuta do výše 10 000 000 Kč.

(4) Kvalifikovanému poskytovateli certifikačních služeb, který vydává prostředky pro bezpečné vytváření elektronických podpisů a který

a) nevydá prostředky pro bezpečné vytváření elektronických podpisů bezpečně podle § 17 odst. 3, nebo

b) nevytvoří v těchto prostředcích nebo nepřidá do těchto prostředků data pro vytváření elektronických podpisů důvěryhodným způsobem podle § 17 odst. 3,

se uloží pokuta do výše 10 000 000 Kč.

(5) Akreditovanému poskytovateli certifikačních služeb, který nesplní oznamovací povinnost podle § 10a odst. 2, se uloží pokuta do výše 10 000 000 Kč.

(6) Akreditovanému poskytovateli certifikačních služeb, který poruší zákaz vydaný ministerstvem podle § 10a odst. 5, se uloží pokuta do výše 10 000 000 Kč.

§ 18a

Přestupky

(1) Kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb se dopustí přestupku tím, že

a) nezajistí, aby se každý mohl ujistit o jeho identitě a jeho kvalifikovaném systémovém certifikátu podle § 6 odst. 1 písm. a),

b) nezajistí, aby poskytování kvalifikovaných certifikačních služeb vykonávaly osoby s odbornými znalostmi a kvalifikací nezbytnými pro poskytování kvalifikované certifikační služby a obeznámené s příslušnými bezpečnostními postupy,

c) nezajištěním dostatečné bezpečnosti používaných systémů a nástrojů elektronického podpisu a postupů, které tyto systémy a nástroje podporují podle § 6 odst. 1 písm. c) a písm. d), ohrozí bezpečnost poskytovaných kvalifikovaných certifikačních služeb,

d) nedisponuje dostatečnými finančními zdroji nebo jiným finančním zajištěním na provoz podle § 6 odst. 1 písm. e), a tím ohrozí bezpečnost poskytovaných kvalifikovaných certifikačních služeb,

e) nesplní informační povinnost podle § 6 odst. 1 písm. f), § 6 odst. 3 nebo § 13 odst. 1,

f) nesplní ohlašovací povinnost podle § 6 odst. 2, včetně předání kvalifikovaného systémového certifikátu k ověření nebo podle § 13 odst. 1 nebo 2,

g) poskytne certifikační služby na základě jiné než písemné smlouvy,

h) neuchovává informace a dokumentaci podle § 6 odst. 5,

i) neuchovává veškeré informace a dokumentaci podle § 6 odst. 6 po dobu nejméně 10 let, nebo

j) nezajistí uchovávané informace a dokumentaci před ztrátou, zneužitím, zničením nebo poškozením podle § 6 odst. 6.

(2) Kvalifikovaný poskytovatel certifikačních služeb, který vydává kvalifikované certifikáty nebo kvalifikované systémové certifikáty, se dopustí přestupku tím, že

a) nezajistí, aby certifikáty jím vydané jako kvalifikované obsahovaly všechny náležitosti stanovené tímto zákonem,

b) nezajistí, aby údaje uvedené v certifikátech vydaných jako kvalifikované byly přesné, pravdivé a úplné,

c) neověří identitu osoby podle § 6a odst. 1 písm. c),

d) nezajistí soulad dat podle § 6a odst. 1 písm. d),

e) nezajistí provozování bezpečného a veřejně přístupného seznamu certifikátů vydaných jako kvalifikované a nezajistí jeho dostupnost a aktualizaci podle § 6a odst. 1 písm. e),

f) nezajistí provozování bezpečného a veřejně přístupného seznamu

certifikátů vydaných jako kvalifikované,
které byly zneplatněny, a to i
dálkovým přístupem,

g) nezajistí, aby datum a čas s uvedením
hodiny, minuty a sekundy, kdy
je certifikát vydaný jako kvalifikovaný
vydán nebo zneplatněn, mohly
být přesně určeny,

h) nepřijetím odpovídajících opatření
proti zneužití a padělání
certifikátů vydaných jako kvalifikované
ohrozí bezpečnost poskytovaných
kvalifikovaných certifikačních služeb,

i) nesplní informační povinnost podle § 6a
odst. 1 písm. i),

j) nezajistí soulad a utajení dat podle § 6a
odst. 2, pokud tato data
pro podepisující nebo označující osobu
vytváří,

k) kopíruje a uchovává data podle § 6a
odst. 2, pokud tato data pro
podepisující nebo označující osobu
vytváří, nebo

l) nezneplatní certifikát podle § 6a odst. 3
a 4.

(3) Kvalifikovaný poskytovatel
certifikačních služeb, který vydává
kvalifikovaná časová razítka, se dopustí
přestupku tím, že

a) nezajistí, aby časová razítka jím
vydávaná jako kvalifikovaná
obsahovala všechny náležitosti stanovené
v § 12b,

b) nezajistí, aby časový údaj vložený
do kvalifikovaného časového
razítka odpovídal hodnotě
koordinovaného světového času při vytváření
kvalifikovaného časového razítka,

c) nezajistí, aby data v elektronické
podobě, která jsou předmětem
žádosti o vydání kvalifikovaného
časového razítka, odpovídala datům v
elektronické podobě obsaženým ve
vydaném kvalifikovaném časovém
razítku,

d) nepřijme odpovídající opatření proti
padělání kvalifikovaných
časových razítek, a tím ohrozí bezpečnost
poskytovaných kvalifikovaných
certifikačních služeb,

e) nesplní informační povinnost podle § 6b
odst. 1 písm. e), nebo

f) nevydá kvalifikované časové razítko
neprodleně po přijetí žádosti o
jeho vydání.

(4) Kvalifikovaný poskytovatel
certifikačních služeb, který vydává
prostředky pro bezpečné vytváření
elektronických podpisů, se dopustí
přestupku tím, že

a) nevydá prostředky pro bezpečné
vytváření elektronických podpisů
bezpečně podle § 17 odst. 3, nebo

b) nevytvoří v těchto prostředcích nebo
nepřidá do těchto prostředků
data pro vytváření elektronických podpisů
důvěryhodným způsobem podle §
17 odst. 3.

(5) Fyzická osoba se dopustí přestupku
tím, že poruší povinnost
mlčenlivosti podle § 6 odst. 7.

(6) Za přestupky podle odstavců 1 až 4 lze
uložit pokutu do výše 10 000
000 Kč.

(7) Za přestupek podle odstavce 5 lze
uložit pokutu do výše 250 000 Kč.

§ 19

Společná ustanovení

(1) Právnícká osoba za správní delikt
neodpovídá, jestliže prokáže, že
vynaložila veškeré úsilí, které bylo
možno požadovat, aby porušení
právní povinnosti zabránila.

(2) Při určení výměry pokuty právnícké
osobě se přihlédne k závažnosti
správního deliktu, zejména ke způsobu
jeho spáchání a jeho následkům a
k okolnostem, za nichž bylo spácháno.

(3) Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.

(4) Správní delikty podle tohoto zákona v prvním stupni projednává ministerstvo.

(5) Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby⁸ nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

(6) Pokuty vybírá a vymáhá místně příslušný celní úřad. Výnos z pokut je příjmem státního rozpočtu.

§ 20

Zmocňovací ustanovení

(1) Ministerstvo stanoví prováděcím právním předpisem způsob splnění informační povinnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) a f) a odst. 3, kvalifikační požadavky podle § 6 odst. 1 písm. b), požadavky na bezpečné systémy a bezpečné nástroje podle § 6 odst. 1 písm. c) a d), způsob uchovávání informací a dokumentace podle § 6 odst. 5 a 6 a způsob, jakým se splnění těchto požadavků dokládá.

(2) Ministerstvo stanoví prováděcím právním předpisem způsob ověření souladu dat podle § 6a odst. 1 písm. d), způsob zajištění bezpečnosti seznamů podle § 6a odst. 1 písm. e) a f), určení data a času podle § 6a odst. 1 písm. g), náležitosti opatření podle § 6a odst. 1 písm. h), způsob splnění informační povinnosti podle § 6a odst. 1 písm. i), způsob ochrany a zajištění souladu dat podle § 6a odst. 2, způsob zneplatnění certifikátů podle § 6a odst. 3 a 4 a způsob, jakým se splnění těchto požadavků dokládá.

(3) Ministerstvo stanoví prováděcím právním předpisem způsob zajištění

přesnosti času při vytváření kvalifikovaného časového razítka podle § 6b odst. 1 písm. b), způsob zajištění souladu dat podle § 6b odst. 1 písm. c), náležitosti opatření podle § 6b odst. 1 písm. d), způsob splnění informační povinnosti podle § 6b odst. 1 písm. e) a způsob, jakým se splnění těchto požadavků dokládá.

(4) Ministerstvo stanoví prováděcím právním předpisem strukturu údajů, na základě kterých je možné osobu jednoznačně identifikovat, a postupy orgánů veřejné moci uplatňované při přijímání a odesílání datových zpráv prostřednictvím elektronické podatelny podle § 11 odst. 3.

(5) Ministerstvo stanoví prováděcím právním předpisem způsob zajištění postupů, které musí podporovat prostředky pro bezpečné vytváření a ověřování elektronických podpisů při ochraně dat pro vytváření elektronických podpisů podle § 17 a prostředky pro vytváření elektronických značek při ochraně dat pro vytváření elektronických značek podle § 17a, a způsob, jakým se splnění těchto požadavků dokládá.

ČÁST DRUHÁ

Změna občanského zákoníku

§ 21

Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění zákona č. 58/1969 Sb., zákona č. 131/1982 Sb., zákona č. 94/1988 Sb., zákona č. 188/1988 Sb., zákona č. 87/1990 Sb., zákona č. 105/1990 Sb., zákona č. 116/1990 Sb., zákona č. 87/1991 Sb., zákona č. 509/1991 Sb., zákona č. 264/1992 Sb., zákona č. 267/1994 Sb., zákona č. 104/1995 Sb., zákona č. 118/1995 Sb., zákona č. 89/1996 Sb., zákona č. 94/1996 Sb., zákona č. 227/1997 Sb., zákona č. 91/1998 Sb., zákona č. 165/1998 Sb., zákona č. 159/1999 Sb., zákona č. 363/1999 Sb., zákona č. 27/2000 Sb. a zákona č. 103/2000 Sb.,

se mění takto:
V § 40 odst. 3 se doplňuje tato věta:
"Je-li právní úkon učiněn elektronickými prostředky, může být podepsán elektronicky podle zvláštních předpisů."

ČÁST TŘETÍ

Změna zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků

§ 22

Zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění zákona č. 35/1993 Sb., zákona č. 157/1993 Sb., zákona č. 302/1993 Sb., zákona č. 315/1993 Sb., zákona č. 323/1993 Sb., zákona č. 85/1994 Sb., zákona č. 255/1994 Sb., zákona č. 59/1995 Sb., zákona č. 118/1995 Sb., zákona č. 323/1996 Sb., zákona č. 61/1997 Sb., zákona č. 242/1997 Sb., zákona č. 91/1998 Sb., zákona č. 168/1998 Sb., zákona č. 29/2000 Sb., zákona č. 159/2000 Sb. a zákona č. 218/2000 Sb., se mění takto:

V § 21 odstavce 2 a 3 znějí:

"(2) Stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon, podávající daňové subjekty o své daňové povinnosti příslušnému správci daně příznání, hlášení a vyúčtování na předepsaných tiskopisech. Tiskopisy zveřejněné v elektronické podobě lze podepsat elektronicky podle zvláštních předpisů.

(3) Jiná podání v daňových věcech, jako jsou oznámení, žádosti, návrhy, námitky, odvolání apod., lze učinit buď písemně nebo ústně do protokolu nebo elektronicky podepsané podle zvláštních předpisů či za použití jiných přenosových technik (dálnopis, telefax apod.)."

ČÁST ČTVRTÁ

zrušena

§ 23

zrušen

ČÁST PÁTÁ

Změna občanského soudního řádu

§ 24

Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění zákona č. 36/1967 Sb., zákona č. 158/1969 Sb., zákona č. 49/1973 Sb., zákona č. 20/1975 Sb., zákona č. 133/1982 Sb., zákona č. 180/1990 Sb., zákona č. 328/1991 Sb., zákona č. 519/1991 Sb., zákona č. 263/1992 Sb., zákona č. 24/1993 Sb., zákona č. 171/1993 Sb., zákona č. 117/1994 Sb., zákona č. 152/1994 Sb., zákona č. 216/1994 Sb., zákona č. 84/1995 Sb., zákona č. 118/1995 Sb., zákona č. 160/1995 Sb., zákona č. 238/1995 Sb., zákona č. 247/1995 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 31/1996 Sb., zákona č. 142/1996 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 269/1996 Sb., zákona č. 202/1997 Sb., zákona č. 227/1997 Sb., zákona č. 15/1998 Sb., zákona č. 91/1998 Sb., zákona č. 165/1998 Sb., zákona č. 326/1999 Sb., zákona č. 360/1999 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 2/2000 Sb., zákona č. 27/2000 Sb., zákona č. 30/2000 Sb., zákona č. 46/2000 Sb., zákona č. 105/2000 Sb., zákona č. 130/2000 Sb., zákona č. 155/2000 Sb. a zákona č. 220/2000 Sb., se mění takto:

V § 42 odst. 1 věta první zní: "Podání je možno učinit písemně, ústně do protokolu, v elektronické podobě podepsané elektronicky podle zvláštních předpisů, telegraficky nebo telefaxem."

ČÁST ŠESTÁ

Změna trestního řádu

§ 25

Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění zákona č. 57/1965 Sb., zákona č. 58/1969 Sb., zákona č. 149/1969

Sb., zákona č. 48/1973 Sb., zákona č. 29/1978 Sb., zákona č. 43/1980 Sb., zákona č. 159/1989 Sb., zákona č. 178/1990 Sb., zákona č. 303/1990 Sb., zákona č. 558/1991 Sb., zákona č. 25/1993 Sb., zákona č. 115/1993 Sb., zákona č. 292/1993 Sb., zákona č. 154/1994 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 214/1994 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 8/1995 Sb., zákona č. 152/1995 Sb., zákona č. 150/1997 Sb., zákona č. 209/1997 Sb., zákona č. 148/1998 Sb., zákona č. 166/1998 Sb., zákona č. 191/1999 Sb., zákona č. 29/2000 Sb. a zákona č. 30/2000 Sb., se mění takto:

V § 59 odstavec 1 zní:

"(1) Podání se posuzuje vždy podle svého obsahu, i když je nesprávně označeno. Lze je učinit písemně, ústně do protokolu, v elektronické podobě podepsané elektronicky podle zvláštních předpisů, telegraficky, telefaxem nebo dálnopisem."

ČÁST SEDMÁ

Změna zákona o ochraně osobních údajů

§ 26

Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, se mění takto:

V § 29 se doplňuje odstavec 4, který zní:

"(4) Úřad uděluje a odnímá akreditace k působení jako akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb a provádí dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem o elektronickém podpisu."

ČÁST OSMÁ

Změna zákona o správních poplatcích

§ 27

Zákon č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění zákona č. 10/1993 Sb., zákona č. 72/1994 Sb., zákona č. 85/1994 Sb., zákona č.

273/1994 Sb., zákona č. 36/1995 Sb., zákona č. 118/1995 Sb., zákona č. 160/1995 Sb., zákona č. 301/1995 Sb., zákona č. 151/1997 Sb., zákona č. 305/1997 Sb., zákona č. 149/1998 Sb., zákona č. 157/1998 Sb., zákona č. 167/1998 Sb., zákona č. 63/1999 Sb., zákona č. 166/1999 Sb., zákona č. 167/1999 Sb., zákona č. 223/1999 Sb., zákona č. 326/1999 Sb., zákona č. 352/1999 Sb., zákona č. 357/1999 Sb., zákona č. 360/1999 Sb., zákona č. 363/1999 Sb., zákona č. 46/2000 Sb., zákona č. 62/2000 Sb., zákona č. 117/2000 Sb., zákona č. 133/2000 Sb., zákona č. 151/2000 Sb., zákona č. 153/2000 Sb., zákona č. 154/2000 Sb., zákona č. 156/2000 Sb. a zákona č. 158/2000 Sb., se mění takto:

1. V příloze k zákonu (Sazebník správních poplatků) se doplňuje nová část XII, která zní:

"ČÁST XII

ŘÍZENÍ PODLE ZÁKONA O ELEKTRONICKÉM PODPISU

Položka 162

a) podání žádosti o akreditaci poskytovatele certifikačních služeb

Kč 100 000,-

b) podání žádosti o vyhodnocení shody nástrojů elektronického podpisu s požadavky

Kč 10 000,-."

2. REJSTRÍK K SAZEBNÍKU se doplňuje o část XII, která zní:

"ČÁST XII

Řízení podle zákona o elektronickém podpisu 162."

3. Tečka za částí XI se vypouští.

ČÁST DEVÁTÁ

ÚČINNOST

§ 28

Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem třetího kalendářního měsíce po dni jeho vyhlášení.

Klaus v. r.

Havel v. r.

Zeman v. r.

Vybraná ustanovení novel

Čl.II zákona č. 440/2004 Sb.

Přechodná ustanovení

Poskytovatelé certifikačních služeb, kterým byla udělena akreditace k působení jako akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jsou povinni přizpůsobit službu vydávání kvalifikovaných certifikátů zákonu č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), ve znění čl. I tohoto zákona, do 1. července 2005.

1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 99/93/ES ze dne 13. prosince 1999 o zásadách Společenství pro elektronické podpisy.

1a) Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

2) Zákon č. 97/1974 Sb., o archivnictví, ve znění pozdějších předpisů.

2a) § 10 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

3) Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů.

4) Zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů.

5) Zákon č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

7) § 43 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů.

8) § 2 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

2.3.3. Nařízení vlády č. 495/2004 Sb, kterým se provádí zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů

Nové nařízení vlády stanoví povinnost orgánů veřejné moci zřídit e-podatelný (nebo v případě malého objemu elektronické komunikace zajistit příjem a odesílání zpráv prostřednictvím e-podatelný jiného úřadu), vybavit příslušné zaměstnance zaručenými elektronickými podpisy a zajistit odpovídajícím způsobem ochranu zpracovávaných informací.

495/2004 Sb. NAŘÍZENÍ VLÁDY ze dne 25. srpna 2004,

kterým se provádí zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), ve znění pozdějších předpisů

Vláda nařizuje k provedení zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém

podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), ve znění zákona č. 226/2002 Sb., zákona č. 517/2002 Sb. a zákona č. 440/2004 Sb., (dále jen "zákon"):

§ 1

(1) Pokud ze zvláštních právních předpisů¹) vyplývá pro orgány veřejné moci povinnost přijímat a odesílat datové zprávy se zaručenými elektronickými podpisy založenými na kvalifikovaných certifikátech vydaných akreditovanými poskytovateli certifikačních služeb (dále jen "uznávaný elektronický podpis"), orgány veřejné moci přijmou k zajištění postupů uplatňovaných při přijímání a odesílání datových zpráv prostřednictvím elektronické podatelny tato organizačně technická opatření:

a) provozují jednu nebo více elektronických podatek; to se považuje za splněné rovněž v případě, kdy orgán veřejné moci dohodne s jiným orgánem veřejné moci, že bude přijímat a odesílat datové zprávy prostřednictvím jím provozované elektronické podatelny,

b) vybaví elektronickou podatelnu, pokud ji provozují, technickým a programovým vybavením, které slouží k zajištění postupů orgánu veřejné moci uplatňovaných při přijímání a odesílání datových zpráv prostřednictvím elektronické podatelny podle zvláštního právního předpisu²) (dále jen "činnosti elektronické podatelny"), a

c) vybaví zaměstnance, kteří jsou oprávněni činit právní úkony v oblasti orgánů veřejné moci, kvalifikovanými certifikáty vydanými akreditovanými poskytovateli certifikačních služeb, popřípadě pořídí pro zajištění některých postupů podle zvláštního právního předpisu²) kvalifikované systémové certifikáty vydané akreditovanými poskytovateli certifikačních služeb.

(2) Kvalifikovaný certifikát podle odstavce 1 písm. c) obsahuje označení orgánu veřejné moci, jeho příslušného organizačního útvaru a zařazení zaměstnance. Kvalifikovaný systémový certifikát podle odstavce

1 písm. c) obsahuje označení orgánu veřejné moci.

§ 2

(1) Orgán veřejné moci přijímá a uplatňuje souhrn organizačních, technických a personálních pravidel pro zajištění provozu elektronické podatelny v souladu se zákonem a zvláštními právními předpisy²) a průběžně s nimi seznamuje zaměstnance pověřené výkonem činností elektronické podatelny. Součástí těchto pravidel jsou postupy pro řízení bezpečnosti a řešení mimořádných událostí.

(2) Orgán veřejné moci zajišťuje

a) bezpečnost informačních systémů elektronické podatelny a ochranu dat zpracovávaných elektronickou podatelnou proti ztrátě, pozměnění a neoprávněnému přístupu podle zvláštních právních předpisů³),

b) nasazení a provoz technických a programových prostředků elektronické podatelny v souladu s pokyny jeho výrobce nebo dodavatele, a to zejména v souladu s administrátorskými a uživatelskými příručkami,

c) průběžnou revizi pravidel podle odstavce 1 z hlediska jejich uplatnění v praxi a souladu se zákonem a pravidelnou kontrolu shody činnosti elektronické podatelny s těmito pravidly a

d) neprodlené zpracování přijatých datových zpráv podle postupů stanovených zvláštním právním předpisem²).

§ 3

(1) Orgán veřejné moci zveřejní na své úřední desce, pokud ji má zřízenou, a též způsobem umožňujícím dálkový přístup informace potřebné k doručování datových zpráv orgánu veřejné moci. Těmito informacemi jsou alespoň

a) elektronická adresa elektronické podatelny a údaj o tom, zda je určena pro příjem všech datových zpráv nebo pouze datových zpráv určitého, předem stanoveného obsahu,

b) kontaktní údaje pro přijímání datových zpráv na technických nosičích,

c) případné další možnosti doručování datových zpráv, zejména prostřednictvím technického zařízení v sídle orgánu veřejné moci či v jeho organizačních jednotkách,

d) pravidla potvrzování doručení datových zpráv podle zvláštního právního předpisu²⁾ včetně vzoru datové zprávy, kterou se doručení potvrzuje,

e) technické parametry datových zpráv, pro jejichž přijetí má elektronická podatelna technické a programové vybavení, a technické parametry technických nosičů, na nichž lze předávat orgánu veřejné moci datové zprávy,

f) postup orgánu veřejné moci v případě, že u přijaté datové zprávy je zjištěn výskyt počítačového programu, který je způsobilý přivodit škodu na informačním systému nebo na informacích zpracovávaných orgánem veřejné moci, nebo chybný formát zprávy, který může takovou škodu způsobit,

g) způsob vyřizování dotazů týkajících se provozu elektronické podatelny,

h) aktuální seznam zaměstnanců podle § 1 odst. 1 písm. c) s uvedením příjmení, jména, popřípadě jmen a zařazení těchto zaměstnanců a

i) seznam právních předpisů¹⁾, podle kterých je možné vůči orgánu veřejné moci činit právní úkony v elektronické podobě a náležitosti těchto úkonů, zejména náležitosti týkající se použití uznávaného elektronického podpisu.

(2) Pokud orgán veřejné moci přijímá datové zprávy prostřednictvím dvou nebo více elektronických podatelen, zveřejní údaje uvedené v odstavci 1 pro každou jednotlivou elektronickou podatelnu.

§ 4

(1) Orgán veřejné moci oznámí do 30 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto nařízení na adresu elektronické podatelny Ministerstva informatiky elektronickou adresu elektronické podatelny nebo podatelen podle § 1 odst. 1 písm. a).

(2) Orgán veřejné moci bezodkladně oznámí na adresu elektronické podatelny Ministerstva informatiky případnou změnu adresy elektronické podatelny nebo podatelen podle § 1 odst. 1 písm. a).

(3) Oznámení podle odstavců 1 a 2 je podepsáno uznávaným elektronickým podpisem oprávněného zaměstnance nebo označeno elektronickou značkou orgánu veřejné moci podle zákona.

(4) Ministerstvo informatiky v rámci informačního systému podle zvláštního zákona⁴⁾ zveřejňuje prostřednictvím portálu veřejné správy evidenci elektronických adres podle odstavce 1.

§ 5

Nařízení vlády č. 304/2001 Sb., kterým se provádí zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), se zrušuje.

§ 6

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2005.

Předseda vlády:

JUDr. Gross v. r.

Ministr informatiky:

Mlynář v. r.

systemech veřejné správy, ve znění
pozdějších předpisů.

1) Například zákon č. 337/1992 Sb., o
správě daní a poplatků, ve znění
zákona č. 226/2002 Sb., zákon č.
71/1967 Sb., o správním řízení
(správní řád), ve znění zákona č. 226/2002
Sb., zákon č. 141/1961 Sb.,
o trestním řízení soudním (trestní řád),
ve znění zákona č. 226/2002
Sb.

2) Vyhláška č. 496/2004 Sb., o
elektronických podatelkách.

3) Zákon č. 365/2000 Sb., o informačních
systemech veřejné správy, ve
znění zákona č. 517/2002 Sb.

Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně
osobních údajů a o změně některých
zákonů, ve znění zákona č. 227/2000 Sb.,
zákona č. 177/2001 Sb., zákona
č. 450/2001 Sb., zákona č. 107/2002 Sb.,
zákona č. 309/2002 Sb., zákona
č. 310/2002 Sb. a zákona č. 517/2002 Sb.

4) § 4 odst. 1 písm. g) zákona č.
365/2000 Sb., o informačních

2.3.4. vyhláška 496/2004 Sb. ze dne 29. července 2004 o elektronických podatelkách

Ministerstvo informatiky stanoví podle §
20 odst. 4 zákona č. 227/2000
Sb., o elektronickém podpisu a o změně
některých dalších zákonů (zákon
o elektronickém podpisu), ve znění
zákona č. 226/2002 Sb., zákona č.
517/2002 Sb. a zákona č. 440/2004 Sb.,
(dále jen "zákon"):

§ 1

Předmět úpravy

Tato vyhláška stanoví postupy orgánů
veřejné moci uplatňované při
přijímání a odesílání datových zpráv
prostřednictvím elektronické
podatelny a strukturu údajů
kvalifikovaného certifikátu, na základě
kterých je možné podepisující osobu při
přijímání datových zpráv

prostřednictvím elektronické podatelny
jednoznačně identifikovat.

§ 2

Přijetí a doručení datové zprávy

(1) Nestanoví-li tato vyhláška jinak, je
přijatá datová zpráva
považována za doručenou orgánu
veřejné moci, pokud je dostupná
elektronické podatelně provozované
podle zvláštního právního
předpisu¹).

(2) Pokud je u přijaté datové zprávy
zjištěn výskyt chybného formátu
nebo počítačového programu, jež jsou
způsobilé přivodit škodu na
informačním systému nebo na
informacích zpracovávaných orgánem veřejné

moci (dále jen "škodlivý kód"), může být datová zpráva uložena jen mimo elektronickou podatelnu, a to za předpokladu, že není ohrožena bezpečnost informačního systému orgánu veřejné moci ani bezpečnost zpracovávaných informací. Taková datová zpráva není dostupná elektronické podatelně.

(3) Doručená datová zpráva se ukládá do úložiště doručených datových zpráv ve tvaru, ve kterém byla přijata. Je-li k datové zprávě připojen kvalifikovaný certifikát a zaručený elektronický podpis založený na tomto certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb (dále jen "uznávaný elektronický podpis") nebo kvalifikovaný systémový certifikát a elektronická značka založená na tomto certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb (dále jen "uznávaná elektronická značka"), ukládají se spolu se zprávou.

(4) Doručená datová zpráva se v elektronické podatelně

a) eviduje a dále se předává v souladu se zvláštními právními předpisy²⁾ upravujícími evidenci doručených písemností a další nakládání s nimi s tím, že čas doručení datové zprávy je zaznamenán s přesností na sekundu, a

b) označuje identifikátorem elektronické podatelny, který má charakter podacího razítka.

(5) Doručení datové zprávy se potvrzuje odesilatelí neprodleně zasláním datové zprávy v souladu s ustanovením § 3, pokud je orgán veřejné moci schopen z přijaté datové zprávy zjistit elektronickou adresu odesilatele. Součástí zprávy o potvrzení doručení je

a) uznávaný elektronický podpis oprávněného zaměstnance orgánu veřejné moci nebo uznávaná elektronická značka orgánu veřejné moci,

b) datum a čas s uvedením hodiny, minuty a sekundy, kdy byla datová zpráva doručena, a

c) charakteristika doručené datové zprávy umožňující její identifikaci.

(6) U doručené datové zprávy elektronická podatelna zjišťuje, zda

a) datová zpráva odpovídá technickým parametrům, které orgán veřejné moci zveřejnil podle zvláštního právního předpisu¹⁾,

b) je připojen uznávaný elektronický podpis nebo uznávaná elektronická značka, případně zda je připojeno kvalifikované časové razítko, pokud zvláštní právní předpis stanoví povinnost připojit jej k datové zprávě,

c) zaručený elektronický podpis je platný a jeho kvalifikovaný certifikát nebyl zneplatněn (§ 5 odst. 2 zákona) nebo elektronická značka je platná a její kvalifikovaný systémový certifikát nebyl zneplatněn (§ 5a odst. 3 zákona), případně zda je platné kvalifikované časové razítko, pokud zvláštní právní předpis stanoví povinnost připojit jej k datové zprávě,

d) je připojen kvalifikovaný certifikát nebo kvalifikovaný systémový certifikát podle písmene b) nebo zda je uveden akreditovaný poskytovatel certifikačních služeb, který certifikát vydal a vede jeho evidenci, a

e) kvalifikovaný certifikát obsahuje údaje, na jejichž základě je možné osobu, která podepsala datovou zprávu, jednoznačně identifikovat.

(7) Pokud elektronická podatelna zjistí, že kvalifikovaný certifikát nebo kvalifikovaný systémový certifikát podle odstavce 6 písm. c) byly v době doručení datové zprávy neplatné, a pokud lze usuzovat, že zaručený elektronický podpis nebo elektronická značka byly vytvořeny v

době platnosti tohoto certifikátu, orgán veřejné moci za účelem zjištění platnosti elektronické značky nebo zaručeného elektronického podpisu

a) ověří, zda je připojeno platné kvalifikované časové razítko podepsané nebo označené datové zprávy a zda toto razítko bylo vytvořeno před okamžikem zneplatnění certifikátu datové zprávy a zda je platné, nebo

b) uvědomí podepsanou osobu, není-li připojeno platné kvalifikované časové razítko, že nemá možnost provést veškeré úkony potřebné k tomu, aby ověřil, že zaručený elektronický podpis nebo elektronická značka jsou platné a jejich kvalifikovaný certifikát nebo kvalifikovaný systémový certifikát nebyly zneplatněny před vytvořením zaručeného elektronického podpisu nebo elektronické značky.

(8) Úkony potřebné k ověření, že zaručený elektronický podpis je platný a jeho kvalifikovaný certifikát nebyl zneplatněn nebo že elektronická značka je platná a její kvalifikovaný systémový certifikát nebyl zneplatněn nebo že kvalifikované časové razítko je platné podle odstavce 6 písm. c), jsou uvedeny v příloze k této vyhlášce.

(9) O výsledku zjištění skutečností uvedených v odstavcích 6 a 7 se při doručení do identifikátoru elektronické podatelny zaznamenávají údaje, které tyto skutečnosti dokládají.

§ 3

Odeslání datové zprávy

(1) Odesílaná datová zpráva se v elektronické podatelně ukládá do úložiště vypravených datových zpráv ve tvaru, ve kterém byla odeslána. Je-li k datové zprávě připojen uznávaný elektronický podpis oprávněného zaměstnance orgánu veřejné moci a jeho kvalifikovaný certifikát nebo

uznávaná elektronická značka orgánu veřejné moci a její kvalifikovaný systémový certifikát, ukládají se spolu s datovou zprávou.

(2) Před odesláním z orgánu veřejné moci prochází datová zpráva kontrolou výskytu škodlivého kódu.

(3) Odesílaná datová zpráva se v elektronické podatelně eviduje v souladu s vnitřními předpisy orgánu veřejné moci upravujícími evidenci vypravovaných písemností s tím, že čas odeslání datové zprávy je zaznamenán s přesností na sekundu.

§ 4

Údaj, na základě kterého je možné osobu jednoznačně identifikovat

Údaj, na jehož základě je možné osobu jednoznačně identifikovat, se uvádí ve struktuře desetimístného čísla v desítkové soustavě v rozsahu 1 100 100 100 až 4 294 967 295 a je spravován ústředním orgánem státní správy. Jeho hodnota není zaměnitelná s rodným číslem a nesmí být osobním údajem podle zvláštního právního předpisu³⁾.

§ 5

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2005.

Ministr:

Mlynář v. r.

Přil.

Úkony potřebné k ověření, že zaručený elektronický podpis a elektronická značka jsou platné a jejich kvalifikovaný certifikát nebo kvalifikovaný systémový certifikát nebyly zneplatněny, a k ověření platnosti kvalifikovaného časového razítka

1. Ověření zaručeného elektronického podpisu a elektronické značky

Ověření zaručeného elektronického podpisu podepisující osoby nebo elektronické značky označující osoby datové zprávy se provádí podle standardů asymetrických kryptografických algoritmů a kryptografických hašovacích funkcí odpovídajících schématům použitým při vytváření zaručeného elektronického podpisu. Parametrem asymetrického kryptografického algoritmu jsou data pro ověřování elektronických podpisů odpovídající datům pro vytváření elektronických podpisů, k nimž byl vydán kvalifikovaný certifikát, nebo data pro ověřování elektronických značek odpovídající datům pro vytváření elektronických značek, k nimž byl vydán kvalifikovaný systémový certifikát. Standardy kryptografických asymetrických algoritmů a kryptografických hašovacích funkcí jsou uvedeny v tabulce č. 1 a 2 této přílohy. Ověření se provádí zpravidla pomocí aplikace bez zásahu ověřující osoby.

2. Ověření platnosti certifikátu

a) Ověření intervalu doby platnosti

Ověření, zda v době doručení datové zprávy byl kvalifikovaný certifikát podepisující osoby nebo kvalifikovaný systémový certifikát označující osoby v intervalu doby platnosti. Ověření se provádí zpravidla pomocí aplikace bez zásahu ověřující osoby.

b) Ověření elektronické značky certifikátu

Ověření elektronické značky, kterou kvalifikovaný poskytovatel označil kvalifikovaný certifikát podepisující osoby nebo kvalifikovaný systémový certifikát označující osoby, obdobně jako se ověřuje elektronická značka datové zprávy podle bodu 1. Ověření se provádí zpravidla pomocí aplikace bez zásahu ověřující osoby.

c) Ověření, zda certifikát nebyl zneplatněn

Ověření, zda se kvalifikovaný certifikát podepisující osoby nebo kvalifikovaný systémový certifikát označující osoby nenacházejí v seznamu zneplatněných certifikátů s časem zneplatnění, který předchází času doručení datové zprávy. Rozhodným seznamem zneplatněných certifikátů je pro tyto účely seznam, jehož platnost začíná bezprostředně po čase doručení datové zprávy. Ověření provádí ověřující osoba, aplikace jej zpravidla neprovádí.

d) Ověření elektronické značky seznamu zneplatněných certifikátů

Ověření elektronické značky, kterou kvalifikovaný poskytovatel označil seznam zneplatněných certifikátů, se provádí obdobně jako se ověřuje elektronická značka datové zprávy podle bodu 1.

e) Certifikační cesta

Elektronická značka kvalifikovaného certifikátu podepisující osoby nebo kvalifikovaného systémového certifikátu označující osoby je založena na kvalifikovaném systémovém certifikátu poskytovatele. I ten může být označen elektronickou značkou poskytovatele, která je založena na dalším kvalifikovaném systémovém certifikátu poskytovatele. Tento vztah mezi certifikáty se označuje pojmem certifikační cesta. Pro ověření platnosti certifikátu označující osoby nebo podepisující osoby je nutné provést ověření platnosti všech certifikátů v certifikační cestě podle písm. a) až d) tohoto bodu. Certifikační cesta je vyznačena v každém vydaném certifikátu.

3. Ověření kvalifikovaného časového razítka

Ověření elektronické značky kvalifikovaného časového razítka obdobně, jako se ověřuje elektronická značka datové zprávy podle bodu 1.

Ověření platnosti kvalifikovaného systémového certifikátu, na kterém je

založena elektronická značka
kvalifikovaného časového razítka, obdobně
jako se ověřuje platnost certifikátu podle
bodu 2.

Tabulka č. 1

Index asymetrického algoritmu Zkratka
kryptografického Normativní odkazy
asymetrického algoritmu

1.01 rsa [1]

1.02 dsa [2]

1.03 ecdsa-Fp
[2,3]

1.04 ecdsa-F2m
[2,3]

1.05 ecgdsa-Fp [4]

1.06 ecgdsa-F2m
[4]

Normativní dokumenty:

[1] ISO/IEC 14888-3: Information
technology - Security techniques
- Digital signatures with appendix
- Part 3:
Certificate-based mechanisms.

[2] NIST: FIPS Publication 186-2: Digital
Signature Standard
(DSS).

[3] Public Key Cryptography for the
Financial Services Industry:
The Elliptic Curve Digital Signature
Algorithm (ECDSA), ANSI
X9.62-1998.

[4] ISO/IEC FCD 15946-2: Information
technology - Security
techniques - Cryptographic techniques
based on elliptic curves
- Part 2: Digital signatures.

Tabulka č. 2

Index hashovací funkce Zkratka
kryptografické Normativní odkazy
hashovací funkce

2.01 sha 1 [5,6]

2.02 ripemd160 [5]

Normativní dokumenty:

[5] ISO/IEC 10118-3: Information
technology - Security techniques
- Hash functions - Part 3: Dedicated hash
functions.

[6] NIST: FIPS Publication 180-1: Secure
Hash Standard (SHS-1).

1) Nařízení vlády č. 495/2004 Sb., kterým
se provádí zákon č. 227/2000

Sb., o elektronickém podpisu a o změně
některých dalších zákonů (zákon
o elektronickém podpisu), ve znění
pozdějších předpisů.

2) Například zákon č. 97/1974 Sb., o
archivnictví, ve znění zákona č.
343/1992 Sb., zákona č. 27/2000 Sb.,
zákona č. 120/2001 Sb., zákona č.
107/2002 Sb. a zákona č. 320/2002 Sb.

3) § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o
ochraně osobních údajů a o
změně některých zákonů.

2.4.1. Komentář k novele zákona č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu vč. plného znění s účinností od 1. 8. 2006

KRÁTKÝ KOMENTÁŘ K NOVELE ZÁKONA č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu, ve znění pozdějších předpisů.

1) § 1, který upravuje definici zájezdu, nově stanoví, že za zájezd se považuje i kombinace služeb sestavená na základě "**individuální objednávky**". V praxi to tedy znamená, že s účinností novely (od 1. 8. 2006) nesmí zájezd na základě individuálních požadavků zákazníka prodávat vlastním jménem jiné subjekty než cestovní kanceláře (dále jen "CK").

Doposud se činností spočívající v prodeji kombinací služeb cestovního ruchu sestavených na základě individuálních požadavků zákazníka mohla zabývat jak CK, tak i cestovní agentura (dále jen "CA"). S nabytím účinnosti novely je tato činnost svěřena pouze CK a CA ji vykonávat nesmějí. Nedodržení tohoto pravidla je považováno za neoprávněné podnikání ve smyslu §61 a násl. živnostenského zákona.

Tuto změnu si vyžádala implementace rozsudku ESD C - 400/00, který nově vyložil pojem zájezd obsažený ve směrnici 90/314/EHS, respektive pojem předem sestavená kombinace služeb.

2) § 2 definující **pojem "cestovní kancelář"** byl rozšířen i na osoby se sídlem nebo místem podnikání v jiném členském státě EU, nebo v jiném státě tvořícím EHP, které mají k provozování cestovní kanceláře příslušné oprávnění svého domovského státu a jsou pojištěny (či jinak zajištěny) pro případ úpadku CK, v rozsahu stanoveném zákonem 159/1999 Sb.

V praxi to tedy znamená, že v návaznosti na § 69a živnostenského zákona mohou na našem území podnikat i CK z ostatních států EU a EHP. Dočasně tak mohou činit i bez zřízení vlastní pobočky. Zájezdy těchto zahraničních CK mohou být prodávány na našem území k tomu oprávněnými podnikatelskými subjekty (tedy CA a CK). Ve vztahu k živnostenským úřadům musí být osoby zprostředkovávající prodej zájezdu cestovní kanceláře ze země EU (či EHP) schopny prokázat, že zprostředkovávají prodej zájezdu pro podnikatele, který je ve svém domovském státě k prodeji zájezdů oprávněn a je pojištěn v rozsahu stanoveném zákonem č.159/1999 Sb.

Z uvedeného vyplývá, že jiné než CK registrované v ČR nebo v jiném členském státě EU, či EHP nesmí na našem území prodávat zájezdy.

3) Nově vloženým odstavcem 5 v § 3 byl značně **rozšířen výčet povinností CA**, především v souvislosti se zprostředkováním prodeje zájezdů, a to jak pro české CK, tak pro CK usazené v jiném členském státě EU a EHP.

CA mají povinnost v propagačních a jiných materiálech vždy informovat zákazníka, pro kterou CK je prodej zájezdu zprostředkováván. Tato povinnost doposud nebyla v zákoně výslovně definována a v praxi docházelo často ke klamání spotřebitele tím, že údaj o identifikaci CK v propagačních materiálech CA buď chyběl, nebo byl tak nevýrazný, že bylo snadné jej přehlédnout.

Povinnost předložit zákazníkovi před uzavřením cestovní smlouvy doklad o pojištění CK pro kterou zprostředkovávají prodej zájezdu byl v zákoně sice výslovně uveden (viz. část týkající se povinného pojištění záruky - §6 odst. 3), avšak praxe ukázala, že je potřeba tuto povinnost výslovně uložit i CA.

CA je nově (stejně jako cestovním kancelářím) uloženo informovat ministerstvo pro místní rozvoj o zprostředkování prodeje zájezdu pro cestovní kanceláře z jiných členských států.

Novela dále reaguje na v praxi velmi rozšířený **prodej zájezdů prostřednictvím prostředků komunikace na dálku (především prostřednictvím internetu)**. CA je při použití prostředků komunikace na dálku povinna v dostatečném předstihu poskytnout zákazníkovi informace uvedené v § 10 (tedy pravdivě, srozumitelně, úplně a řádně informovat o všech skutečnostech, které jsou jí známy a mohou mít vliv na rozhodnutí zájemce o koupi zájezdu).

4) V § 6 byl vložen nový odstavec 3, který doplňuje ustanovení upřesňující stávající úpravu pojistné smlouvy. Nově zařazený odstavec stanoví, že uzavřená pojistná smlouva se vztahuje na veškeré zájezdy prodané v době účinnosti pojistné smlouvy, to znamená i na ty, které budou realizovány až po jejím zániku.

Zákazník bude mít díky zařazení tohoto ustanovení vyšší jistotu úplného vrácení svých peněz v případě úpadku CK. Ustanovení zároveň upravuje i situaci, kdy CK uzavře novou pojistnou smlouvu, tak aby nedocházelo k souběhu dvou pojistných smluv a z toho vyplývajícím komplikacím v případě pojistného plnění.

Rovněž tato změna byla reakcí na problémy, které v praxi vznikaly např. v situacích, kdy zákazník uzavřel cestovní smlouvu s CK v době, kdy byla řádně pojištěna a zájezd byl realizován v době, kdy pojistná smlouva zanikla. V takovém případě, pokud došlo k úpadku CK v době realizace zájezdu (tedy v době po skončení platnosti pojistné smlouvy), měl zákazník takřkajíc smůlu, pokud CK neuzavřela další pojistnou smlouvu, protože pojišťovna nebyla povinna plnit. Dalším případem byla situace, kdy zákazník zakoupil zájezd v době trvání jedné pojistné smlouvy a zájezd byl realizován v době, kdy CK měla uzavřenu pojistnou smlouvu novu s jinou pojišťovnou. Pak nebylo zcela jednoznačné, kdo má v případě úpadku CK povinnost vůči zákazníkovi plnit.

5) § 9 byl doplněn o výčet některých povinností CK. Oproti původnímu znění zákona, nebude smět nikdo jiný než CK **používat označení "cestovní kancelář" nebo zkratku "CK"**. V praxi totiž často docházelo ke klamání spotřebitele (§ 8 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele), kdy některé CA záměrně mátlly spotřebitele tím, že používaly zkratku CK například s odůvodněním, že se jedná cestovní klub a nikoliv o označení cestovní kancelář.

Nově byla vložena **povinnost ohlašovací vůči ministerstvu** při zprostředkování prodeje zájezdů pro CK z členských zemí EU a EHP (ta nabude ještě většího významu po vstupu směrnice o liberalizaci služeb na vnitřních trhu), dále pak povinnost předložit před uzavřením cestovní smlouvy zájemci na jeho žádost k nahlédnutí doklad o pojištění (dříve se tato povinnost vztahovala až na okamžik uzavření cestovní smlouvy - viz. § 6 odst. 3, nebo § 852a odst. 2 OZ).

Dále § 9 odst. 3 obsahuje ohlašovací povinnost CK z jiných členských států EU a EHP vůči ministerstvu pro místní rozvoj.

2.4.2. Zákon č. 214/2006 Sb., který novelizuje zákon č. 159/99 Sb., o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu

Zákon č. 214/2006 Sb., který novelizuje zákon č. 159/99 Sb., o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu, s účinností od 1. 8. 2006

159/1999 Sb.

ZÁKON

ze dne 30. června 1999

o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu a o změně zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů

Změna: 39/2004 Sb.
Změna: 37/2004 Sb.
Změna: 57/2006 Sb.
Změna: 214/2006 Sb.

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

ÚPRAVA NĚKTERÝCH PODMÍNEK PODNIKÁNÍ V OBLASTI CESTOVNÍHO RUCHU

Hlava I

Úvodní ustanovení

§ 1

(1) Zájezdem se rozumí předem sestavená kombinace alespoň dvou z následujících služeb, je-li prodávána nebo nabízena k prodeji za souhrnnou cenu a je-li služba poskytována po dobu přesahující 24 hodin nebo když zahrnuje ubytování přes noc,

- doprava,
- ubytování,
- jiné služby cestovního ruchu, jež nejsou doplňkem dopravy nebo ubytování a tvoří významnou část zájezdu nebo jejichž cena tvoří alespoň 20 % souhrnné ceny zájezdu.

Oddělené účtování za jednotlivé položky téhož zájezdu nezprošťuje subjekt, který je oprávněn nabízet a prodávat zájezdy, závazků podle tohoto zákona.

(2) Zájezdem podle tohoto zákona není kombinace služeb cestovního ruchu

- prodáváná jinému podnikateli za účelem jeho dalšího podnikání, nebo
- jejíž nabídka a prodej nesplňuje znaky živnostenského podnikání. 1)

(3) Prodávat zájezd mohou jen osoby uvedené v § 2 odst. 1 uzavřením cestovní smlouvy.
2) Zprostředkovávat prodej zájezdu mohou jen osoby uvedené v § 2 a 3.

§ 2

(1) Provozovatel cestovní kanceláře (dále jen "cestovní kancelář") je podnikatel, 3) který je na základě koncese 4) oprávněn organizovat, nabízet a prodávat zájezdy. Cestovní kancelář je také osoba, která má v době podpisu cestovní smlouvy sídlo nebo místo podnikání v jiném členském státě Evropské unie nebo v jiném státě tvořícím

Evropský hospodářský prostor, než je Česká republika (dále jen "cestovní kancelář usazená na území jiného státu"). Cestovní kancelář usazená na území jiného státu musí podnikat na základě oprávnění tohoto státu k provozování cestovní kanceláře a musí mít sjednané pojištění záruky pro případ úpadku cestovní kanceláře, nebo být jinak pro tento případ zajištěna, alespoň v rozsahu stanoveném tímto zákonem.

(2) V rámci živnosti podle odstavce 1 může cestovní kancelář rovněž

- nabízet a prodávat jednotlivé služby cestovního ruchu,
- organizovat kombinace služeb cestovního ruchu a nabízet je a prodávat jiné cestovní kanceláři za účelem jejího dalšího podnikání,
- zprostředkovávat prodej jednotlivých služeb cestovního ruchu pro jinou cestovní kancelář nebo cestovní agenturu, případně pro jiné osoby (dopravce, pořadatele kulturních, společenských a sportovních akcí apod.),
- zprostředkovávat prodej zájezdu pro jinou cestovní kancelář; cestovní smlouva v těchto případech musí být uzavřena jménem cestovní kanceláře, pro kterou je zájezd zprostředkováván,
- prodávat věci související s cestovním ruchem, zejména vstupenky, mapy, plány, jízdní řády, tištěné průvodce a upomínkové předměty.

§ 3

(1) Provozovatel cestovní agentury (dále jen "cestovní agentura") je podnikatel, 3) který je oprávněn na základě ohlášení vázané živnosti 5) provozovat činnost v rozsahu uvedeném v § 2 odst. 2 písm. a) až d).

(2) Cestovní agentura nesmí zprostředkovávat prodej zájezdu podle § 2 odst. 2 písm. d) pro subjekt, který není cestovní kancelář ve smyslu § 2 odst. 1.

(3) V rámci živnosti podle odstavce 1 může cestovní agentura rovněž prodávat věci související s cestovním ruchem, zejména vstupenky, mapy, plány, jízdní řády, tištěné průvodce a upomínkové předměty.

(4) Kromě povinností podle zvláštního právního předpisu 6) je cestovní agentura rovněž povinna označit provozovnu a propagační a jiné materiály určené zákazníkovi slovy "cestovní agentura", pokud toto označení neobsahuje již obchodní firma.

(5) Cestovní agentura je dále povinna

- v propagačních, nabídkových a jiných materiálech, včetně jejich elektronických forem,

vždy informovat, pro kterou cestovní kancelář je prodej zájezdu zprostředkováván,

b) před uzavřením cestovní smlouvy předložit zájemci o uzavření cestovní smlouvy (dále jen "zájemce") na jeho žádost k nahlédnutí doklad o pojištění záruky pro případ úpadku cestovní kanceláře, pro kterou zprostředkovává prodej zájezdu,

c) před zahájením zprostředkování prodeje zájezdů pro cestovní kancelář usazenou na území jiného státu bezodkladně informovat o této skutečnosti Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen "ministerstvo"), a to včetně údajů o rozsahu pojištění záruky pro případ úpadku cestovní kanceláře nebo jiné formy zajištění těchto zájezdů,

d) při zprostředkování prodeje zájezdu pro cestovní kancelář usazenou na území jiného státu předložit zájemci na jeho žádost k nahlédnutí opis oprávnění k provozování cestovní kanceláře včetně jeho úředně ověřeného překladu a informovat zájemce o rozsahu pojištění záruky pro případ úpadku cestovní kanceláře nebo jiné formy zajištění těchto zájezdů,

e) při zprostředkování prodeje zájezdu prostřednictvím prostředků komunikace na dálku
6a) poskytnout zájemci s dostatečným předstihem údaje uvedené v § 10.

§ 4

Zákazníkem je osoba, která uzavře s cestovní kanceláří cestovní smlouvu, nebo osoba, v jejíž prospěch byla tato smlouva uzavřena. Zákazníkem je i osoba, na kterou byl zájezd převeden za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem. 7)

Hlava II

Cestovní kancelář

§ 5

Podmínky vydání koncesní listiny

(1) K žádosti o koncesi na provozování cestovní kanceláře vydává stanovisko podle zvláštního právního předpisu 8) ministerstvo, a to na základě posouzení podkladů podle odstavce 2.

(2) Žadatel o koncesní listinu na provozování cestovní kanceláře ke své žádosti mimo náležitostí stanovených zvláštním právním předpisem 9) připojí

a) smlouvu s pojišťovnou o pojištění v rozsahu stanoveném v § 6 až 8,

b) podnikatelský záměr, včetně bližších údajů o své činnosti, zejména ve kterých oblastech cestovního ruchu hodlá podnikat, zda součástí zájezdu bude i doprava, předpokládaný počet zákazníků a v případě, že se jedná o cestovní kancelář, která provozovala činnost na základě dřívějších předpisů, i počet zákazníků odbavených v rámci zájezdu v předchozím kalendářním roce,

c) prohlášení, zda nedošlo ke skutečnostem uvedeným v odstavci 4 písm. b),

d) prohlášení o předpokládaném datu zahájení činnosti.

(3) Ministerstvo na základě podkladů podle odstavce 2 vydá kladné stanovisko.

(4) Ministerstvo vydá záporné stanovisko, jestliže

a) uzavřená pojistná smlouva nesplňuje podmínky uvedené v § 6 až 8 tohoto zákona, nebo

b) v posledních 5 letech bylo zrušeno živnostenské oprávnění k provozování cestovní kanceláře nebo cestovní agentury z důvodu porušení povinností uložených zákonem nebo z důvodu jejího úpadku 10) 1. fyzické osobě, která je žadatelem nebo statutárním orgánem nebo jeho členem, pokud je žadatelem právnická osoba,

2. právnické osobě, jejímž statutárním orgánem nebo členem tohoto orgánu byla fyzická osoba, která je žadatelem,

3. právnické osobě, jejímž statutárním orgánem nebo členem tohoto orgánu byla fyzická osoba, která je statutárním orgánem nebo členem statutárního orgánu právnické osoby, která je žadatelem.

Povinné pojištění záruky

§ 6

(1) Cestovní kancelář je povinna sjednat pojištění záruky pro případ úpadku cestovní kanceláře, na základě něhož vzniká zákazníkovi pojištěnému cestovní kanceláří právo na plnění v případech, kdy cestovní kancelář z důvodu svého úpadku

a) neposkytne zákazníkovi dopravu z místa pobytu v zahraničí do České republiky, pokud je tato doprava součástí zájezdu,

b) nevrátí zákazníkovi zaplacenou zálohu nebo cenu zájezdu v případě, že se zájezd neuskutečnil, nebo

c) nevrátí zákazníkovi rozdíl mezi zaplacenou cenou zájezdu a cenou částečně poskytnutého zájezdu v případě, že se zájezd uskutečnil pouze zčásti.

(2) Není-li tímto zákonem stanoveno jinak, řídí se povinné pojištění záruky příslušnými ustanoveními zvláštního zákona. 10a)

(3) Pojistná smlouva musí být sjednána tak, aby se pojištění vztahovalo na veškeré zájezdy prodané v době platnosti pojistné smlouvy, ledaže cestovní kancelář uzavře pojistnou smlouvu novou. Okamžikem prodeje zájezdu se rozumí okamžik uzavření cestovní smlouvy. Ujednání pojistné smlouvy, která jsou v rozporu s podmínkou podle věty první, jsou neplatná.

(4) Pojišťovna předá cestovní kanceláři kromě pojistky rovněž doklady určené zákazníkům, které musí obsahovat informace o uzavřeném pojištění, zejména označení pojišťovny, podmínky pojištění a způsob oznámení pojistné události; cestovní kancelář je povinna předat tento doklad zákazníkovi současně s cestovní smlouvou.

§ 7

(1) V případě, že zákazníkovi nebude poskytnuta doprava z místa pobytu v zahraničí do České republiky, poskytne pojišťovna plnění zabezpečením dopravy z místa pobytu do České republiky, včetně nezbytného ubytování a stravování do doby odjezdu i v případě, že se pojišťovně nepodaří do 12 hodin po oznámení škodné události průkazně ověřit u odpovědného zástupce cestovní kanceláře, že došlo k pojistné události podle § 6 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. V případě, že se následným šetřením pojišťovny neprokáže, že došlo k pojistné události, je cestovní kancelář povinna uhradit pojišťovně to, co za ni pojišťovna plnila. Zajistí-li si zákazník dopravu včetně nezbytného ubytování a stravování na vlastní náklady, poskytne mu pojišťovna peněžní plnění pouze do výše, jakou by musela vynaložit, pokud by dopravu, ubytování a stravování zajišťovala sama.

(2) Pojistné plnění podle odstavce 1 poskytne pojišťovna okamžitě po ověření pravdivosti oznámení pojistné události. Pro oznámení pojistné události podle odstavce 1 se nevyžaduje písemná forma.

(3) Pojišťovna není oprávněna odmítnout pojistné plnění nebo snížit jeho výši v případě, dozví-li se po pojistné události, že cestovní kancelář vědomě poskytla nepravdivé nebo neúplné podklady, které byly pro uzavření pojištění podstatné. Pojišťovna je však v tomto případě oprávněna domáhat se náhrady škody na cestovní kanceláři.

§ 8

(1) Pojištění lze sjednat pouze u pojišťovny, která je podle zvláštního právního předpisu 11) oprávněna provozovat pojištění záruky. Pojistné podmínky pro povinné pojištění záruky je pojišťovna povinna předložit České národní bance na její vyžádání ke kontrole. Česká národní banka spolupracuje při kontrole pojistných podmínek pro pojištění záruky s ministerstvem.

(2) Cestovní kancelář je povinna sjednat pojištění v rozsahu § 6 na pojistnou částku minimálně 30 % ročních plánovaných tržeb z prodeje zájezdů nebo v případě, že tyto tržby mají být nižší než tržby v předchozím roce, na pojistnou částku minimálně 30 % těchto tržeb v předchozím roce.

(3) Cestovní kancelář je povinna před uzavřením pojistné smlouvy a kdykoli v době trvání pojištění umožnit pojišťovně na její žádost přístup ke všem dokladům, které souvisejí s pojištěním zájezdů, a podat k nim vysvětlení.

(4) Nároky zákazníka, které mu vznikly proti cestovní kanceláři v důsledku nesplnění cestovní smlouvy v případech uvedených v § 6 odst. 1, přecházejí na pojišťovnu, a to až do výše plnění, které mu pojišťovna poskytla.

(5) Všeobecné pojistné podmínky stanoví, jakou částkou se cestovní kancelář podílí na pojistné události, způsob její úhrady pojišťovně a zúčtování vůči cestovní kanceláři, bližší podmínky jejího použití a případy, kdy je pojišťovna povinna nepoužitou částku cestovní kanceláři vrátit. Výše částky, kterou se cestovní kancelář podílí na plnění z pojistné události, nesmí být nižší než 2 % ročních plánovaných tržeb z prodeje zájezdů. Všeobecné pojistné podmínky mohou omezit případy a výši pojistného plnění pouze v rozsahu, v jakém jsou omezeny povinnosti cestovní kanceláře vůči zákazníkovi zvláštním právním předpisem. 2)

(6) O zániku pojištění jsou cestovní kancelář i pojišťovna povinny neprodleně informovat ministerstvo. Rovněž tak jsou povinny bez odkladu informovat ministerstvo o všech skutečnostech, zejména o závažných nedostatcích ve finančním hospodaření cestovní kanceláře, pokud mohou vést k zániku pojištění. Pojišťovna je rovněž povinna informovat ministerstvo o vzniku pojistné události a o poskytnutém pojistném plnění.

Povinnosti cestovní kanceláře

§ 9

(1) Cestovní kancelář
a) je povinna po celou dobu své podnikatelské činnosti mít uzavřenu pojistnou smlouvu podle § 6 až 8,

b) nesmí zprostředkovávat prodej zájezdu podle § 2 odst. 2 písm. d) pro subjekt, který není cestovní kancelář ve smyslu § 2 odst. 1,

c) je povinna označit provozovnu a propagační a jiné materiály určené zákazníkovi slovy "cestovní kancelář", pokud toto označení neobsahuje již její obchodní firma; názvy "cestovní kancelář" nebo "CK" může používat pouze podnikatel, který je držitelem platné koncese 4) .

(2) Cestovní kancelář je dále povinna

a) předložit před uzavřením cestovní smlouvy zájemci na jeho žádost k nahlédnutí doklad o pojištění záruky pro případ úpadku cestovní kanceláře,

b) při zprostředkování prodeje zájezdu pro jinou cestovní kancelář dodržet povinnosti 1. v propagačních, nabídkových a jiných materiálech, včetně jejich elektronických forem, vždy informovat, pro kterou cestovní kancelář je prodej zájezdu zprostředkováván,

2. před uzavřením cestovní smlouvy předložit zájemci o uzavření cestovní smlouvy (dále jen "zájemce") na jeho žádost k nahlédnutí doklad o pojištění záruky pro případ úpadku cestovní kanceláře, pro kterou zprostředkovává prodej zájezdu,

3. před zahájením zprostředkování prodeje zájezdů pro cestovní kancelář usazenou na území jiného státu neprodleně informovat o této skutečnosti Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen "ministerstvo"), a to včetně údajů o rozsahu pojištění záruky pro případ úpadku cestovní kanceláře, nebo jiné formy zajištění těchto zájezdů,

4. při zprostředkování prodeje zájezdu pro cestovní kancelář usazenou na území jiného státu předložit zájemci na jeho žádost k nahlédnutí opis oprávnění k provozování cestovní kanceláře včetně jeho úředně ověřeného překladu a informovat zájemce o rozsahu pojištění záruky pro případ úpadku cestovní kanceláře, nebo jiné formy zajištění těchto zájezdů,

5. při zprostředkování prodeje zájezdu prostřednictvím prostředků komunikace na dálku 6a) poskytnout zájemci s dostatečným předstihem údaje uvedené v § 10.

(3) Cestovní kancelář usazená na území jiného státu je povinna před zahájením prodeje zájezdů bezodkladně informovat o této skutečnosti ministerstvo, a to včetně údajů o rozsahu pojištění záruky pro případ úpadku cestovní kanceláře nebo jiné formy zajištění těchto zájezdů.

§ 10

(1) Cestovní kancelář je povinna před uzavřením cestovní smlouvy v katalogu, případně

jinou prokazatelnou formou (dále jen "katalog") pravdivě, srozumitelně, úplně a řádně informovat o všech skutečnostech, které jsou jí známy a které mohou mít vliv na rozhodnutí zájemce o koupi zájezdu, zejména o

a) termínu zahájení a ukončení zájezdu,

b) ceně zájezdu, včetně časového rozvrhu plateb a výši zálohy,

c) případech, kdy je zákazník povinen zaplatit cestovní kanceláři odstupné při odstoupení od cestovní smlouvy, a o výši tohoto odstupného,

d) místě určení cesty nebo pobytu,

e) druhu dopravního prostředku (hlavní charakteristické znaky nebo třídy),

f) ubytování (poloha, kategorie, stupeň vybavenosti a hlavní charakteristické znaky),

g) stravování,

h) předpokládané trase cesty, včetně časů a míst zastávek,

i) pasových a vízových požadavcích pro občany České republiky a zdravotních formalitách, které jsou nutné pro cestu a pobyt, a o obvyklých cenách a lhůtách pro jejich vyřízení,

j) tom, zda je pro zájezd požadován minimální počet zákazníků včetně termínu, kdy nejpozději před odjezdem musí být zákazník oznámeno, že nebylo tohoto minimálního počtu dosaženo a cestovní kancelář zájezd ruší,

k) rozsahu a podmínkách pojištění zákazníka podle § 6 až 8 (rozsah pojistného plnění, podmínky pro uplatnění nároku zákazníka, pojišťovna, s níž má uzavřeno pojištění),

l) programu v místě pobytu,

m) lhůtě, ve které může zákazník oznámit, že se zájezdu místo něho zúčastní jiná osoba, pokud jsou důvody pro její stanovení, a o podmínkách, které musí účastník zájezdu splňovat, pokud jsou důvody pro jejich stanovení,

n) možnosti uzavřít individuální pojištění zákazníka pro cesty a pobyt včetně pojištění pro případ, že zákazníkovi vzniknou náklady v souvislosti s jeho odstoupením od cestovní smlouvy, pokud toto pojištění není zahrnuto v ceně zájezdu.

(2) Před uzavřením cestovní smlouvy mohou být údaje uvedené v odstavci 1 změněny jen v případě, že si cestovní kancelář v katalogu toto právo vyhradila nebo pokud se na nich dohodla se zájemcem o koupi zájezdu; v ostatních případech jsou pro cestovní kancelář závazné.

§ 11

Porušení povinností uvedených v § 3 odst. 2, v § 6 odst. 4 a v § 9 odst. 1 písm. a) a b) se považuje za závažný způsob porušení podmínek

stanovených zvláštním právním předpisem ve smyslu živnostenského zákona. 13)

ČÁST DRUHÁ

Změna zákona č. 40/1964 Sb. , občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů

§ 12

Zákon č. 40/1964 Sb. , občanský zákoník, ve znění zákona č. 58/1969 Sb. , zákona č. 131/1982 Sb. , zákona č. 94/1988 Sb. , zákona č. 188/1988 Sb. , zákona č. 87/1990 Sb. , zákona č. 105/1990 Sb. , zákona č. 116/1990 Sb. , zákona č. 87/1991 Sb. , zákona č. 509/1991 Sb. , zákona č. 264/1992 Sb. , zákona č. 267/1994 Sb. , zákona č. 104/1995 Sb. , zákona č. 118/1995 Sb. , zákona č. 89/1996 Sb. , zákona č. 94/1996 Sb. , zákona č. 227/1997 Sb. , zákona č. 91/1998 Sb. a zákona č. 165/1998 Sb. , se mění takto:

1. V § 40a se v první větě slovo "a" nahrazuje čárkou a za slova "§ 775" se vkládají slova "a § 852b odst. 2 a 3".

2. Za § 852 se vkládá nová hlava dvacátá první, která včetně nadpisu a poznámek pod čarou č. 8), 9), 10) a 11) zní:

"HLAVA DVACÁTÁ PRVNÍ CESTOVNÍ SMLOUVA

§ 852a

(1) Cestovní smlouvou se provozovatel cestovní kanceláře (dále jen "cestovní kancelář") zavazuje, že zákazníkovi poskytne zájezd 8) a zákazník se zavazuje, že zaplatí smlouvenou cenu.

(2) Návrh cestovní smlouvy předkládá zákazníkovi cestovní kancelář. Jedno vyhotovení cestovní smlouvy je po jejím uzavření cestovní kancelář povinna předat zákazníkovi. Spolu s cestovní smlouvou je cestovní kancelář povinna předat zákazníkovi doklad o pojištění 9) vystavený pojišťovnou.

§ 852b

(1) Cestovní smlouva musí být písemná a musí obsahovat

a) označení smluvních stran,
b) vymezení zájezdu, zejména termín jeho zahájení a ukončení, uvedení všech poskytovaných služeb cestovního ruchu, které jsou zahrnuty do ceny zájezdu, místo a dobu jejich trvání; vymezení zájezdu může být nahrazeno odkazem na číslo zájezdu nebo jiné označení v katalogu 10) jen v případě, že katalog obsahuje všechny tyto informace a byl zákazníkovi předán,

c) cenu zájezdu, včetně časového rozvrhu plateb a výši zálohy.

(2) Cestovní smlouva musí rovněž obsahovat

a) způsob, jakým má zákazník uplatnit své nároky plynoucí z porušení právní povinnosti cestovní kanceláře,

b) výši odstupného, které je povinen zákazník cestovní kanceláři uhradit při odstoupení od cestovní smlouvy v případech stanovených tímto zákonem.

(3) Cestovní smlouva musí dále obsahovat,

a) jsou-li součástí zájezdu i další platby za služby, jejichž cena není zahrnuta v ceně zájezdu, údaje o počtu a výši těchto dalších plateb,

b) je-li součástí zájezdu ubytování, jeho polohu, kategorii, stupeň vybavenosti a hlavní charakteristické znaky,

c) je-li součástí zájezdu doprava, druh, charakteristiku a kategorii dopravního prostředku, údaje o trase cesty,

d) je-li součástí zájezdu stravování, jeho způsob a rozsah,

e) je-li realizace zájezdu podmíněna dosažením minimálního počtu zákazníků, výslovné uvedení této skutečnosti a současně lhůtu, ve které nejpozději musí cestovní kancelář zákazníka písemně informovat o zrušení zájezdu z důvodu nedosažení minimálního počtu zákazníků,

f) jsou-li důvody pro stanovení podmínek, které musí účastník zájezdu splňovat, uvedení těchto podmínek a lhůtu, ve které může zákazník oznámit, že se zájezdu místo něho zúčastní jiná osoba, pokud jsou důvody pro její stanovení.

§ 852c

(1) V cestovní smlouvě lze dohodnout, že cestovní kancelář je oprávněna jednostranným úkonem zvýšit cenu zájezdu, jestliže je zároveň přesně stanoven způsob výpočtu zvýšení ceny. Cena zájezdu uvedená v cestovní smlouvě však nesmí být jednostranně zvýšena během 20 dnů před zahájením zájezdu.

(2) Cenu zájezdu podle odstavce 1 lze zvýšit jen v případě, že dojde ke zvýšení

a) ceny za dopravu včetně cen pohonných hmot, nebo

b) plateb spojených s dopravou, např. letištních a přístavních poplatků, které jsou zahrnuty v ceně zájezdu, nebo

c) směnného kursu české koruny použitého pro stanovení ceny zájezdu v průměru o více než 10 %,

pokud k této změně dojde do jednadvacátého dne před zahájením zájezdu.

(3) Písemné oznámení o zvýšení ceny musí být zákazníkovi odesláno nejpozději 21 dní před zahájením zájezdu, jinak cestovní kanceláři nevznikne právo na zaplacení rozdílu v ceně zájezdu.

§ 852d

(1) Cestovní kancelář je povinna nejpozději 7 dnů před zahájením zájezdu poskytnout zákazníkovi písemně další podrobné informace o všech skutečnostech, které jsou pro zákazníka důležité a které jsou jí známy, pokud nejsou obsaženy již v cestovní smlouvě nebo v katalogu, který byl zákazníkovi předán, zejména

a) upřesnění údajů uvedených v § 852b odst. 3 písm. a) až d) , které jsou cestovní kanceláři známy a nejsou obsaženy v cestovní smlouvě nebo v katalogu, který byl zákazníkovi předán,

b) podrobnosti o možnosti kontaktu s nezletilou osobou nebo zástupcem cestovní kanceláře v místě pobytu nezletilé osoby, jde-li o zájezd, jehož účastníkem je nezletilá osoba,

c) jméno, adresa a telefonní číslo osoby, na kterou se zákazník v nesnázích v průběhu zájezdu může obrátit s žádostí o pomoc, zejména místního zástupce cestovní kanceláře a adresu a telefonní číslo zastupitelského úřadu,

d) informace o možnosti uzavřít pojištění pro případ, že zákazníkovi vzniknou náklady v souvislosti s jeho odstoupením od cestovní smlouvy, pokud toto pojištění není zahrnuto v ceně zájezdu.

(2) Je-li cestovní smlouva uzavřena v době kratší než 7 dnů před zahájením zájezdu, musí cestovní kancelář svoji povinnost podle odstavce 1 splnit již při uzavření cestovní smlouvy.

§ 852e

(1) Je-li cestovní kancelář nucena z objektivních důvodů před zahájením zájezdu změnit podmínky smlouvy, může navrhnout zákazníkovi změnu cestovní smlouvy. Pokud navrhovaná změna cestovní smlouvy vede i ke změně ceny zájezdu, musí být v návrhu nová cena uvedena.

(2) Navrhne-li cestovní kancelář změnu cestovní smlouvy podle odstavce 1, má zákazník právo rozhodnout, zda bude se změnou cestovní smlouvy souhlasit, nebo zda od cestovní smlouvy odstoupí. Pokud zákazník ve lhůtě určené cestovní kanceláři, která nesmí být kratší než 5 dnů od doručení návrhu na změnu cestovní smlouvy zákazníkovi, od smlouvy neodstoupí, má se za to, že s její změnou souhlasí.

§ 852f

(1) Před zahájením zájezdu může zákazník písemně oznámit cestovní kanceláři, že se zájezdu místo něho zúčastní jiná osoba v oznámení uvedená. Dnem doručení oznámení se osoba v něm uvedená stává zákazníkem. Oznámení musí obsahovat prohlášení nového zákazníka, že souhlasí s uzavřenou cestovní smlouvou. V případě, že cestovní smlouva stanoví lhůtu a podmínky podle §

852b odst. 3 písm. f) , může tak zákazník učinit jen ve stanovené lhůtě a oznámení musí obsahovat i prohlášení nového zákazníka, že splňuje veškeré podmínky stanovené pro poskytnutí zájezdu.

(2) Původní a nový zákazník společně a nerozdílně odpovídají za zaplacení ceny zájezdu a úhradu nákladů, pokud takové náklady cestovní kanceláři v souvislosti se změnou zákazníka vzniknou.

§ 852g

(1) Zákazník může před zahájením zájezdu od cestovní smlouvy odstoupit. Cestovní kancelář může před zahájením zájezdu od cestovní smlouvy odstoupit jen z důvodu zrušení zájezdu nebo z důvodu porušení povinností zákazníkem.

(2) Odstoupil-li zákazník od cestovní smlouvy podle § 852e odst. 2 nebo odstoupila-li cestovní kancelář od cestovní smlouvy z důvodu zrušení zájezdu před jeho zahájením, má zákazník právo požadovat, aby mu cestovní kancelář na základě nové cestovní smlouvy poskytla jiný zájezd nejméně v kvalitě odpovídající původní cestovní smlouvě, může-li cestovní kancelář takový zájezd nabídnout.

(3) Při uzavření cestovní smlouvy podle odstavce 2 se platby uskutečněné na základě původní cestovní smlouvy považují za platby podle nové cestovní smlouvy. Je-li cena nového zájezdu nižší než již uskutečněné platby podle předchozí věty, je cestovní kancelář povinna tento rozdíl bez zbytečného odkladu zákazníkovi vrátit.

(4) Zruší-li cestovní kancelář zájezd ve lhůtě kratší než 20 dnů před termínem jeho zahájení, je povinna uhradit zákazníkovi pokutu ve výši 10 % z ceny zájezdu. Právo zákazníka na náhradu škody tím není dotčeno.

(5) Cestovní kancelář se může zprostit odpovědnosti za škodu podle odstavce 4 nebo povinnosti zaplatit pokutu jen tehdy, prokáže-li, že ke zrušení zájezdu došlo

a) v souladu s § 852b odst. 3 písm. e) ,

b) v důsledku neodvratitelné události, které nemohla zabránit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze na ni rozumně požadovat.

§ 852h

(1) Není-li důvodem odstoupení zákazníka porušení povinnosti cestovní kanceláře stanovené cestovní smlouvou nebo tímto zákonem nebo odstoupí-li cestovní kancelář od cestovní smlouvy před zahájením zájezdu z důvodu porušení povinností zákazníkem, je zákazník povinen zaplatit cestovní kanceláři odpůdné ve výši stanovené podle § 852b odst. 2 písm. b) a cestovní kancelář je povinna vrátit zákazníkovi vše, co od něho obdržela na úhradu ceny zájezdu podle zrušené cestovní smlouvy.

(2) Je-li důvodem odstoupení zákazníka od cestovní smlouvy porušení povinnosti cestovní kanceláře stanovené cestovní smlouvou nebo tímto zákonem nebo nedojde-li k uzavření nové cestovní smlouvy podle § 852g odst. 2, je cestovní kancelář povinna bez zbytečného odkladu vrátit zákazníkovi vše, co od něho obdržela na úhradu ceny zájezdu podle zrušené cestovní smlouvy, aniž by byl zákazník povinen platit cestovní kanceláři odstupné. Právo zákazníka na náhradu škody tím není dotčeno.

§ 852i

(1) Cestovní kancelář odpovídá zákazníkovi za porušení závazků vyplývajících z uzavřené cestovní smlouvy bez ohledu na to, zda tyto závazky mají být splněny cestovní kanceláří nebo jinými dodavateli služeb cestovního ruchu poskytovaných v rámci zájezdu.

(2) Nesplní-li cestovní kancelář své povinnosti vyplývající z cestovní smlouvy nebo tohoto zákona řádně a včas, musí zákazník uplatnit své právo u cestovní kanceláře bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 3 měsíců od skončení zájezdu, nebo v případě, že se zájezd neuskutečnil, ode dne, kdy měl být zájezd ukončen podle cestovní smlouvy, jinak právo zaniká.

(3) Je-li uzavření cestovní smlouvy zprostředkováno jinou cestovní kanceláří nebo cestovní agenturou, 11) je lhůta podle odstavce 2 zachována, i pokud tak zákazník učinil řádně a včas u zprostředkující cestovní kanceláře nebo cestovní agentury.

§ 852j

(1) Cestovní kancelář se může odpovědnosti za škodu způsobenou odstoupením od cestovní smlouvy podle § 852g odst. 2 zprostit jen tehdy, prokáže-li, že ke zrušení zájezdu došlo

a) v souladu s § 852b odst. 3 písm. e) , nebo
b) v důsledku neodvratitelné události, které nemohla cestovní kancelář zabránit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze požadovat.

(2) Cestovní kancelář se může odpovědnosti za škodu způsobenou porušením právní povinnosti zprostit jen tehdy, prokáže-li, že tuto škodu nezavinila ona ani jiní dodavatelé služeb cestovního ruchu poskytovaných v rámci zájezdu a škoda byla způsobena

a) zákazníkem,
b) třetí osobou, která není spojena s poskytováním zájezdu, pokud tuto skutečnost nebylo možné předpokládat nebo byla nevyhnutelná, nebo

c) neodvratitelnou událostí, které nemohlo být zabráněno ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze požadovat.

(3) V případech, kdy vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, umožňuje omezení výše náhrady škody vzniklé z porušení závazku z cestovní smlouvy a toto omezení je uvedeno v cestovní smlouvě v souladu s touto mezinárodní smlouvou, není cestovní kancelář povinna nahradit škodu, za kterou odpovídá, ve výši přesahující omezení uvedené v cestovní smlouvě.

§ 852k

(1) V případech podle § 852j odst. 2 písm. b) a c) je cestovní kancelář povinna poskytnout zákazníkovi v nesnázích rychlou pomoc.

(2) Jestliže po zahájení zájezdu cestovní kancelář neposkytne zákazníkovi služby cestovního ruchu nebo jejich podstatnou část řádně a včas nebo zjistí, že mu všechny služby cestovního ruchu nebo jejich podstatnou část nebude moci řádně a včas poskytnout, třebaže se k tomu cestovní smlouvou zavázala, je povinna bez zbytečného odkladu a bezplatně provést taková opatření, aby mohl zájezd pokračovat.

(3) Pokud nelze pokračování zájezdu zajistit jinak než prostřednictvím služeb cestovního ruchu nižší kvality než uvedené v cestovní smlouvě, je cestovní kancelář povinna vrátit zákazníkovi rozdíl v ceně.

(4) Jestliže opatření podle odstavce 2 nelze učinit nebo je zákazník nepřijme, musí cestovní kancelář bez zbytečného odkladu vrátit zákazníkovi rozdíl v ceně. V případě, že součástí zájezdu je i doprava, je cestovní kancelář povinna poskytnout zákazníkovi dopravu zpět na místo odjezdu nebo na jiné místo návratu, s nímž zákazník souhlasil, včetně nezbytného náhradního ubytování a stravování. Pokud je doprava uskutečněna jiným dopravním prostředkem, než kterým měla být uskutečněna podle cestovní smlouvy, je cestovní kancelář v případě, že

a) doprava je uskutečněna za nižší náklady, povinna vrátit rozdíl v ceně, nebo

b) doprava je uskutečněna za vyšší náklady, povinna rozdíl v ceně uhradit z vlastních prostředků.

8) § 1 odst. 1 a 2 zákona č. 159/1999 Sb. , o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu a o změně zákona č. 40/1964 Sb. , občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 455/1991 Sb. , o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů.

9) § 6 zákona č. 159/1999 Sb.

10) § 10 odst. 1 zákona č. 159/1999 Sb.

11) § 3 zákona č. 159/1999 Sb. "

ČÁST TŘETÍ

Změna zákona č. 455/1991 Sb. , o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů

§ 13

Zákon č. 455/1991 Sb. , o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění zákona č. 231/1992 Sb. , zákona č. 591/1992 Sb. , zákona č. 600/1992 Sb. , zákona č. 273/1993 Sb. , zákona č. 303/1993 Sb. , zákona č. 38/1994 Sb. , zákona č. 42/1994 Sb. , zákona č. 136/1994 Sb. , zákona č. 200/1994 Sb. , zákona č. 237/1995 Sb. , zákona č. 286/1995 Sb. , zákona č. 94/1996 Sb. , zákona č. 95/1996 Sb. , zákona č. 147/1996 Sb. , zákona č. 19/1997 Sb. , zákona č. 49/1997 Sb. , zákona č. 61/1997 Sb. , zákona č. 79/1997 Sb. , zákona č. 217/1997 Sb. , zákona č. 280/1997 Sb. , zákona č. 15/1998 Sb. , zákona č. 83/1998 Sb. , zákona č. 157/1998 Sb. a zákona č. 167/1998 Sb. , se mění takto:

1. V příloze č. 2 ve skupině 214 "Ostatní" se doplňuje text ve sloupci 1 "Provozování cestovní agentury", ve sloupci 2 "a) vysokoškolské vzdělání a 1 rok praxe v oboru, nebo b) úplné střední vzdělání a 3 roky praxe v oboru".

2. V příloze č. 3 ve skupině 314 "Ostatní" se doplňuje text ve sloupci 1 "Provozování cestovní kanceláře", ve sloupci 2 "a) vysokoškolské vzdělání a 1 rok praxe v oboru, nebo b) minimálně vyšší odborné vzdělání a 3 roky praxe v oboru, nebo c) úplné střední odborné vzdělání a 6 roků praxe v oboru", ve sloupci 4 "Ministerstvo pro místní rozvoj", ve sloupci 5 "Zákon č. 159/1999 Sb. , o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu a o změně zákona č. 40/1964 Sb. , občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 455/1991 Sb. , o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů".

**ČÁST ČTVRTÁ
PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ
USTANOVENÍ**

§ 14

Přechodná ustanovení

(1) Živnostenská oprávnění, na jejichž základě byly dosud provozovány živnosti, které se tímto zákonem mění na živnost ohlašovací vázanou (provozování cestovní agentury) nebo na živnost koncesovanou (provozování cestovní kanceláře), pozbývají platnosti uplynutím 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(2) Právnické a fyzické osoby, které hodlají po uplynutí lhůty stanovené v odstavci 1 nadále provozovat činnosti, jež jsou ode dne účinnosti tohoto zákona předmětem ohlašovací vázané živnosti provozování cestovní agentury, musí nejpozději ve lhůtě podle odstavce 1 předložit

živnostenskému úřadu doklady, kterými prokáží, že splňují podmínky odborné způsobilosti stanovené tímto zákonem. Pokud živnostenský úřad zjistí, že předložené doklady jsou neúplné nebo dostatečně neprokazují odbornou způsobilost, vyzve právnickou nebo fyzickou osobu k doplnění nebo odstranění závad s tím, že pokud tak neučiní ve lhůtě stanovené v odstavci 1, její oprávnění k provozování činnosti, jež je ode dne účinnosti tohoto zákona předmětem ohlašovací vázané živnosti provozování cestovní agentury, po uplynutí této lhůty zaniká.

(3) Právnické a fyzické osoby, které hodlají po lhůtě uvedené v odstavci 1 nadále provozovat činnosti, jež jsou ode dne účinnosti tohoto zákona předmětem koncesované živnosti provozování cestovní kanceláře, musí nejpozději ve lhůtě podle odstavce 1 předložit živnostenskému úřadu doklady, kterými prokáží, že splňují podmínky odborné způsobilosti a doklady podle § 5 odst. 1 tohoto zákona. Za tohoto předpokladu mohou ve své činnosti pokračovat na základě původního živnostenského oprávnění do dne nabytí právní moci rozhodnutí o koncesi.

(4) Pokud není stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní vztahy vzniklé přede dnem nabytí jeho účinnosti; vznik těchto právních vztahů, jakož i nároky z nich vzniklé před účinností tohoto zákona, se však posuzují podle dosavadních předpisů.

§ 15

Účinnost

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. října 2000.

Klaus v. r.

Havel v. r.

Zeman v. r.

1) Zákon č. 455/1991 Sb. , o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů.

2) Část osmá hlava dvacátá první zákona č. 40/1964 Sb. , občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

3) § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 513/1991 Sb. , obchodní zákoník.

4) Příloha č. 3 zákona č. 455/1991 Sb. , ve znění pozdějších předpisů.

5) Příloha č. 2 zákona č. 455/1991 Sb. , ve znění pozdějších předpisů.

6) § 31 odst. 1 a 2 zákona č. 455/1991 Sb. , ve znění zákona č. 286/1995 Sb.

6a) § 53 a 53a občanského zákoníku .

7) § 852f občanského zákoníku .

8) § 52 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb. , ve znění zákona č. 286/1995 Sb.

9) § 50 zákona č. 455/1991 Sb., ve znění zákona č. 286/1995 Sb.

10) § 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů.

10a) Zákon č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě a o změně souvisejících zákonů (zákon o pojistné smlouvě).

11) Zákon č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojišťovnictví), ve znění pozdějších předpisů.

13) § 58 odst. 2 a 3 zákona č. 455/1991 Sb., ve znění zákona č. 286/1995 Sb.

Po

2.5.1. Komentář k zákonu 365_2000Sb. ze dne 14. září 2000 o informačních systémech veřejné správy

a o změně některých dalších zákonů stanovuje práva a povinnosti, které souvisejí s vytvářením a rozvojem ISVS.

Vymezení ISVS zákonem je následovné: "Informační systémy veřejné správy jsou souborem informačních systémů, které slouží pro výkon veřejné správy. Jsou jimi i informační systémy, zajišťující činnosti dle zvláštních zákonů. zákon č. 890/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění zákona č. 365/1999 Sb., zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů."

Jednotlivé ISVS mají ustanoveny své správce. Funkci správců plní ministerstva, jiné správní úřady, orgány územní samosprávy a další státní orgány, souhrnně označované jako orgány veřejné správy. Ty v rámci své kompetence odpovídají za výběr programového a technického vybavení, které zajistí provoz vytvářených a spravovaných informačních systémů.

Orgány veřejné správy jsou povinny dle zákona:

- vytvářet koncepci informačních systémů, která bude v souladu s vládou schválenými dokumenty pro oblast ISVS
- dodržovat závazná ustanovení standardů
- u nově vytvářených systémů zajistit atestaci a neuvádět systém do provozu bez atestace
- poskytovat informace z provozovaného informačního systému prostřednictvím referenčního rozhraní
- zveřejňovat informace o provozovaném systému
- zajišťovat ochranu a bezpečnost informací v rámci provozovaného systému

Zákon se nevztahuje na informační systémy, které jsou vedené:

- Policií ČR při prevenci a odhalování trestné činnosti
- Zpravodajskými službami
- Ministerstvem financí v rámci finančně analytické činnosti
- Národním bezpečnostním úřadem při provádění bezpečnostních prověrek
Ministerstvem obrany

Novela zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy (zákon č. 81/2006 Sb.),

vychází ze zkušeností s aplikací zákona v jeho podobě před novelizací, reaguje na rozvoj informačních a komunikačních technologií a dává základ pro další postupné zavádění služeb e-governmentu.

Cílem novelizované právní úpravy je dosáhnout vyšší efektivity při pořizování a obnově informačních systémů veřejné správy, nastavit průhledné a standardizované procesy při zavádění a správě informačních systémů veřejné správy a v neposlední řadě připravit vhodné prostředí pro rozšiřování a zvyšování kvality služeb poskytovaných veřejnou správou občanům a podnikatelům.

Podrobněji k zásadním změnám

Zákon nově upravuje služby a úkoly portálu veřejné správy (dále jen „portál“). Portál je přístupovým místem, přes které je možné komunikovat s veřejnou správou. Novela umožňuje, aby datová zpráva podepsaná zaručeným elektronickým podpisem, odeslaná prostřednictvím portálu, mohla být považována za doručenou úřadu, kterému byla adresována. Tato změna v zákoně je prostředkem k dalšímu rozvoji rychlé a pro občany, firmy i úřady méně nákladné komunikace se státem.

Zákon zavádí instituty vydávání výpisů a ověřených výstupů z informačních systémů veřejné správy. Ověřeným výstupem se rozumí listina, která vznikla převodem výpisu z ISVS z elektronické do listinné podoby. Ověřené výstupy mohou být vydávány z veřejně přístupných ISVS (elektronicky vedené evidence, rejstříky nebo seznamy – dnes např. katastr nemovitostí, obchodní rejstřík nebo živnostenský rejstřík). Pokud ověřený výstup vydá notář nebo obecní úřad, je tento výpis veřejnou listinou. Také ověřené výstupy, které vydal držitel poštovní licence nebo Hospodářská komora ČR, potvrzují, není-li prokázán opak, pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.

Novela stanoví, že ověřené výstupy z ISVS budou vydávat obecní úřady obcí s rozšířenou působností (od 15. 3. 2006) a další obecní úřady a úřady městských částí nebo městských obvodů statutárních měst a hlavního města Prahy; seznam těchto úřadů (mimo obcí s rozšířenou působností, neboť se povinnost týká všech) stanoví Ministerstvo vnitra k 1. lednu 2007 vyhláškou. Od stejného data, tj. od 1. ledna 2007, budou moci ověřené výstupy vydávat také Hospodářská komora ČR a držitel poštovní licence (v současné době Česká pošta, s.p.). Notáři budou ověřené výstupy vydávat poté, kdy bude stanovena cena za jejich vydávání v příslušném právním předpisu.

Novela zákona dává správcům ISVS pravomoc a povinnost vydávat výpisy z jimi spravovaných nebo provozovaných ISVS. Pokud správce nebo provozovatel vydá výpis v listinné podobě, je tento výpis veřejnou listinou. To se týká veřejně přístupných ISVS. Pokud je ISVS neveřejnou evidencí, musí možnost vydávat výpisy stanovit zvláštní zákon, který musí zároveň stanovit, komu je možné výpis vydat (kromě osoby, které se zápis přímo týká a které je toto právo dáno již tímto zákonem) a v jakém rozsahu.

Ověřený výstup bude možné získat dvěma způsoby:

Občan získá u správce nebo provozovatele ISVS výpis z ISVS v elektronické podobě (musí být správcem nebo provozovatelem elektronicky podepsaný nebo označený elektronickou značkou) a následně jej nechá ověřit u některého subjektu, který může ověřené výstupy vydávat (obecní úřad, notář atd.).

Občan požádá o vydání ověřeného výstupu přímo subjekt, který tyto výstupy může vydávat a který má zajištěn přístup k danému ISVS, resp. k údajům z tohoto ISVS (tj. rejstříku, evidenci, seznamu).

V obou výše uvedených případech platí, že občan si domů odnáší listinu s ověřovací doložkou, která mimo jiné obsahuje otisk úředního razítka a podpis ověřujícího; v případě

Hospodářské komory nebo držitele poštovní licence se jedná o speciální ověřovací razítko, jehož náležitosti upraví MI vyhláškou.

Vydávání ověřených výstupů z informačních systémů veřejné správy bude podstatným posunem směrem ke zpřístupnění informací z veřejné správy širokému okruhu osob jednoduchým a co nejméně byrokratickým způsobem.

Pravidla řízení informačních systémů veřejné správy, která byla dosud pokryta standardy, jsou novelou zabezpečena prostřednictvím prováděcích právních předpisů, tj. vyhlášek. Ve zkratce – standardy budou nahrazeny vyhláškami, a to v rozsahu, ve kterém novela MI k vydání vyhlášek zmocňuje. Metodické pokyny budou i nadále vydávány jako doporučení MI k výkonu odborných činností spojených s vytvářením, rozvojem a využíváním informačních systémů veřejné správy podle tohoto zákona.

Uplatnění dlouhodobého řízení informačních systémů se stane nástrojem pro efektivní řízení ISVS u jednotlivých orgánů veřejné správy. Důraz je kladen na to, aby orgány stanovily své dlouhodobé cíle v oblasti řízení kvality a bezpečnosti pro všechny ISVS, které spravují, a aby vymezily obecné principy pořizování, vytváření a provozování těchto systémů. Tyto cíle, principy a zásady orgány uvedou ve své informační koncepci. K jednotlivým ISVS správci zpracovávají provozní dokumentaci. Požadavky na zpracování a rozsah informační koncepce a provozní dokumentace budou odstupňované podle řady charakteristik informačních systémů.

Novela nově řeší problematiku bezpečnosti informačních systémů. Řízení bezpečnosti informačních systémů je úzce svázáno s dalšími řídicími procesy v orgánu veřejné správy. Procesy hodnocení rizik a uplatnění bezpečnostních opatření mají proto vazbu na dlouhodobé řízení informačních systémů a musí být tedy integrovány do informační koncepce. Hlavní důraz je kladen na zajištění důvěrnosti, integrity a dostupnosti informací zpracovávaných v ISVS.

Zákon nově zavádí povinnost přizpůsobit od 1. ledna 2008 webové stránky institucí státní správy a samosprávy tak, aby byly přístupné i pro osoby zdravotně postižené. V prostředí veřejné správy je nezbytné, aby nebyly skupiny hendikepovaných uživatelů při poskytování informací prostřednictvím webových stránek jakkoliv diskriminovány.

Internetové stránky by tedy měly být přístupné všem uživatelům, například i těm, kteří nevidí nebo nemohou používat horní končetiny. Tito uživatelé totiž mají k dispozici různé pomocné technologie, jako např. hlasové výstupy, braillové řádky, které jim informace z webových stránek zprostředkují. Pro fungování těchto pomůcek je však třeba, aby byly webové stránky vytvořeny podle pravidel a zásad přístupného webu. Přitom správně přístupné webové stránky navíc slouží nejen zdravotně postiženým. Vedle osob hendikepovaných mohou takto uzpůsobený web bez obtíží používat také uživatelé s méně obvyklými zobrazovacími zařízeními, operačními systémy, softwarovým vybavením apod. nebo i běžní uživatelé.

V oblasti datových prvků se zavádí institut jejich vyhlásování MI, tj. MI se stává arbitrem při sjednávání obsahu jednotlivých datových prvků. MI se stává správcem veřejného informačního systému o datových prvcích.

MI se dále stává správcem veřejného informačního systému, který bude obsahovat základní informace o dostupnosti a obsahu informačních systémů veřejné správy.

Orgánům veřejné správy se ukládá povinnost předávat do obou výše uvedených veřejných informačních systémů údaje o jimi provozovaných ISVS a jím poskytovaných službách a o používání datových prvků.

2.5.2. 365/2000 Sb. ZÁKON ze dne 14. září 2000 O informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů

Změna: 517/2002 Sb.	informačních činností;
Změna: 413/2005 Sb., 444/2005 Sb.	c) správcem informačního systému veřejné správy subjekt, který podle zákona určuje účel a prostředky zpracování informací a za informační systém odpovídá;
Změna: 81/2006 Sb. (část)	
Změna: 70/2006 Sb.	d) provozovatelem informačního systému veřejné správy subjekt, který provádí alespoň některé informační činnosti související s informačním systémem. Provozováním informačního systému veřejné správy může správce pověřit jiné subjekty, pokud to jiný zákon nevylučuje;
Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:	
ČÁST PRVNÍ	
§ 1	e) vytvářením informačních systémů veřejné správy proces zavádění informačních a komunikačních technologií, včetně jeho právního, organizačního, znalostního a technického zajištění;
Předmět úpravy	f) standardem informačních systémů veřejné správy (dále jen "standard") soubor pravidel pro výkon odborných činností spojených s vytvářením, rozvojem a využíváním informačních systémů veřejné správy uveřejněný ve Věstníku [§ 4 odst. 3 písm. j)];
Tento zákon stanoví určitá práva a povinnosti osob, které souvisejí s vytvářením, užíváním, provozem a rozvojem informačních systémů veřejné správy.	g) datovým prvkem jednotka dat, která je v daném kontextu dále považována za nedělitelnou a je jednoznačně definována;
§ 2	h) službou činnost informačního systému uspokojující dané požadavky oprávněného subjektu spojená s funkcí informačního systému;
Vymezení pojmů	i) číselníkem seznam přípustných hodnot datového prvku obvykle ve formě dvojic, to znamená kódovaného údaje a hodnoty jeho kódu;
Pro účely tohoto zákona se rozumí	j) referenčním, sdíleným a bezpečným rozhraním informačních systémů veřejné správy (dále jen "referenční rozhraní") souhrn právních, technických, organizačních a jiných opatření vytvářejících jednotné
a) informační činností získávání a poskytování informací, reprezentace informací daty, shromažďování, vyhodnocování a ukládání dat na hmotné nosiče a uchovávání, vyhledávání, úprava nebo pozměňování dat, jejich předávání, šíření, zpřístupňování, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace dat ukládaných na hmotných nosičích. Informační činnost je prováděna správci, provozovateli a uživateli informačních systémů prostřednictvím technických a programových prostředků;	
b) informačním systémem funkční celek nebo jeho část zabezpečující cílevědomou a systematickou informační činnost. Každý informační systém zahrnuje data, která jsou uspořádána tak, aby bylo možné jejich zpracování a zpřístupnění, a dále nástroje umožňující výkon	

integrační prostředí informačních systémů veřejné správy, které poskytuje kvalitní soustavu společných služeb, včetně služeb výměny oprávněně vyžadovaných informací mezi jednotlivými informačními systémy orgánů veřejné správy a dalšími subjekty, a to i se systémy mimo Českou republiku;

k) atestacemi informačních systémů, produktů nebo připojení k referenčnímu rozhraní (dále jen "atestace") stanovení jejich způsobilosti pro použití v informačních systémech veřejné správy na základě shody se stanovenými standardy, technickými normami, požadovaným stupněm bezpečnosti nebo na základě dosažení vyšší úrovně technických a užitných vlastností, než požadují standardy a technické normy;

l) produktem souhrnný název pro technické vybavení, programové vybavení, dokumentaci informačních systémů nebo služby nebo jejich kombinaci;

m) atestem úřední doklad osvědčující kladný výsledek atestace;

n) atestačním střediskem právnická nebo fyzická osoba provádějící atestace;

o) dálkovým přístupem přístup do informačního systému prostřednictvím telekomunikačního zařízení (například prostřednictvím sítě Internet);

p) správcem datového prvku právní subjekt, který nové datové prvky předkládá, navrhuje jejich změnu nebo zrušení;

q) správcem číselníku právní subjekt odpovědný za tvorbu a distribuci číselníku;

r) portálem veřejné správy informační systém vytvořený a provozovaný se záměrem usnadnit veřejnosti dálkový přístup k pro ni potřebným informacím z veřejné správy;

s) sdílením dat umožnění přístupu (tj. poskytování příslušné služby) k daným datům prostřednictvím referenčního rozhraní více subjektům současně;

t) vazbou mezi informačními systémy veřejné správy vzájemné nebo jednostranné poskytování služeb a informací, například sdílení dat;

u) veřejným informačním systémem informační systém vedený správcem uvedenými v § 3 odst. 2 nebo jiný informační systém poskytující služby veřejnosti, který má vazby na informační systémy veřejné správy;

v) provozním informačním systémem informační systém zajišťující informační činnosti nutné pro vnitřní provoz příslušného orgánu, například účetnictví, správu majetku, a nesouvisející bezprostředně s výkonem veřejné správy.

§ 3

Informační systémy veřejné správy

(1) Informační systémy veřejné správy jsou souborem informačních systémů, které slouží pro výkon veřejné správy. Jsou jimi i informační systémy zajišťující činnosti podle zvláštních zákonů.¹⁾

(2) Správci informačních systémů veřejné správy jsou ministerstva, jiné správní úřady, orgány územní samosprávy a další státní orgány (dále jen "orgány veřejné správy").

(3) Zákon se nevztahuje na informační systémy veřejné správy vedené

a) zpravodajskými službami;²⁾

b) Policií České republiky při prevenci a odhalování trestné činnosti;³⁾

c) Ministerstvem financí v rámci činnosti podle zvláštního právního

předpisu o boji proti legalizaci výnosů z trestné činnosti nebo zvláštního právního předpisu o provádění mezinárodních sankcí za účelem udržování mezinárodního míru a bezpečnosti, ochrany základních lidských práv a boje proti terorismu;

d) Národním bezpečnostním úřadem, zpravodajskou službou nebo Ministerstvem vnitra při provádění bezpečnostního řízení a vedení evidencí podle zvláštního zákona⁵⁾,

e) Ministerstvem obrany při činnostech vykonávaných podle zvláštního zákona.⁶⁾

(4) Mají-li informační systémy uvedené v odstavci 3 vazby na jiné informační systémy veřejné správy realizované prostřednictvím informačních činností, vztahuje se na ně zákon pouze v rozsahu těchto vazeb, nestanoví-li zvláštní právní předpisy jinak.

(5) Zákon se nevztahuje na provozní informační systémy správců informačních systémů veřejné správy.

(6) Zákon se rovněž nevztahuje na informační systémy veřejné správy nakládající s utajovanými informacemi⁵⁾.

(7) Práva a povinnosti správců a provozovatelů informačních systémů při zpracovávání informací v informačních systémech stanovené zvláštními zákony⁷⁾ nejsou tímto zákonem dotčeny.

(8) Provozovatel je povinen při provozování informačního systému [§ 2 písm. d)] dodržovat závazná ustanovení standardů, zajišťovat ochranu a bezpečnost informací v rámci provozovaného informačního systému.

§ 4

Ministerstvo informatiky

(1) Ministerstvo informatiky (dále jen "ministerstvo") ve spolupráci s orgány veřejné správy

a) vyhledává, zpracovává, ukládá a vytváří nové informace, které jsou znalostní základnou pro kvalitní vytváření a rozvoj informačních systémů veřejné správy;

b) zpracovává návrhy strategických dokumentů v oblasti informačních systémů veřejné správy, a to i z hlediska bezpečnosti těchto systémů, a předkládá tyto dokumenty vládě, sleduje a analyzuje informační potřeby veřejné správy a stav informačních systémů veřejné správy;

c) připravuje nebo koordinuje přípravu záměrů pro budování nebo přetváření informačních systémů veřejné správy vyvolané společnou potřebou více správců informačních systémů veřejné správy;

d) připravuje nebo koordinuje přípravu záměrů pro budování nebo přetváření informačních systémů veřejné správy vyvolané potřebou spolupráce a koordinace na mezinárodní úrovni;

e) zajišťuje tvorbu standardů;

f) stanoví a spravuje referenční rozhraní;

g) vytváří a spravuje veřejně přístupný informační systém, který obsahuje základní informace o dostupnosti a obsahu zpřístupněných informačních systémů veřejné správy;

h) vytváří a spravuje veřejně přístupný informační systém o datových prvcích;

i) vytváří a spravuje portál veřejné správy;

j) koordinuje a vytváří podmínky pro podporu rozvoje elektronického obchodu;

k) koordinuje a vytváří podmínky pro činnost veřejné správy prostřednictvím veřejných informačních systémů, včetně dálkového přístupu.

(2) Ministerstvo

a) kontroluje u orgánů veřejné správy dodržování povinností stanovených tímto zákonem. Při kontrole postupuje podle zvláštního zákona;⁸⁾

b) hodnotí projekty, které mají meziresortní dopady na informační systémy veřejné správy;

c) vyhlašuje standardy;

d) vydává a odnímá pověření právníkům nebo fyzickým osobám k výkonu atestací v rámci informačních systémů veřejné správy;

e) stanoví pravidla pro sdílení dat a služby mezi jednotlivými informačními systémy veřejné správy prostřednictvím referenčního rozhraní;

f) kontroluje u jednotlivých správců informačních systémů veřejné správy, zda použitím nové verze produktů nebo změnou jimi vedených informačních systémů není daný informační systém podstatně změněn nebo jestli příslušný správce neprovozuje neatestovaný informační systém;

g) ukládá sankce za porušení povinností stanovených tímto zákonem;

h) ukládá opatření směřující k nápravě nedostatků;

i) vyjadřuje se k projektům informačních systémů veřejné správy a jejich finančním nárokům;

j) vydává Věstník, v němž uveřejňuje standardy a oznamuje jejich platnost, seznam atestačních středisek, udělení atestů a další dokumenty vztahující se k informačním systémům veřejné správy. Obsah Věstníku zároveň zveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup.

§ 5

Orgány veřejné správy

(1) Orgány veřejné správy v rozsahu své zákonné působnosti provádějí výběr technických a programových prostředků a dalších produktů pro provoz jimi vytvářených a spravovaných informačních systémů.

(2) Orgány veřejné správy jsou v rámci informačních systémů veřejné správy povinny

a) vytvářet koncepční záměry pro vedení informačních systémů v souladu s vládou schválenými dokumenty v oblasti informačních systémů veřejné správy;

b) dodržovat závazná ustanovení standardů;

c) uplatňovat ve všech fázích životního cyklu informačního systému požadavky vyplývající ze standardů, u nově vytvářených informačních systémů zajistit udělení atestu ve shodě se závaznými standardy nebo na základě dosažení vyšší úrovně technických nebo užitných vlastností, než požadují standardy a technické normy před uvedením do provozu, a neuvádět informační systém do provozu bez udělení atestu;

d) zajistit udělení atestů ve shodě se závaznými ustanoveními standardů pro jimi spravované informační systémy, a to nejpozději do 1 roku od vydání nového standardu;

e) spolupracovat s ministerstvem při plnění jeho úkolů podle § 4 odst. 2, včetně kontroly na místě podle § 4 odst. 3 prováděné ministerstvem;

f) zveřejňovat číselníky datových prvků, pokud jsou správci těchto číselníků a není zákonem stanoveno jinak, a to i způsobem umožňujícím dálkový přístup;

g) poskytovat informace uložené v jimi provozovaném informačním systému v odůvodněném a potřebném rozsahu i jinému orgánu veřejné správy výhradně prostřednictvím referenčního rozhraní;

h) zveřejňovat bez zbytečného odkladu informace o jimi provozovaném informačním systému a jím poskytovaných službách a používaných datových prvcích, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak,⁹⁾ a to i způsobem umožňujícím dálkový přístup;

i) zajišťovat ochranu a bezpečnost informací v rámci provozovaných informačních systémů;

j) odstranit zjištěné nedostatky ve lhůtě stanovené ministerstvem.

§ 5a

neplatil

§ 5b

neplatil

§ 5c

neplatil

§ 6

Atestace

(1) Atestace provádějí atestační střediska na základě pověření k výkonu atestací uděleného ministerstvem.

(2) Atestační střediska jsou povinna při zabezpečování atestací dodržovat závazné standardy, a přestanou-li splňovat některý z požadavků stanovených v odstavcích 3 a 7, jsou povinna tuto skutečnost bez zbytečného odkladu oznámit ministerstvu.

(3) Ministerstvo rozhodne o pověření k výkonu atestací na základě písemné žádosti u něho podané (dále jen "žádost"), o udělení pověření právnické osobě se sídlem v České republice nebo fyzické osobě s trvalým pobytem na území České republiky,

a) která není v konkursním řízení;

b) která nemá splatné nedoplatky podle odstavce 5 písm. h);

c) která nebyla pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin nebo nedbalostní trestný čin spáchaný v souvislosti s předmětem podnikání;

d) jejíž statutární zástupce nebyl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin nebo nedbalostní trestný čin spáchaný v souvislosti s předmětem podnikání.

(4) Pověření se vydává nejvýše na dobu 5 let od data vystavení a je nepřenosné na jiný subjekt.

(5) Žádost musí obsahovat

a) obchodní jméno (název), sídlo a identifikační číslo¹⁰⁾ v případě právnické osoby nebo jméno, příjmení, bydliště, rodné číslo a identifikační číslo (bylo-li přiděleno) v případě fyzické osoby;

b) výpis z obchodního rejstříku nebo živnostenského rejstříku, je-li v něm žadatel zapsán, ne starší než 90 dnů;

c) u právnické osoby jméno a příjmení statutárního zástupce;

d) výpis z rejstříku trestů fyzické osoby nebo v případě právnické osoby statutárního zástupce ne starší než 90 dnů;

e) specifikace rozsahu a druhu prováděných atestací;

f) návrh lhůty na dobu platnosti pověření;

g) specifikaci odborných, metodických a technických předpokladů pro provádění atestací;

h) potvrzení příslušných orgánů, že žadatel nemá splatný nedoplatek na pojistném na veřejné zdravotní pojištění, na pojistném na sociální zabezpečení, na příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky;

i) doklad o zaplacení správního poplatku.	(10) Způsob organizace atestací, metodiky jejich provádění, náležitosti protokolu o provedené atestaci, náležitosti atestu a termíny pro udělení vydá ministerstvo jako standardy.
(6) Pověření k výkonu atestací ministerstvo odejme, jestliže atestační středisko	§ 6a
a) nedodrží standardy;	neplatil
b) přestalo splňovat požadavky stanovené v odstavcích 3 a 7;	§ 6b
c) provádí atestace v rozporu s vydaným pověřením k výkonu atestací.	neplatil
(7) Atestační středisko není oprávněno provádět atestace informačních systémů, produktů nebo připojení k referenčnímu rozhraní, na jejichž vývoji, přípravě nebo výrobě a na obchodu s nimi se jakkoliv podílelo samo nebo s ním ekonomicky nebo personálně spojená osoba, kdy	§ 6c
a) ekonomicky nebo personálně spojenými osobami se rozumí, jestliže se jedna osoba podílí přímo nebo nepřímo na vedení, kontrole nebo jmění druhé osoby nebo jestliže se shodné právnické nebo fyzické osoby přímo nebo nepřímo podílejí na vedení, kontrole nebo jmění obou osob anebo fyzické osoby blízké; ¹¹)	neplatil
b) účastí na kontrole nebo jmění se rozumí vlastnictví jakéhokoli podílu na základním jmění nebo jakýchkoli podílů s hlasovacím právem.	§ 6d
(8) Atestační středisko provádí atestace na základě smlouvy uzavřené s žadatelem o atestaci za úhradu.	neplatil
(9) O výsledku atestace vydá atestační středisko žadateli o atestaci protokol o provedené zkoušce. Atestační středisko vydá o kladném výsledku atestace žadateli atest. Atest musí mít uvedenu dobu platnosti atestu, která nesmí být delší než 5 let, a stanoveny podmínky platnosti atestu. Opis atestu a protokolu zašle atestační středisko neprodleně ministerstvu. Vydání atestu ministerstvo zveřejní do 1 měsíce od obdržení opisů ve Věstníku.	§ 6e
	neplatil
	§ 6f
	Dodání datové zprávy orgánu veřejné moci prostřednictvím portálu veřejné správy
	(1) Správce portálu veřejné správy (dále jen "správce portálu") zajišťuje podle podmínek stanovených tímto zákonem dodání datové zprávy orgánu veřejné moci, pokud tak stanoví zvláštní právní předpis.
	(2) Každý je oprávněn využít služby dodání datové zprávy orgánu veřejné moci (dále jen "dodání") prostřednictvím portálu veřejné správy (dále jen "portál") za podmínek stanovených tímto zákonem, zvláštními právními předpisy ^{11a}) a provozním řádem portálu pro dodávání datových zpráv orgánům veřejné moci prostřednictvím portálu (dále jen "provozní řád").
	(3) Převzetím datové zprávy vzniká správci portálu povinnost bez

zbytečného prodlení a za podmínek stanovených tímto zákonem dodat datovou zprávu orgánu veřejné moci, kterého odesílatel datové zprávy označil jako příjemce (dále jen "příjemce"). Datová zpráva je převzata portálem v okamžiku, kdy je mu dostupná a je způsobilá k dalšímu zpracování za účelem dodání.

(4) Převzetí datové zprávy potvrzuje správce portálu neprodleně odesílateli datovou zprávou, která je označena elektronickou značkou^{11b} správce portálu a obsahuje datum a čas převzetí.

(5) Správce portálu dodává datovou zprávu příjemci doplněnou o údaje data a času, kdy datovou zprávu převzal.

(6) Dodání potvrzuje příjemce bez zbytečného prodlení správcem portálu datovou zprávou, která je označena elektronickou značkou^{11b} příjemce a obsahuje datum a čas dodání příjemci. Datová zpráva je dodána příjemci v okamžiku, kdy je dostupná elektronické podatelně orgánu veřejné moci.

(7) Dodání datové zprávy příjemci potvrzuje příjemce prostřednictvím portálu bez zbytečného prodlení odesílateli datovou zprávou, která je označena elektronickou značkou^{11b} příjemce a obsahuje datum a čas dodání příjemci.

§ 6g

Provozní řád

(1) Provozní řád pro dodávání datových zpráv orgánu veřejné moci prostřednictvím portálu veřejné správy vydává ministerstvo a zveřejňuje jej ve Věstníku.

(2) Provozní řád obsahuje vymezení

a) způsobu předání datové zprávy odesílatelem portálu, včetně stanovení technických parametrů datových zpráv,

b) způsobu dodání portálem příjemci, včetně nejvyšší možné doby, která může uplynout od převzetí do dodání,

c) orgánů veřejné moci, kterým je podle zvláštního právního předpisu možné prostřednictvím portálu datové zprávy dodávat, a typů podání, která je podle zvláštního právního předpisu možné prostřednictvím portálu dodávat,

d) provozní doby přístupnosti portálu.

§ 6h

Povinnost zachovávat mlčenlivost

(1) Správce portálu a fyzické osoby podílející se na straně správce portálu na poskytování služby dodání mají povinnost zachovávat mlčenlivost o obsahu datových zpráv, u kterých zajišťují dodání. Odesílatel nebo příjemce, případně jejich zástupci nebo právní nástupci mohou osoby podle věty první povinnosti mlčenlivosti zprostit.

(2) Správce portálu a fyzické osoby podílející se na straně správce portálu na poskytování služby dodání mají povinnost zachovávat mlčenlivost o skutečnostech týkajících se služby dodání datové zprávy orgánu veřejné moci prostřednictvím portálu, které se při své činnosti dozvěděli. Znalosti těchto skutečností smějí využívat jen pro potřeby poskytování služby dodání; nesmějí umožnit, aby se s nimi neoprávněně seznámila jiná osoba. Odesílatel nebo příjemce, případně jejich zástupci nebo právní nástupci mohou osoby podle věty první povinnosti mlčenlivosti zprostit.

(3) Povinnost mlčenlivosti podle odstavce 2 se nevztahuje na údaje, ze kterých nevyplývá, kdo byl odesílatelem, ani kdo byl příjemcem.

(4) Porušením povinnosti mlčenlivosti podle odstavce 2 není, pokud správce portálu a osoby podílející se na straně správce portálu na

poskytování služby dodání sdělí údaje podle odstavce 2 odesílateli nebo příjemci, popřípadě jejich zástupci, právnímu nástupci nebo jiným osobám, které s vědomím odesílatele nebo příjemce jednají v jeho prospěch.

(5) Povinnost zachovávat mlčenlivost se nevztahuje na případ, kdy má správce portálu podle zvláštního právního předpisu^{11d}) povinnost

a) sdělit osobám a orgánům oprávněným podle zvláštního právního předpisu^{11d}) informace o poskytnutém nebo poskytnutém dodání, nebo jim umožnit, aby tyto informace získaly,

b) vydat osobám a orgánům oprávněným podle zvláštního právního předpisu^{11d}) záznam o zpracování datové zprávy, která je předmětem dodání, nebo

c) učinit nebo umožnit jiná opatření.

§ 6i

Práva a povinnosti správce portálu

(1) Správce portálu je oprávněn zjišťovat obsah datové zprávy pouze v rozsahu údajů nezbytných pro splnění povinností stanovených tímto zákonem. Technické parametry datové zprávy, která je předmětem dodání, je správce portálu oprávněn zjišťovat za účelem ověření, zda odpovídají podmínkám stanoveným provozním řádem.

(2) Právo nakládat s datovou zprávou mají až do jejího dodání jen správce portálu a odesílatel.

(3) Správce portálu není oprávněn datové zprávy, které převzal za účelem dodání, kopírovat nebo uchovávat.

(4) Správce portálu vede evidenci datových zpráv, které převzal za účelem dodání, v rozsahu nutném k naplnění povinností stanovených tímto zákonem. V evidenci vede zejména

a) datum a čas převzetí datové zprávy, která je předmětem dodání, potvrzení o jejím převzetí,

b) datum a čas dodání datové zprávy, která je předmětem dodání, potvrzení o jejím dodání,

c) informace nezbytné k určení odesílatele a příjemce datové zprávy.

(5) Informace podle odstavce 4 je správce portálu povinen uchovávat po dobu 3 let od okamžiku jejich vzniku.

(6) Správce portálu je oprávněn datovou zprávu zničit, jestliže

a) jde o datovou zprávu, kterou nelze dodat příjemci ani vrátit odesílateli, nebo

b) je to nezbytné pro zabránění vzniku škody.

§ 7

Sankce

(1) Orgánu veřejné správy, který poruší povinnosti stanovené v § 5 odst. 2, a provozovateli informačního systému, který poruší povinnosti stanovené v § 3 odst. 8, může ministerstvo uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč.

(2) Atestačnímu středisku, které poruší povinnosti v § 6 odst. 2, 7 a 9, může ministerstvo uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč.

(3) Porušení povinností a stanovení výše pokuty projednává ministerstvo.

(4) Při ukládání pokuty podle tohoto zákona vychází ministerstvo zejména z povahy, závažnosti, způsobu jednání, míry zavinění, doby trvání a následků protiprávního jednání.

(5) Pokutu lze uložit do 1 roku ode dne, kdy ministerstvo porušení

povinnosti zjistilo, nejdéle však do 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.

(6) Pokutu vybírá a vymáhá celní úřad podle zvláštního právního předpisu.¹²⁾

(7) Výnos pokut je příjmem státního rozpočtu.

§ 7a

neplatí

§ 8

Ve věcech vydání nebo odnětí pověření k výkonu atestací a ukládání sankcí upravených tímto zákonem se postupuje podle správního řádu.

Vydávání ověřených výstupů z informačních systémů veřejné správy

§ 9

(1) Z informačních systémů veřejné správy nebo jejich částí, které jsou veřejnými evidencemi, rejstříky nebo seznamy, vydávají orgány veřejné správy, které jsou správci nebo provozovateli těchto systémů (dále jen

"správci"), na požádání úplný nebo částečný výpis ze zápisu vedeného v elektronické podobě v tomto informačním systému. Z informačních systémů veřejné správy nebo jejich částí, které jsou neveřejnými evidencemi, rejstříky nebo seznamy, vydávají správci, pokud tak stanoví zvláštní právní předpis, na požádání úplný nebo částečný výpis ze zápisu vedeného v elektronické podobě v tomto informačním systému osobě, které se zápis přímo týká, nebo osobě, která je podle zvláštního právního předpisu oprávněna žádat informaci uvedenou v zápisu, a to v rozsahu tímto zvláštním právním předpisem stanoveném.

(2) Výpis podle odstavce 1 (dále jen "výpis") v listinné podobě je veřejnou listinou¹⁴⁾.

(3) Obecní úřady obcí s rozšířenou působností a obecní úřady, úřady městských částí nebo městských obvodů územně členěných statutárních měst a úřady městských částí hlavního města Prahy, jejichž seznam stanoví prováděcí právní předpis (dále jen "obecní úřad"), notáři, držitel poštovní licence¹⁵⁾ a Hospodářská komora České republiky provádějí na požádání ověření výpisu v elektronické podobě podepsaného zaručeným elektronickým podpisem oprávněné osoby správce nebo označeného elektronickou značkou^{11b)} správce (dále jen "výstup z informačního systému veřejné správy") a na základě tohoto ověření vydávají na požádání ověřené výstupy z informačního systému veřejné správy.

(4) Ověřeným výstupem z informačního systému veřejné správy (dále jen "ověřený výstup") se rozumí listina, která vznikla úplným převodem výstupu z informačního systému veřejné správy z elektronické do listinné podoby a jejíž doslovná shoda s výstupem z informačního systému veřejné správy byla ověřena (§ 9a).

(5) Ověřené výstupy, které vydal notář nebo obecní úřad, jsou veřejnými listinami; také ověřené výstupy, které vydal držitel poštovní licence nebo Hospodářská komora České republiky, potvrzují, není-li dokázán opak, pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.

§ 9a

(1) Ověřením výstupu z informačního systému veřejné správy se rozumí ověření té skutečnosti, že se listina, která vznikla převedením výstupu z informačního systému veřejné správy z elektronické do listinné podoby, doslovně shoduje s obsahem výstupu z informačního systému veřejné správy. Ověření se provede ověřovací doložkou, která obsahuje

- a) údaj o ověření toho, že ověřený výstup odpovídá výstupu z informačního systému veřejné správy,
- b) údaj o tom, z kolika listů se skládá ověřený výstup,
- c) údaj o tom, že ověřený výstup obsahuje částečný výpis z informačního systému veřejné správy, pokud neobsahuje výstup úplný,
- d) místo a datum vyhotovení doložky o ověření,
- e) pořadové číslo, pod kterým je ověření vedeno v evidenci ověření výstupu z informačního systému veřejné správy,
- f) otisk úředního razítka a podpis ověřujícího; je-li ověřujícím držitel poštovní licence nebo Hospodářská komora České republiky, použije své ověřovací razítko, jehož náležitosti stanoví prováděcí právní předpis.

(2) Ověřovací doložku vyhotoví ověřující na listině, která vznikla převedením výstupu z informačního systému veřejné správy z elektronické do listinné podoby, nebo ověřovací doložku vyhotoví zvlášť a s touto listinou ji pevně spojí. Listina, která vznikla převedením výstupu z informačního systému veřejné správy z elektronické do listinné podoby, a na ní vyhotovená nebo s ní pevně spojená ověřovací doložka, se považují za jednu listinu.

§ 9b

Povinnosti ověřujícího

(1) Ti, kteří vydávají ověřené výstupy (dále jen "ověřující"), jsou povinni při ověřování výstupu z informačního systému veřejné správy používat pouze takové technické zařízení, které výstup z informačního systému veřejné správy, který má být ověřen, zobrazí do formy, v níž je

jeho obsah pro fyzickou osobu čitelný tak, aby jeho interpretace odpovídala zápisu v informačním systému veřejné správy.

(2) Ověřující je povinen provést veškeré úkony potřebné k tomu, aby ověřil tu skutečnost, že výstup z informačního systému veřejné správy je podepsán zaručeným elektronickým podpisem oprávněné osoby správce nebo označen elektronickou značkou^{11b} správce, že tento zaručený elektronický podpis nebo elektronická značka jsou platné a jejich kvalifikovaný certifikát nebo kvalifikovaný systémový certifikát nebyly zneplatněny a výstup z informačního systému veřejné správy nebyl následně změněn.

(3) Při vydávání ověřených výstupů na základě výpisů podle § 9 odst. 1 věty druhé je ověřující povinen prověřit oprávnění žadatele a zjistit jeho totožnost. Jde-li o právnickou osobu, zjišťuje její existenci a totožnost osob jednajících jejím jménem.

(4) Ověřující je povinen vést evidenci vydaných ověřených výstupů.

Evidence obsahuje alespoň tyto údaje:

- a) pořadové číslo, pod kterým je ověření vedeno v evidenci ověření výstupu z informačního systému veřejné správy,
- b) datum vyhotovení doložky o ověření,
- c) je-li žadatelem fyzická osoba jméno, příjmení, adresu místa trvalého pobytu, nemá-li trvalý pobyt, adresu bydliště, rodné číslo, nemá-li rodné číslo, datum narození osoby, jejíž totožnost byla pro účely vydání ověřeného výstupu ověřena, včetně druhu a čísla průkazu, jímž byla totožnost zjištěna, je-li ověření totožnosti předepsáno; je-li žadatelem právnická osoba, její obchodní firmu nebo název, adresu sídla, identifikační číslo, je-li přiděleno, a jméno, příjmení, rodné číslo, nemá-li rodné číslo, datum narození, a adresu místa trvalého

pobytu, nemá-li trvalý pobyt, adresu bydliště osoby nebo osob, jednajících jménem této právnické osoby, nebo osoby jednající za právnickou osobu jejím jménem na základě zastoupení,

d) identifikaci informačního systému veřejné správy, ze kterého byl ověřený výstup vydán.

(5) Ověřující uchovává výstupy z informačních systémů veřejné správy, které byly za účelem vydání ověřeného výstupu ověřovány, nebo jejich reprezentaci, a to po dobu nejméně 15 let od vydání ověřeného výstupu.

§ 9c

Povinnosti orgánů veřejné správy, které jsou správci nebo provozovateli informačních systémů veřejné správy

(1) Správci jsou povinni předat ověřující osobě na požádání bezodkladně výstup z informačního systému veřejné správy, a to podepsaný zaručeným elektronickým podpisem oprávněné osoby nebo označený elektronickou značkou^{11b}) a opatřený datem a časem s uvedením hodiny, minuty a sekundy, kdy byl výstup vytvořen, a datem a časem s uvedením hodiny, minuty a sekundy okamžiku, ke kterému správce odpovídá za soulad výstupu se stavem zápisu v informačním systému veřejné správy (dále jen "okamžik platnosti údajů").

(2) Správci odpovídají za soulad výpisu, který vydávají podle § 9, nebo výstupu z informačního systému veřejné správy se stavem zápisu v

informačním systému veřejné správy k okamžiku platnosti údajů.

(3) Správci jsou povinni uvědomit neprodleně ověřující osobě o tom, že hrozí nebezpečí zneužití dat pro vytváření zaručeného elektronického podpisu oprávněné osoby správce nebo dat pro vytváření elektronické značky^{11b}) správce.

(4) Správci informačních systémů veřejné správy, které jsou neveřejnými evidencemi, rejstříky nebo seznamy, jsou povinni předat ověřující osobě výstup z informačního systému veřejné správy tak, aby byl tento výstup z informačního systému veřejné správy v průběhu předání odpovídajícím způsobem skryt před třetími osobami.

§ 9d

Zpoplatnění ověřování výstupu z informačního systému veřejné správy

(1) Správce je oprávněn požadovat za poskytnutí výstupu z informačního systému veřejné správy ověřujícímu úplatu, a to za každý poskytnutý výstup z informačního systému veřejné správy částku, která je stanovena zvláštním právním předpisem jako poplatek za vydání výpisu z předmětného záznamu, jenž má jeden list¹⁶).

(2) Odměna držitele poštovní licence a Hospodářské komory České republiky za vydávání ověřených výstupů se řídí cenovými předpisy¹⁰).

(3) Poplatek za vydávání ověřených výstupů obecním úřadem stanoví zvláštní právní předpis¹⁶).

(4) Odměnu notáře za vydávání ověřených výstupů stanoví zvláštní právní předpis¹⁷).

§ 10

Přechodná ustanovení

(1) Informační systémy, které orgány veřejné správy ke dni účinnosti tohoto zákona již spravují, provozují nebo budují, musí orgány veřejné správy nejpozději do 2 let ode dne účinnosti tohoto zákona uvést do souladu s tímto zákonem nebo ukončit jejich činnost.

(2) V případě informačních systémů veřejné správy, jejichž správci jsou orgány územní samosprávy, které nevykonávají státní správu v přenesené

působnosti, se na tyto správce povinnosti uvedené v § 5 odst. 2 písm.

c), f), g) a h) vztahují po uplynutí doby 2 let ode dne nabytí účinnosti těchto ustanovení zákona.

§ 11

Zrušení Úřadu pro státní informační systém

(1) Úřad pro státní informační systém se zrušuje.

(2) Dosavadní působnost Úřadu pro státní informační systém stanovená zvláštními zákony¹³⁾ přechází na Úřad.

(3) Práva a povinnosti z pracovněprávních a jiných právních vztahů přecházejí z Úřadu pro státní informační systém na Úřad.

nadpis neplatil

§ 12

neplatil

ČÁST DRUHÁ

Změna zákona o správních poplatcích

§ 12

1. V sazebníku správních poplatků uvedeném v příloze k zákonu č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění zákona č. 10/1993 Sb., zákona č. 85/1994 Sb., zákona č. 273/1994 Sb., zákona č. 36/1995 Sb., zákona č. 301/1995 Sb., zákona č. 305/1997 Sb., zákona č. 149/1998 Sb., zákona č. 157/1998 Sb., zákona č. 167/1998 Sb., zákona č. 63/1999 Sb., zákona č. 166/1999 Sb., zákona č. 167/1999 Sb., zákona č. 326/1999 Sb., zákona č. 352/1999 Sb., zákona č. 357/1999 Sb., zákona č. 360/1999 Sb., zákona č. 363/1999 Sb., zákona č. 62/2000 Sb., zákona č. 117/2000 Sb., zákona č. 133/2000 Sb., zákona č. 151/2000 Sb., zákona č. 153/2000 Sb., zákona č. 154/2000 Sb., zákona č. 156/2000 Sb., zákona č. 158/2000 Sb.,

zákona č. 227/2000 Sb., zákona č. 241/2000 Sb., zákona č. 242/2000 Sb. a zákona č. 307/2000 Sb., se doplňuje část XIV, která zní:

"ČÁST XIV

Řízení podle zákona o informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů
Položka 164

Podání žádosti o udělení statutu atestačního střediska Kč 100 000".

2. REJSTRÍK K SAZEBNÍKU se doplňuje o část XIV, která zní:

"ČÁST XIV

Řízení podle zákona o informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů 164".

3. Tečka za částí XIII se zrušuje.

ČÁST TŘETÍ

Změna zákona o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky

§ 13

V § 2 odst. 1 bodu 6 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění zákona č. 272/1996 Sb., se slova "Úřad pro státní informační systém" nahrazují slovy "Úřad pro veřejné informační systémy".

ČÁST ČTVRTÁ

ÚČINNOST

§ 14

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení, s výjimkou ustanovení

a) § 5 odst. 2 písm. c), které nabývá účinnosti dnem 1. července 2001;

b) § 5 odst. 2 písm. f), které nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2001;

c) § 5 odst. 2 písm. g), které nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2002;

d) § 5 odst. 2 písm. h), které nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2001 a pro zveřejňování informací dálkovým přístupem nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2002;

e) § 6, které nabývá účinnosti dnem 1. července 2001.

Klaus v. r.

Havel v. r.

Zeman v. r.

Vybraná ustanovení novel

Čl.II zákona č. 81/2006 Sb.

neplatil

1) Například zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění zákona č. 356/1999 Sb., zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

2) Zákon č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách, ve znění zákona č. 118/1995 Sb.

3) Zákon č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

5) Zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti.

6) Zákon č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky.

7) Například zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, zákon č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 101/2000 Sb., zákon č. 158/1999 Sb., o sčítání lidu, domů a bytů v roce 2001.

8) Zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů.

9) Například zákon č. 148/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 89/1995 Sb., ve znění zákona č. 356/1999 Sb., zákon č. 106/1999 Sb., ve znění zákona č. 101/2000 Sb., zákon č. 101/2000 Sb.

10) § 21 až 24 zákona č. 89/1995 Sb., ve znění zákona č. 356/1999 Sb.

11) § 116 a násl. občanského zákoníku.

11a) Zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů.

11b) Zákon o elektronickém podpisu.

11d) Například § 7 až 12 zákona č. 154/1994 Sb., o Bezpečnostní informační službě, § 11 až 16 zákona č. 67/1992 Sb., o Vojenském obranném zpravodajství, ve znění zákona č. 153/1994 Sb. a zákona č. 88/1995 Sb.

12) Zákon č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

13) § 64d zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 28/2000 Sb. § 62 zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách.

14) § 134 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád.

15) Zákon č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých

zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění pozdějších předpisů.

16) Zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

17) Vyhláška č. 196/2001 Sb., o odměnách a náhradách notářů a správců dědictví, ve znění vyhlášky č. 42/2002 Sb.

2.6. ZÁKON 46/2000 Sb. ze dne 22. února 2000 . O právech a povinnostech při vydávání periodického tisku a o změně některých dalších zákonů (tiskový zákon)

Změna: 302/2000 Sb.

Změna: 320/2002 Sb.

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

§ 1

Předmět úpravy

Tento zákon upravuje některá práva a povinnosti vydavatelů a dalších fyzických a právnických osob v souvislosti s vydáváním periodického tisku.

§ 2

Působnost zákona

(1) Tento zákon se vztahuje na periodický tisk vydávaný nebo šířený na území České republiky. Ustanovení § 6 až 9 a § 17 se nevztahují na periodický tisk vydávaný mimo území České republiky.

(2) Tento zákon se nevztahuje na Sbíрку zákonů, Sbíрку mezinárodních smluv, věstníky a úřední tiskoviny vydávané na základě zvláštního právního předpisu ani na periodický tisk vydávaný výlučně pro vnitřní potřeby vydavatele.^{^1)}

§ 3

Vymezení pojmů

Pro účely tohoto zákona se rozumí:

- a) periodickým tiskem noviny, časopisy a jiné tiskoviny vydávané pod stejným názvem, se stejným obsahovým zaměřením a v jednotné grafické úpravě nejméně dvakrát v kalendářním roce,
- b) vydavatelem fyzická osoba nebo právnická osoba, která vydává periodický tisk,
- c) vydáváním periodického tisku činnost vydavatele, při které na svůj účet a na svou odpovědnost zajišťuje jeho obsah, vydání a veřejné šíření,
- d) vydáním periodického tisku soubor stejných či pouze regionální částí (mutace) se lišících hmotných rozmnoženin (výtisků) periodického tisku,
- e) dnem vydání kalendářní den, kdy bylo zahájeno veřejné šíření vydání

periodického tisku,

f) veřejným šířením periodického tisku jeho zpřístupnění předem individuálně neurčenému okruhu osob nebo i osob takto určených, pokud překračují okruh členů rodiny vydavatele, který je fyzickou osobou, a s ním spjatého okruhu osobních přátel.

§ 4

Odpovědnost za obsah periodického tisku

Za obsah periodického tisku odpovídá vydavatel.

§ 5

Odpovědnost za obsah reklamy a inzerce

Vydavatel neodpovídá podle tohoto zákona za pravdivost údajů obsažených v reklamě a v inzerci uveřejněné v periodickém tisku. Tato výjimka neplatí pro reklamu a inzerci samotného vydavatele. Nedotčena zůstává odpovědnost vydavatele podle zvláštního právního předpisu.²⁾

§ 6

Oznámení v naléhavém veřejném zájmu

V naléhavém veřejném zájmu je vydavatel povinen uveřejnit v periodickém tisku důležité a neodkladné oznámení státního orgánu a orgánu územní samosprávy, zejména je povinen uveřejnit rozhodnutí o nouzovém stavu, o stavu ohrožení státu nebo o válečném stavu.³⁾ Toto oznámení musí být uveřejněno v nejbližším vydání periodického tisku následujícím po doručení jeho textu vydavateli způsobem graficky jej zvýrazňujícím a odlišujícím od ostatního obsahu periodického tisku.

§ 7

Evidence periodického tisku

(1)

Evidenci periodického tisku vede Ministerstvo kultury (dále jen "ministerstvo").

(2) Právnícká nebo fyzická osoba, která hodlá vydávat periodický tisk, je povinna doručit ministerstvu nejpozději 30 dnů před zahájením vydávání periodického tisku písemné oznámení, které musí obsahovat:

- a) název periodického tisku,
- b) jeho obsahové zaměření,
- c) četnost (periodicitu) jeho vydávání,
- d) údaje o jeho regionálních mutacích,
- e) název, adresu sídla a identifikační číslo vydavatele, je-li

vydavatel právnickou osobou, anebo jméno, příjmení, bydliště a rodné číslo vydavatele, bylo-li přiděleno, jinak datum narození, je-li vydavatel fyzickou osobou, je-li vydavatel fyzickou osobou, která vydává periodický tisk na základě živnostenského oprávnění, také jeho obchodní jméno, identifikační číslo a adresu místa podnikání, liší-li se od bydliště.

(3) Není-li oznámení údajů stanovených v odstavci 2 úplné, vyzve ministerstvo osobu, která je učinila, aby oznámení doplnila do 15 dnů ode dne doručení výzvy, a upozorní ji, že nebude-li tato lhůta dodržena, hledí se na oznámení, jako by nebylo učiněno.

(4) Ministerstvo zapíše periodický tisk do evidence periodického tisku a do 15 dnů ode dne doručení oznámení stanovených údajů sdělí osobě, která toto oznámení učinila, přidělené evidenční číslo periodického tisku.

(5) Jestliže vydávání zapsaného periodického tisku nezačalo do 1 roku od zápisu nebo bylo přerušeno na dobu delší než 1 rok, platí, že vydávání periodického tisku bylo ukončeno dnem uplynutí uvedené lhůty. Ministerstvo zapíše tuto skutečnost do evidence periodického tisku a vyrozumí o tom vydavatele do 15 dnů ode dne doručení oznámení podle odstavce 7 nebo ode dne, kdy se o takové skutečnosti dozví jinak.

(6) Hodlá-li vydavatel periodického tisku, jehož vydávání bylo ukončeno, obnovit jeho vydávání, je povinen to ministerstvu nejpozději 30 dnů před zahájením obnoveného vydávání periodického tisku písemně oznámit.

(7) Vydavatel je povinen ministerstvu písemně oznámit změnu evidovaných údajů, přerušeni nebo ukončení vydávání evidovaného periodického tisku nejpozději do 5 dnů ode dne, kdy došlo ke změně evidovaných údajů anebo k přerušeni či ukončení vydávání periodického tisku.

(8) Každý má právo nahlížet do evidence periodického tisku a pořizovat si z ní výpisy nebo opisy.

§ 8

Povinné údaje

(1) Vydavatel je povinen zajistit, aby na každém vydání periodického tisku byly uvedeny tyto povinné údaje:

- a) název periodického tisku,
- b) četnost (periodicita) jeho vydávání,
- c) označení regionální mutace, je-li periodický tisk vydáván v regionálních mutacích,
- d) místo vydávání,
- e) číslo a den vydání,
- f) evidenční číslo periodického tisku přidělené ministerstvem,

g) název, sídlo a identifikační číslo vydavatele, je-li vydavatel právnickou osobou, anebo jméno, příjmení a bydliště vydavatele, je-li vydavatel fyzickou osobou; je-li vydavatel fyzickou osobou, která vydává tisk na základě živnostenského oprávnění, také jeho obchodní jméno, identifikační číslo a adresa místa podnikání, liší-li se od bydliště.

(2) Periodický tisk, který neobsahuje údaje podle odstavce 1, nesmí být veřejně šířen; to neplatí pro evidenční číslo periodického tisku přidělované ministerstvem, jestliže ministerstvo vydavateli nesdělilo evidenční číslo ve lhůtě podle ustanovení § 7 odst. 4.

§ 9

Povinné výtisky

(1) Vydavatel je povinen bezplatně na svůj náklad z každého vydání periodického tisku do 7 dnů ode dne jeho vydání zajistit dodání stanoveného počtu výtisků (dále jen "povinný výtisk") těmto příjemcům:

- a) 2 povinné výtisky Národní knihovně České republiky,
- b) 1 povinný výtisk Moravské zemské knihovně v Brně,
- c) 1 povinný výtisk knihovně Národního muzea v Praze,
- d) 1 povinný výtisk ministerstvu,
- e) 1 povinný výtisk Parlamentní knihovně,
- f) 1 povinný výtisk každé krajské knihovně,
- g) 1 povinný výtisk Městské knihovně v Praze,
- h) 1 povinný výtisk periodického tisku, který je vydavatelem určen pro nevidomé nebo slabozraké, Knihovně a tiskárně pro nevidomé K. E. Macana v Praze.

(2) Je-li periodický tisk vydáván v regionálních mutacích, vydavatel splní povinnost podle odstavce 1 písm. f) dodáním povinného výtisku takového periodického tisku krajské knihovně příslušné podle označení regionální mutace a dodáním regionálních mutací Státní technické knihovně v Praze.

(3) Povinný výtisk musí být bezvadný. Jestliže má povinný výtisk vady po stránce technického zpracování, má jeho příjemce právo požadovat výměnu vadného povinného výtisku za bezvadný.

(4) Písemnou žádost o výměnu vadného povinného výtisku za bezvadný je příjemce povinen doručit vydavateli do 15 dnů ode dne, kdy mu byl vadný povinný výtisk dodán, jinak jeho právo podle odstavce 3 zaniká.

(5) Vydavatel je povinen výměnu vadného povinného výtisku za bezvadný provést bezplatně na svůj náklad ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy mu byla doručena písemná žádost o výměnu.

§ 10

Odpověď

(1) Jestliže bylo v periodickém tisku uveřejněno sdělení obsahující skutkové tvrzení, které se dotýká cti, důstojnosti nebo soukromí určité fyzické osoby, anebo jména nebo dobré pověsti určité právnické osoby, má tato osoba právo požadovat na vydavateli uveřejnění odpovědi. Vydavatel je povinen na žádost této osoby odpověď uveřejnit.

(2) Odpověď se musí omezit pouze na skutkové tvrzení, kterým se tvrzení podle odstavce 1 uvádí na pravou míru nebo neúplné či jinak pravdu zkreslující tvrzení se doplňuje nebo zpřesňuje. Odpověď musí být přiměřená rozsahu napadeného sdělení, a je-li napadána jen jeho část, pak této části; z odpovědi musí být patrné, kdo ji činí.

(3) Osoba, na jejíž žádost byla vydavatelem uveřejněna odpověď podle tohoto zákona, nemůže požadovat uveřejnění další odpovědi na tuto odpověď.

(4) Po smrti fyzické osoby přísluší právo podle odstavce 1 jejímu manželu a dětem, a není-li jich, jejím rodičům.

(5) Ustanovení zvláštního právního předpisu⁴) o ochraně osobnosti a o ochraně jména a dobré pověsti právnické osoby zůstávají úpravou podle odstavců 1 až 4 nedotčena.

§ 11

Dodatečné sdělení

(1) Jestliže bylo v periodickém tisku uveřejněno sdělení o trestním řízení nebo o řízení ve věcech přestupků vedeném proti fyzické osobě, anebo o řízení ve věcech správních deliktů vedeném proti fyzické nebo právnické osobě, kterou lze podle tohoto sdělení ztotožnit, a toto řízení nebylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, má tato osoba právo požadovat na vydavateli uveřejnění informace o konečném výsledku řízení jako dodatečného sdělení. Vydavatel je povinen na žádost této osoby informaci o pravomocném rozhodnutí jako dodatečné sdělení uveřejnit.

(2) Po smrti fyzické osoby přísluší právo podle odstavce 1 jejímu manželu a dětem, a není-li jich, jejím rodičům.

(3) Ustanovení zvláštního právního předpisu⁴) o ochraně osobnosti a o ochraně jména a dobré pověsti právnické osoby zůstávají úpravou podle odstavců 1 a 2 nedotčena.

§ 12

Podávání a náležitosti žádosti o uveřejnění odpovědi a dodatečného sdělení

(1) Žádost o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení musí mít písemnou formu.

(2) Ze žádosti o uveřejnění odpovědi musí být zřejmé, v čem se skutkové tvrzení, obsažené v uveřejněném sdělení, dotýká cti, důstojnosti nebo soukromí fyzické osoby, anebo jména nebo dobré pověsti právnické osoby. Součástí žádosti musí být též návrh znění odpovědi nebo dodatečného sdělení.

(3) Žádost o uveřejnění odpovědi musí být vydavateli doručena nejpozději do 30 dnů ode dne uveřejnění napadeného sdělení v periodickém tisku, jinak právo na uveřejnění odpovědi zaniká.

(4) Žádost o uveřejnění dodatečného sdělení musí být vydavateli doručena nejpozději do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo řízení pravomocně skončeno, jinak právo na uveřejnění dodatečného sdělení zaniká. Bylo-li pravomocné rozhodnutí zrušeno, platí předchozí ustanovení obdobně.

§ 13

Podmínky uveřejnění odpovědi a dodatečného sdělení

(1) Odpověď nebo dodatečné sdělení je vydavatel povinen uveřejnit

a) ve stejném periodickém tisku, v němž bylo uveřejněno napadené sdělení, a to takovým způsobem, aby nové sdělení bylo umístěním a formou rovnocenné a rozsahem přiměřené napadenému sdělení, a je-li napadena pouze jeho část, této jeho části,

b) s výslovným označením "odpověď" nebo "dodatečné sdělení",

c) na vlastní náklady,

d) v témže jazyce, ve kterém bylo uveřejněno napadené sdělení,

e) s uvedením jména a příjmení nebo názvu osoby, která o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení žádá.

(2) Vydavatel je povinen uveřejnit odpověď nebo dodatečné sdělení do 8 dnů ode dne doručení žádosti o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení.

(3) Není-li možné odpověď nebo dodatečné sdělení uveřejnit ve lhůtě podle odstavce 2, vydavatel je povinen tak učinit v nejbližším následujícím vydání stejného periodického tisku. Vydavatel je povinen o tomto postupu do 8 dnů ode dne doručení žádosti o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení písemně informovat osobu, která žádost podala, a v této informaci označit vydání periodického tisku, v němž dojde k uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení.

(4) Není-li možné odpověď nebo dodatečné sdělení uveřejnit ve stejném periodickém tisku, v němž bylo uveřejněno napadené sdělení, je vydavatel povinen na vlastní náklady zajistit uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení za podmínek stanovených tímto zákonem v periodickém tisku, na němž se dohodne s osobou, která o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení žádá. Předmětem takové dohody musí být též místo a forma uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení.

§ 14

Uplatnění práva na uveřejnění odpovědi a dodatečného sdělení u soudu

(1) Neuveřejní-li vydavatel odpověď nebo dodatečné sdělení anebo nedodrží-li podmínky pro uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení stanovené v § 13 odst. 1 až 3, rozhodne o povinnosti uveřejnit odpověď nebo dodatečné sdělení na návrh osoby, která o jejich uveřejnění žádala, soud. Totéž platí, nedošlo-li k dohodě podle § 13 odst. 4.

(2) Návrh musí být podán soudu do 15 dnů po uplynutí lhůty stanovené pro uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení, jinak právo domáhat se uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení u soudu zaniká.

§ 15

Výjimky z povinnosti uveřejnit odpověď a dodatečné sdělení

(1) Vydavatel není povinen uveřejnit odpověď nebo dodatečné sdělení, jestliže

a) uveřejněním navrženého textu by byl spáchán trestný čin nebo správní delikt,

b) uveřejnění navrženého textu by bylo v rozporu s dobrými mravy,

c) napadené sdělení, popřípadě jeho napadená část, je citací sdělení třetí osoby určeného pro veřejnost nebo jeho pravdivou interpretací a jako takové bylo označeno nebo prezentováno.

(2) Vydavatel není povinen uveřejnit odpověď, jestliže žádost o její uveřejnění směřuje vůči sdělení uveřejněnému na základě prokazatelného předchozího souhlasu osoby, která žádost podala.

(3) Vydavatel není povinen uveřejnit dodatečné sdělení, jestliže ještě předtím, než mu byla žádost o jeho uveřejnění doručena, uveřejnil sdělení odpovídající dodatečnému sdělení z vlastního podnětu a dodržel přitom podmínky stanovené tímto zákonem.

§ 16

Ochrana zdroje a obsahu informací

(1) Fyzická osoba nebo právnická osoba, která se podílela na získávání nebo zpracování informací pro uveřejnění nebo uveřejněných v periodickém tisku, má právo odepřít soudu, jinému státnímu orgánu nebo orgánu veřejné správy poskytnutí informace o původu či obsahu těchto informací.

(2) Fyzická osoba nebo právnická osoba, která se podílela na získávání nebo zpracování informací pro uveřejnění nebo uveřejněných v periodickém tisku, má právo soudu, jinému státnímu orgánu nebo orgánu veřejné správy odepřít předložení nebo vydání věcí, z nichž by mohl být zjištěn původ či obsah těchto informací.

(3) Právy podle odstavců 1 a 2 nejsou dotčeny zvláštním právním

předpisem stanovené povinnosti nenadržovat pachateli trestného činu a překazit nebo oznámit trestný čin⁵) a ve vztahu k těmto zvláštním právním předpisem stanoveným povinnostem ani povinnosti, které jsou stanoveny v trestním řízení.⁶)

(4) Právy podle odstavců 1 a 2 není dotčena povinnost vydavatele stanovená zvláštním právním předpisem⁷) sdělit správci daně na jeho výzvu jméno a bydliště objednatele inzerátu uveřejněného pod značkou, je-li fyzickou osobou, nebo jeho název a sídlo, je-li právnickou osobou.

§ 17

Pokuty

(1) Krajský úřad uloží pokutu až do výše 100 000 Kč vydavateli, který ve stanovené lhůtě nesplní povinnost

a) doručit ministerstvu oznámení s údaji potřebnými k evidenci periodického tisku podle § 7 odst. 2 nebo 3 a započne přes nesplnění této povinnosti s vydáváním periodického tisku, anebo oznámit ministerstvu změnu evidovaných údajů a přerušeni nebo ukončení vydávání periodického tisku podle § 7 odst. 7,

b) dodat stanovený počet povinných výtisků určeným příjemcům podle § 9 odst. 1 nebo provést výměnu vadného povinného výtisku za bezvadný podle § 9 odst. 5.

(2) Krajský úřad uloží za porušení povinnosti stanovené v § 8 odst. 2 pokutu až do výše 200 000 Kč vydavateli, který umožní veřejné šíření periodického tisku bez povinných údajů anebo s neúplnými nebo nesprávnými povinnými údaji.

(3) Za opětovné porušení povinností stanovených v § 7 odst. 2 a 7, § 8 odst. 2 a § 9 odst. 1 a 5 uloží krajský úřad vydavateli pokutu až do výše dvojnásobku horní hranice sazeb uvedených v odstavcích 1 a 2. Porušení povinnosti se považuje za opětovné, jestliže vydavatel poruší povinnost v době do 1 roku od právní moci rozhodnutí, jímž mu byla uložena pokuta za předchozí porušení povinnosti podle tohoto zákona.

(4) Pokuty ukládá, vybírá a vymáhá krajský úřad příslušný podle sídla vydavatele, jde-li o právnickou osobu, nebo podle bydliště vydavatele, popřípadě podle místa jeho podnikání, jde-li o fyzickou osobu.

(5) Řízení o uložení pokuty lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy se krajský úřad o porušení povinnosti dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo, a jde-li o pokračující porušování téže povinnosti, nejpozději do 3 let od doby, kdy porušování povinnosti ještě trvalo.

(6) Při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům porušení právní povinnosti.

(7) Pokuty uložené podle tohoto zákona krajskými úřady jsou příjmem krajů.

(8) Při ukládání pokut podle tohoto zákona se postupuje podle zvláštního právního předpisu.^8)

(9) Při vybírání a vymáhání pokut uložených podle tohoto zákona se postupuje podle zvláštního právního předpisu.^9)

(10) Zaplacením pokuty podle předchozích odstavců nezaniká právní povinnost, za jejíž porušení byla pokuta uložena.

§ 18

Přechodná ustanovení

(1) Jestliže byl periodický tisk ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona registrován podle dosavadních právních předpisů, považuje se povinnost vydavatele oznámit ministerstvu údaje podle § 7 odst. 2 za splněnou.

(2) Řízení o registraci periodického tisku, která nejsou ukončena ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, se tímto dnem zastavují. Podaná žádost o registraci periodického tisku se považuje podle § 7 odst. 2 za oznámení osoby, která hodlá vydávat periodický tisk. Zaplacené správní poplatky se vracejí podle zvláštního právního předpisu.^9)

(3) Okresní úřady předají ministerstvu do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona údaje o registraci periodického tisku podle dosavadních právních předpisů.

(4) Žádosti o uveřejnění opravy podané do dne nabytí účinnosti tohoto zákona se posuzují podle dosavadních právních předpisů.

(5) V řízeních o povinnosti uveřejnit opravu zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona rozhoduje soud podle dosavadních právních předpisů.

(6) Poplatky splatné přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se řídí dosavadními právními předpisy.

§ 18a

Působnosti stanovené krajskému úřadu podle tohoto zákona jsou výkonem přenesené působnosti.

§ 19

Zrušovací ustanovení

Zrušují se:

1. Zákon č. 81/1966 Sb., o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních prostředcích.

2. Zákon č. 84/1968 Sb., kterým se mění zákon č. 81/1966 Sb., o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních prostředcích.

3. Zákon č. 86/1990 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 81/1966 Sb., o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních

prostředcích.

4. Zákon č. 160/1999 Sb., kterým se mění zákon č. 81/1966 Sb., o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních prostředcích, ve znění pozdějších předpisů.

5. Vyhláška Ministerstva školství a kultury č. 140/1964 Sb., o povinných a pracovních výtiscích.

ČÁST DRUHÁ

Změna zákona č. 425/1990 Sb., o okresních úřadech, úpravě jejich působnosti a o některých dalších opatřeních s tím souvisejících

§ 20

V příloze č. 1 k zákonu č. 425/1990 Sb., o okresních úřadech, úpravě jejich působnosti a o některých dalších opatřeních s tím souvisejících, ve znění zákona č. 266/1991 Sb., zákona č. 542/1991 Sb. a zákona č. 321/1992 Sb., se položka 104 zrušuje.

ČÁST TŘETÍ

Změna zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání

§ 21

Zákon č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění zákona č. 597/1992 Sb., zákona č. 36/1993 Sb., zákona č. 253/1994 Sb., zákona č. 40/1995 Sb., zákona č. 237/1995 Sb., zákona č. 301/1995 Sb. a zákona č. 135/1997 Sb., se mění takto:

1. Za § 5 se vkládají nové § 5a až 5g, které včetně poznámek pod čarou č. 2c), 2d) a 2e) znějí:

"§ 5a

Odpověď

(1) Jestliže bylo v rozhlasovém nebo televizním vysílání uveřejněno sdělení obsahující skutkové tvrzení, které se dotýká cti, důstojnosti nebo soukromí určité fyzické osoby, anebo jména nebo dobré pověsti určité právnické osoby, má tato osoba právo požadovat na provozovateli uveřejnění odpovědi. Provozovatel je povinen na žádost této osoby odpověď uveřejnit.

(2) Odpověď se musí omezit pouze na skutkové tvrzení, kterým se tvrzení podle odstavce 1 uvádí na pravou míru nebo neúplné či jinak pravdu zkreslující tvrzení se doplňuje nebo zpřesňuje. Odpověď musí být přiměřená rozsahu napadeného sdělení, a je-li napadena jen jeho část, pak této části; z odpovědi musí být patrné, kdo ji činí.

(3) Osoba, na jejíž žádost byla provozovatelem uveřejněna odpověď podle tohoto zákona, nemůže požadovat uveřejnění další odpovědi na tuto odpověď.

(4) Po smrti fyzické osoby přísluší právo podle odstavce 1 jejímu manželu a dětem, a není-li jich, jejím rodičům.

(5) Ustanovení zvláštního právního předpisu^{2c}) o ochraně osobnosti a o ochraně jména nebo dobré pověsti právnické osoby zůstávají úpravou podle odstavců 1 až 4 nedotčena.

§ 5b

Dodatečné sdělení

(1) Jestliže bylo v rozhlasovém nebo televizním vysílání uveřejněno sdělení o trestním řízení nebo o řízení ve věcech přestupků vedeném proti fyzické osobě, anebo o řízení ve věcech správních deliktů vedeném proti fyzické nebo právnické osobě, kterou lze podle tohoto sdělení ztotožnit, a toto řízení nebylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, má tato osoba právo požadovat na provozovateli uveřejnění informace o výsledku tohoto řízení jako dodatečného sdělení. Provozovatel je povinen na žádost této osoby informaci o pravomocném rozhodnutí jako dodatečné sdělení uveřejnit.

(2) Po smrti fyzické osoby přísluší právo podle odstavce 1 jejímu manželu a dětem, a není-li jich, jejím rodičům.

(3) Ustanovení zvláštního právního předpisu^{2c}) o ochraně osobnosti a o ochraně jména nebo dobré pověsti právnické osoby zůstávají úpravou podle odstavců 1 a 2 nedotčena.

§ 5c

Podávání a náležitosti žádosti o uveřejnění odpovědi a dodatečného sdělení

(1) Žádost o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení musí mít písemnou formu.

(2) Ze žádosti o uveřejnění odpovědi musí být zřejmé, v čem se skutkové tvrzení, obsažené v uveřejněném sdělení, dotýká cti, důstojnosti nebo soukromí fyzické osoby, anebo jména nebo dobré pověsti právnické osoby. Součástí žádosti musí být též návrh znění odpovědi nebo dodatečného sdělení.

(3) Žádost o uveřejnění odpovědi musí být provozovateli doručena nejpozději do 30 dnů ode dne uveřejnění napadeného sdělení v rozhlasovém nebo televizním vysílání, jinak právo na uveřejnění odpovědi zaniká.

(4) Žádost o uveřejnění dodatečného sdělení musí být provozovateli doručena nejpozději do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo řízení pravomocně skončeno, jinak právo na uveřejnění dodatečného sdělení zaniká. Bylo-li pravomocné rozhodnutí zrušeno, platí předchozí ustanovení obdobně.

§ 5d

Podmínky uveřejnění odpovědi a dodatečného sdělení

(1) Odpověď nebo dodatečné sdělení je provozovatel povinen uveřejnit

a) ve stejném pořadu, v němž bylo uveřejněno napadené sdělení, a nebude-li to možné, ve stejně hodnotném vysílacím čase, v jakém bylo uveřejněno napadené sdělení, a to takovým způsobem, aby nové sdělení bylo formou rovnocenné a rozsahem přiměřené napadenému sdělení,

b) s výslovným označením "odpověď " nebo "dodatečné sdělení",

c) na vlastní náklady,

d) v témže jazyce, ve kterém bylo uveřejněno napadené sdělení,

e) s uvedením jména a příjmení nebo názvu osoby, která o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení žádá, jestliže tato osoba takový požadavek uplatnila.

(2) Provozovatel je povinen odpověď nebo dodatečné sdělení uveřejnit do 8 dnů od doručení žádosti o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení.

(3) Pokud oprávnění provozovatele k vysílání zanikne, je provozovatel povinen na svůj náklad zajistit uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení za podmínek stanovených tímto zákonem v rozhlasovém nebo televizním vysílání jiného provozovatele, pokrývajícím obdobný počet posluchačů nebo diváků ve shodném regionu jako vysílání, ve kterém bylo napadené sdělení uveřejněno.

(4) Obsah sdělení označeného jako odpověď nebo dodatečné sdělení nesmí být komentován v pořadu, ve kterém je toto sdělení uveřejněno.

§ 5e

Uplatnění práva na uveřejnění odpovědi a dodatečného sdělení u soudu

(1) Neuveřejní-li provozovatel odpověď nebo dodatečné sdělení vůbec nebo nedodrží-li podmínky pro uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení stanovené v § 5d, rozhodne o povinnosti uveřejnit odpověď nebo dodatečné sdělení na návrh osoby, která o jejich uveřejnění žádala, soud.

(2) Návrh musí být podán soudu do 15 dnů po uplynutí lhůty stanovené pro uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení, jinak právo domáhat se uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení u soudu zaniká.

§ 5f

Výjimky z povinnosti uveřejnit odpověď a dodatečné sdělení

(1) Provozovatel není povinen uveřejnit odpověď nebo dodatečné sdělení, jestliže

a) uveřejněním navrženého textu by byl spáchán trestný čin nebo správní delikt,

b) uveřejnění navrženého textu by bylo v rozporu s dobrými mravy,

c) napadené sdělení, popřípadě jeho napadená část, je citací sdělení třetí osoby určeného pro veřejnost nebo jeho pravdivou interpretací, a jako takové bylo označeno nebo prezentováno.

(2) Provozovatel není povinen uveřejnit odpověď, jestliže žádost o její uveřejnění směřuje vůči textu uveřejněnému na základě prokazatelného předchozího souhlasu osoby, která žádost podala.

(3) Provozovatel není povinen uveřejnit dodatečné sdělení, jestliže ještě předtím, než mu byla žádost o jeho uveřejnění doručena, uveřejnil sdělení odpovídající dodatečnému sdělení z vlastního podnětu a dodržel přitom podmínky stanovené tímto zákonem.

§ 5g

Ochrana zdroje a obsahu informací

(1) Fyzická osoba nebo právnická osoba, která se podílela na získávání nebo zpracování informací pro uveřejnění nebo uveřejněných v rozhlasovém nebo televizním vysílání, má právo odepřít soudu, jinému státnímu orgánu nebo orgánu veřejné správy poskytnutí informace o původu či obsahu těchto informací.

(2) Fyzická osoba nebo právnická osoba, která se podílela na získávání nebo zpracování informací pro uveřejnění nebo uveřejněných v rozhlasovém nebo televizním vysílání, má právo soudu, jinému státnímu orgánu nebo orgánu veřejné správy odepřít předložení nebo vydání věcí, z nichž by mohl být zjištěn původ či obsah těchto informací.

(3) Právy podle odstavců 1 a 2 nejsou dotčeny zvláštním právním předpisem stanovené povinnosti nenadržovat pachateli trestného činu a překazít nebo oznámit trestný čin^{2d}) a ve vztahu k těmto zvláštním právním předpisem stanoveným povinnostem ani povinnosti, které jsou stanoveny v trestním řízení.^{2e)}

2c) § 11 a 19b občanského zákoníku.

2d) § 166 až 168 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů.

2e) Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů."

2. V § 6 se doplňuje odstavec 4, který včetně poznámky pod čarou č. 2f) zní:

"(4) Provozovatel neodpovídá podle tohoto zákona za pravdivost údajů obsažených ve vysílané reklamě a inzerci. Tato výjimka neplatí pro reklamu a inzerci samotného provozovatele. Nedotčena zůstává odpovědnost provozovatele podle zvláštního právního předpisu.^{2f)}

2f) Zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního

vysílání, ve znění pozdějších předpisů.

§ 44 až 54 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů."

ČÁST ČTVRTÁ

Změna zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích

§ 22

V příloze k zákonu č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění zákona č. 305/1997 Sb., zákona č. 149/1998 Sb., zákona č. 157/1998 Sb., zákona č. 167/1998 Sb., zákona č. 63/1999 Sb., zákona č. 166/1999 Sb., zákona č. 167/1999 Sb., zákona č. 223/1999 Sb., zákona č. 326/1999 Sb., zákona č. 352/1999 Sb., zákona č. 357/1999 Sb., zákona č. 360/1999 Sb. a zákona č. 363/1999 Sb., se položka 65 včetně poznámky pod čarou č. 9) zrušuje.

ČÁST PÁTÁ

Změna zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád

§ 23

V § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění zákona č. 158/1969 Sb., zákona č. 519/1991 Sb., zákona č. 263/1992 Sb., zákona č. 24/1993 Sb., zákona č. 117/1994 Sb., zákona č. 216/1994 Sb., zákona č. 118/1995 Sb., zákona č. 160/1995 Sb., zákona č. 238/1995 Sb., zákona č. 247/1995 Sb., zákona č. 227/1997 Sb., zákona č. 15/1998 a zákona č. 30/2000 Sb., se slova "proti uveřejňování informací, které jsou zneužitím svobody projevu, slova a tisku" nahrazují slovy "práv třetích osob".

ČÁST ŠESTÁ

ÚČINNOST

§ 24

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Klaus v. r.

Havel v. r.

Zeman v. r.

1) Například zákon č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění zákona č. 519/1991 Sb., zákon č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv.

2) Zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů.

§ 44 až 54 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů.

3) Ústavní zákon č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky.

4) § 11 a 19b občanského zákoníku.

5) § 166 až 168 zákona č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

6) Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů.

7) § 34 odst. 15 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

8) Zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění zákona č. 29/2000 Sb.

9) Zákon č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

3. Slovník použitých pojmů

Zákon

- zákon je obecně závazný právní předpis přijatý zákonodárným sborem (parlamentem). Pokud jde o právní sílu, zákon je nadřazen podzákoným předpisům (vyhláškám a nařízením), avšak podřízen ústavním zákonům a jim naroveň postaveným mezinárodním smlouvám.

Vyhláška, nařízení vlády

- vyhláška je zejména druhem podzákonného právního předpisu. Vyhlášku ve smyslu právní terminologie smí vydat jako prováděcí předpis k zákonu ústřední orgán státní správy (například ministerstvo) nebo i jiný úřad, který k tomu zákon zmocní). Prováděcím předpisem může kromě vyhlášky být též **nařízení vlády** – k nim bývá dáváno zmocnění v záležitostech týkajících se více resortů.

MODUL M3.

Distribuční cesty na úrovni obce, regionu, destinace

1. Úvod

Základní vlastností produktu cestovního ruchu je dosažitelnost ,která se realizuje prostřednictvím distribučních cest. Distribučními cestami se produkt dostává na správné místo a ve správný čas, což je v cestovním ruchu o to důležitější, čím je větší časová a prostorová orientace mezi koupí a spotřebou produktu. Důležitost distribučních cest podtrhuje nejen skutečnost, že náklady na distribuci tvoří 20-30% z ceny produktu, ale i to, že distributoři určují za jakých podmínek může producent dosáhnout svých cílů.

Při výběru distribučních cest je třeba brát v úvahu především:

- charakter a image produktu
- charakter a velikost trhu cestovního ruchu
- charakter jednotlivých distribučních cest z hlediska možného počtu realizovaných prodejů, nákladů a zisku
- způsob spolupráce a pomoci organizace cestovního ruchu
- počet distribučních jednotek

Významnou změnou, která výrazně ovlivňuje tradiční nazírání na distribuci produktů cestovního ruchu je globalizace.

Globalizace mění podstatu nejen mezinárodního, ale i domácího cestovního ruchu. Změny se týkají jak strany nabídky, tak strany poptávky. Stále více zemí a regionů se snaží čelit narůstajícím problémům spjatým s vývojem prostředí, zejména nepříznivým demografickým vývojem, růstem nezaměstnanosti a s nimi spojenými ekonomickými potížemi.

Rovněž tak rychlý rozvoj informačních technologií přináší zásadně nové pohledy na distribuci. Internet a jeho produkty ,jako je např. www, e- business zrychlují, zkracují a racionalizují distribuční cesty.

Přes všechny tyto vymoženosti současné doby však zůstává rozhodující úloha člověka – tvůrce.

Cílem této kapitoly je seznámit s hlavními distribučními cestami produktů cestovního ruchu.

2. Specifika distribuce v cestovním ruchu

Specifika distribuce v cestovním ruchu vycházejí ze specifík cestovního ruchu:

- cestovní ruch je závislý na geografickém prostředí
- v cestovním ruchu vystupují jako subjekty trhu, kromě podniků cestovního ruchu, i destinace cestovního ruchu – světadí, stát, region, středisko (obec), rozvoj cestovního ruchu je podmíněn politicko správním prostředím
- podstatou cestovního ruchu je uspokojování specifických potřeb člověka
potřeby se v cestovním ruchu uspokojují zbožím a službami různých odvětví (např. hostinské služby, doprava, obchodní služby apod.)
- produkt cestovního ruchu nelze vyrábět na sklad
- v cestovním ruchu se projevuje zvýšená kolísavost mezi poptávkou a nabídkou (módnost, tradice, ...)
- nabídku v cestovním ruchu silně ovlivňuje rozvoj a využívání techniky a technologií
- těsný vztah mezi nabídkou a poptávkou se projevuje při změně cen nabídky a při změně disponibilních příjmů potenciálních účastníků cestovního ruchu
- pro cestovní ruch je charakteristický vysoký podíl živé práce

Podstatnou roli v cestovním ruchu sehrávají služby, pro které jsou charakteristické tyto vlastnosti:

- nehmataelnost
- nemožnost je vidět ani vyzkoušet ani předem, ani v okamžiku koupě
- proměnlivost – proces závisí na lidech, což znamená, že jsou subjektivní a nelze je standardizovat
- nedělitelnost – poskytování a spotřeba je spjata s místem a časem poskytování a je vázána na přítomnost zákazníka
- pomíjivost – nelze skladovat

3. Formy distribuce

3.1. Přímé distribuční cesty - přímý prodej

- a. osobní prodej
- b. kombinace přímého a nepřímého prodeje prostřednictvím:
 - katalogu
 - telemarketingu - (pasivní, aktivní)
 - informační linky, hotline
 - zelené linky
 - faxmailingu
 - rezervační sítě
 - internetu (služby www, e- business)

3.2. Nepřímé distribuční cesty

- Tour operátoři
- cestovní agentury
- speciální distribuční kanály

4. Charakteristika jednotlivých forem distribučních cest

4.1. Osobní prodej

- Představuje individuální, osobní komunikaci a často se zařazuje i do komunikačního mixu .
 - Je maximálně flexibilní a jeho účinnost je možno okamžitě měřit.
- Při prodeji konkrétnímu návštěvníkovi je personálně, časově i finančně velmi náročný.

V případě, že je realizován zkušeným obchodním zástupcem, k výhodám osobního prodeje patří cílená nabídka, vyvolání okamžité reakce, schopnost uzavřít obchod, využití zpětné vazby a vybudování trvalých obchodních vztahů.

Osobní prodej má své nezastupitelné místo. Významným faktorem je např. osobnost a znalosti prodávajícího, vyřizování reklamací. Lidský faktor je nenahraditelný a kritický, a to jak z pohledu pracovníků ve službách, tak i z pohledu uspokojování klientových potřeb. Osobní prodej splňuje tyto základní funkce:

- Identifikace vůdčí osobnosti rozhodování o nákupu, stádia rozhodovacího procesu a zařazení kupujícího.
- Podpora a propagace podnikatelských subjektů.
- Přispívání ke zvýšenému prodeji v místě odbytu.
- Poskytování detailní a aktuální informace.
- Udržování osobních vztahů s klíčovými klienty.
- Získávání informací o podpůrných prostředcích konkurence.

4.2. Katalog

obsahuje informace, fotografie, seznam a ceny poskytovaných služeb, objednávkové formuláře, odkazy na webové stránky, telefonický, faxový, e-mailový kontakt, adresa. Tento způsob prodeje je výhodný z hlediska úspory času, je však náročný na tištěný materiál je obvykle distribuován prostřednictvím direct mailu stávajícímu resp. potenciálním návštěvníkům.

4.3. Telemarketing

představuje komunikaci s vybranými segmenty trhu pomocí telekomunikačních prostředků (nejčastěji telefonem). Efektivita telemarketingu spočívá v následném zpracování získaných dat, jejich další využití pro marketingové aktivity a vyhodnocení ekonomické návratnosti.

- **pasivní telemarketing** - zpracování příchozích telefonních hovorů. Na určeném telefonním čísle přijímají operátoři příchozí hovory, které zpracovávají. Jde o poskytování informací o destinaci, službách apod.

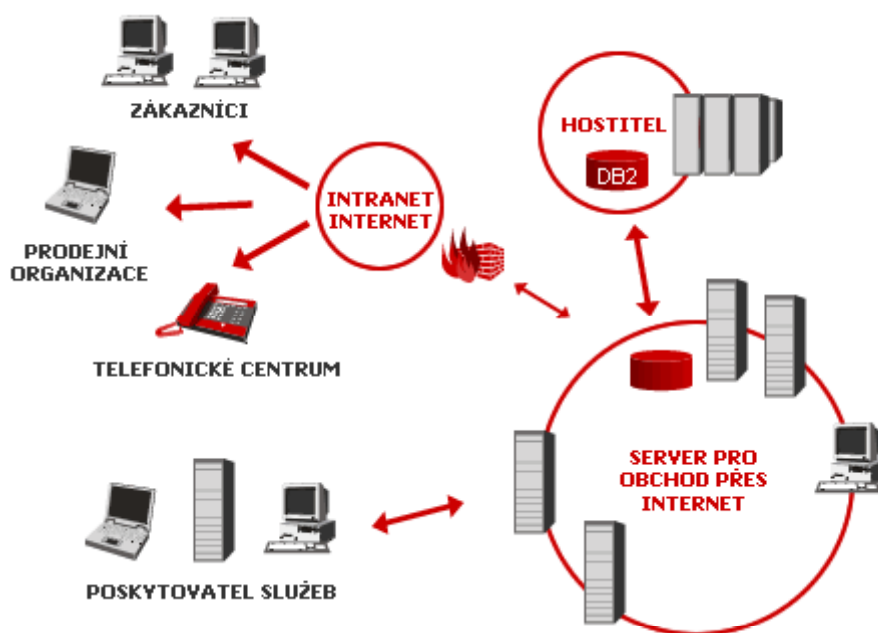
Využití pro:

- zákaznické linky,
- informační linky,
- příjem objednávek,
- help desk,
- spotřebitelské soutěže.

- **aktivní telemarketing** - zpracování odchozích telefonních hovorů. Cílem je nejčastěji zodpovězení určitého dotazníku, průzkum trhu, sledování spokojenosti, apod.

Využití pro:

- přímý prodej produktů a služeb,
- akvizice nových zákazníků,
- znovuzískání zákazníků,
- sběr informací pro doplňování do databází,
- marketingové průzkumy,
- sjednávání schůzek.

4.4. Informační linka, infoline, hotline, helpdesk

jsou názvy pro zpracování příchozích hovorů, které se liší podle toho, jaké informace lze získat či jakou akci lze provést. Základní informace, ceny a informace o službách se zpravidla nabízejí prostřednictvím tzv. zelené linky pro volajícího zdarma.

4.5. Zelená linka

je označení pro telefonní číslo, na které je možné volat zdarma, používá se především pro příjem objednávek, poskytování informací o službách a další služby, u kterých placení telefonních hovorů snižuje pohodlí návštěvníka.

4.6. Faxmailing

přestavuje hromadné odeslání faxů vybranému segmentu trhu .

4.7. Internet

- Internet patří mezi rychle se rozvíjející komunikační nástroj dneška, přináší zásadní změny do klasické komunikace mezi destinací, jejími návštěvníky, obchodními partnery, veřejností, apod.
- Internet přináší změnu tradičních obchodních vazeb, jejich zkracování, odbourávání mezičlánku, napřimování a svižnější tok informací, vedoucí k rychlejšímu uzavření obchodu.
- Internet způsobuje změnu konkurenčního prostředí
- Internet přispívá ke změně náhledu na segmentaci spotřebitele
- Internet by neměl být jen prostředkem propagace (prezentační stránky), ale prostředkem akvizice klientu a prodeje.
- distribuce produktu prostřednictvím internetu přináší výhodu a to jak cílovému klientovi, tak i partnerům. Jde totiž v první řadě o místo prodeje řízené klientem, určujícím, kde a jak se prodává. Klient má neustále přímý a volný přístup ke „správným“ spotřebitelským informacím o destinaci.

Internet dává možnosti organizaci cestovního ruchu ve využití pro:

- výzkum
- poskytování informací, organizaci diskusních fór s odborníky,
- komunikaci se zaměstnanci,
- školení zaměstnanců,
- komunikaci se zákazníky,
- public relations,
- publicitu,
- zasílání direct mailů,
- komunikaci s dodavateli,
- distribuci produktů cestovního ruchu - prodej a rezervace produktů cestovního ruchu

4.7.1. Služba www (World Wide Web)

- umožňuje zveřejnit na internetu informaci o destinaci, základní informace o destinaci, kontaktní adresu, telefonní a faxová čísla, interaktivní e-mailovou adresu
- dává možnost objednat pobyty nebo služby a prostřednictvím elektronické pošty (e-mail) umožňuje rychlou a efektivní vazbu a výměnu informací mezi destinací a trhem. Data v elektronické podobě mohou být zpracována a využita v rámci analýzy.
- Webové prezentace tvoří nedílnou součást marketingu destinace. Na internetu se prezentují destinace, informační kanceláře cestovního ruchu, samostatné hotely,

hotelové řetězce . Potenciální návštěvník může navštívit webovou stránku, vyplnit formulář a získat informace ,popřípadě si rezervovat pobyt.

- informace o ubytovacích službách,hostinských a doplňkových službách
- noviny nebo magazín destinace v digitální formě
- přehled článků o destinaci v tisku
- aktuální informace o plánovaných akcích
- aktuální ceník různých služeb
- objednávkový formulář na ubytovací služby
- případně volná pracovní místa apod.
- informace o oceněních, kterých destinací a firmám spojených s cestovním ruchem a jejich zaměstnancům v destinaci dostalo
- zajímavé příběhy ze života destinace

Pro zaměstnance jednotlivých firem,státní správy a místních samospráv www poskytuje:

- posláni destinace
- strategické cíle destinace
- aktuální informace o akcích v destinaci
- noviny a magazín apod.
- základní principy podnikové kultury destinace

Výhody prezentace na internetu jsou:

- dostupnost informací 365 dnů v roce,24 hodin denně
- nízké náklady
- možnost barevné prezentace v využitím technologie 3D
- možnost přenosu audio i video záznamu
- interaktivnost prostředí
- možnost segmentace návštěvníků
- možnost sledovat a vyhodnocovat návštěvnost webových stránek
- získání zpětné vazby od návštěvníků webových stránek
- možnost obsáhnout jinak nedosažitelné trhy

Webové stránky destinace musí být atraktivní, aktuální a musí mít zajímavý obsah, aby přilákaly návštěvníky. Tvorba webových stránek se musí stát integrální součástí marketingového plánu.

4.7.2. Obchodování na Internetu – e-business

E-business (elektronický obchod), je možné chápat jako souhrn veškerých obchodních aktivit, které zahrnují jak provozní, tak i technicko-logistické aktivity.

E-commerce je možné chápat jako obchod jehož obsahovou náplní je směna zboží a služeb za ekvivalentní hodnotu mezi jednotlivými prodávajícími a kupujícími, popř. zprostředkovateli .

Elektronický obchod je takový obchod, při němž komunikace mezi jeho účastníky probíhá zčásti nebo zcela po standardních datových sítích, prostřednictvím počítačů, jejich příslušenství a telekomunikačních zařízení. Zahrnuje jak výrobky, které jsou prodávány, příp. i placeny přes datové sítě, ale doručovány v hmotné podobě, tak i produkty, které jsou přes datové sítě doručovány v digitální, tedy nematerializované podobě. Elektronický obchod může probíhat mezi podnikateli při výrobě a odbytu zboží (tzv. business-to-business), mezi podnikatelem a spotřebitelem (může jím být i podnikatel, pokud je zároveň koncovým zákazníkem), při prodeji a distribuci zboží (tzv. business-to-consumer) či mezi dvěma spotřebiteli (consumer-to-consumer).

Význam fenoménu e-business obsahuje nové přístupy:

- Globální elektronický obchod se stává významným motorem světového hospodářství v 21. století.
- E-commerce nabízí nová pracovní místa a nové příležitosti pro podniky ve všech částech světa.
- Malé a střední firmy budou schopné bez značných nákladů podnikat v celosvětovém měřítku s širokým sortimentem zboží a služeb.
- E-commerce zvýší produktivitu ve všech sektorech ekonomiky, vzniknou nové sektory, nové formy marketinku a prodeje.
- Vyšší míra globální konkurence (tj. s firmami různé velikosti, při vynaložení malých nákladů) přinese větší výběr spotřebitelům.
- ČR je součástí globálních sítí
- globální distribuční systémy, elektronické rezervační systémy, konsolidátoři letů prodávající zlevněné letenky přímo pro aerolinie, zelené linky a média nabízející ve stále větší míře služby a rady, které by lidé jinak hledali u cestovních agentur..

K výhodám nakupování na Internetu patří:

- nižší ceny než v "kamenných obchodech" a nakupování z pohodlí domova nebo kanceláře 24 hodin denně,

- variantní možnosti platby: bankou, na dobírku, hotově při dodávce kurýrem, na splátky
- dovoz zboží až do domu nebo kanceláře často bezplatně
- aktuální slevy akce a výprodeje
- anonymita podle přání zákazníka

VltavaStores.cz - zakupte bezpečně na vlnách internetu!

cybex.cz - špičkový obchod s počítači, PC komponenty a příslušenstvím, mobilními telefony, digitálními fotoaparáty a spotřební elektronikou.

vltava.cz - nejstarší český internetový obchod nabízející bezkonkurenční výběr knih, hudby, filmů, PC her, parfémů, hodinek, sportovního vybavení, produktů pro zdraví a zájezdů.

Internet není ani hmotným předmětem, ani čistě nehmotným statkem, tj. právem nebo jinou majetkovou hodnotou. Z těchto důvodů bývají jednání pod některou "klasickým právem" definovanou oblast někdy značně obtížné. Lze říci, že k zajištění náležité ochrany subjektivních práv a zákonem chráněných zájmů ve většině případů postačí důsledně a jednotně aplikovat stávající právní předpisy.

Jedna z možných forem využití obchodování na Internetu využitelná v oblast cestovního ruchu je obchodování: Business to Consumer .

Tento druh elektronického obchodování je zaměřen na prodej koncovým zákazníkům - spotřebitelům. Internetový obchod disponuje oproti klasickému obchodu řadou výhod. Je známé jméno každého nakupujícího včetně jeho adresy - to je pro běžný obchod obrovský průlom s důsledky pro koncipování nabídky a marketingu a individuálního přístupu ke každému zákazníkovi.

Ke standardním modelům pro elektronické obchodování patří:

- Elektronický obchod (e-shop)
- Elektronická burza (e-procurement)
- Elektronické obchodní centrum (e-mall)
- Trh třetí strany (3rd party marketplace)

K největším společnostem na českém trhu patří firmy Internet Mall, Vltava Stores, Eurocomm Group, Internetshops a Quelle.

Společnost Vltava Stores, a.s. ve svých obchodech nabízí nejširší nabídku zboží a služeb, knihy, hudbu, film, elektroniku, domácí spotřebiče, počítačovou techniku, digitální fotoaparáty, mobilní telefony, programové vybavení, hry a hračky, potřeby pro kutily, zahrádkáře a chovatele zvířat, produkty pro zdraví a kondici nebo také **zájezdy a rekreační pobyty**.

4.8. Turistická informační centra

- poskytování informací o destinaci
- **rezervování** služeb (ubytovacích, ...)
- poskytování služeb spojených s dopravou (zabezpečování cestovních lístků, pronájmu auta, kola, atd.)
- zabezpečení vstupenek na různé akce (kulturní, sportovní apod.)
- zabezpečení různých povolení
- prodej map, pohlednic, průvodců, suvenýrů a dalšího doplňkového sortimentu
- organizování různých akcí nebo výletů do okolí
- směnárenské služby
- propagace a podpora prodeje destinace apod.

	INFORMAČNÍ CENTRUM Deštné v Orl. h. www.destne.info info@destne.info tel./fax/záznamník: 494 663 289 mobil: 603 547 777	
Aktuality Kačencina říše Zimní sezóna Mapa Historie	Buďte vítáni... <p>...na stránkách Informačního centra v Deštném v Orlických horách. Chceme vám usnadnit orientaci v nabídce zajímavostí a služeb pro turisty, které skýtá naše obec a její okolí. Na těchto stránkách naleznete informace o aktuálním dění v obci i základní údaje z její historie. Slovem i obrazem se snažíme zachytit pro vás nejvýznamnější události odehrávající se ve spádovém území Deštného během celého roku. Nechybějí ani kontakty na ubytovací zařízení a odkazy na další internetové prezentace blízké našemu tématu.</p> <p>Orlické hory jsou malebným a mnohými turisty dosud překvapeně objeveným pohorím na severovýchodě Čech. Rekreační obec Deštné v O.h. je rozložena v trojboké</p>	Úterý 19. 12. 106 UBYTOVÁNÍ <ul style="list-style-type: none">◆ Databáze ubytování◆ přehled-Deštné◆ přehled-okolí◆ hotely◆ chaty◆ pensiony ODKAZY

4.9. Touroperátoři (cestovní kanceláře) - organizátoři cest.

Touroperátoři -organizátoři cest mají v cestovním ruchu nezastupitelnou úlohu. Kontrahují služby cestovního ruchu od dodavatelů, vzájemně je kombinují a vytvářejí balíky služeb – „package“. Prodávají jednotlivé služby nebo jejich balíky a to zpravidla za jednu cenu.

Jedná se o tvůrce a dodavatele produktu, který by nemohl existovat v současné podobě bez jejich organizátorské role.

V současné době se touroperátoři -cestovní kanceláře – organizátoři cest, prezentují širokou nabídkou cest a pobytů do velkého množství destinací v nejrůznějších cenových relacích a prakticky ve všech ročních obdobích.

Z ekonomického hlediska jsou touroperátoři významnými obchodními partnery leteckých společností a ubytovacích zařízení, přes něž se realizují podstatné objemy výkonů těchto dodavatelů služeb.

Nakupují služby ve velkém, vytvářejí pobyty a zájezdy, které publikují v katalogích a prodávají cestovním agenturám nebo přímo jednotlivým zákazníkům. Protože nakupují velké množství služeb, dokážou nakupovat za výhodné ceny. Touroperátor má zájem na maximalizaci prodeje, vysokém bonusu, určitém image, periodické inovaci nabídky, kvalitních službách a široké nabídce. Návštěvník vyžaduje určité stimuly, na základě se rozhodne pro návštěvu, informace o produktu, možnost výběru, nové nabídky, příjemnou obsluhu a individuální přístup. Touroperátor má tedy šanci prodat víc produktů.

Touroperátoři své produkty distribuují prostřednictvím sítě vlastních poboček nebo vybraných smluvních cestovních kanceláří a cestovních agentur, kterým za tuto službu poskytují provizi.

CA TOUROPERATOR

Last Minute Eurovíkendy Letenky Vyhledávání Rent a car Kontakt

Nabídka

- Aruba
- Austrálie
- Bulharsko
- Česká Republika
- Dominikánská

Aktuální nabídka Last Minute

Zájezdy v této části jsou pouze typu **Last Minute**, akční nabídky a různé slevy.
Pro úplnou nabídku (nejen last minute) zvolte v levém menu [zemi](#) nebo [typ zájezdu](#).

Last Minute: [podrobněji](#)

O nás

- Info o naší CA
- Jak objednávat
- Partnerské CK
- Kontakt
- Rychlé hledání

Touroperátoři – organizátoři cest se zabývají zejména:

- Nákupem ubytovacích služeb
- Nákupem dopravních služeb
- Nákupem dalších služeb cestovního ruchu
- Vytvářením kombinací služeb a jejich balíčků

- Nabídkou služeb, jejich kombinací a balíčků
- Monitorováním realizace těchto služeb
- Informační a propagační činností

Řada subjektů ve velké míře spojuje činnosti touroperátora s činnostmi prodejce a zajišťováním dalších dílčích agend zprostředkovávání služeb cestovního ruchu.

Struktura služeb poskytovaných cestovními kancelářemi a agenturami.

4.10. Cestovní agentury – zprostředkovatelé.

Zprostředkovávají prodej zájezdů a pobytů vytvořené touroperátorem cestovním kancelářím. Nevýhodou nepřímého prodeje je platba provizí zprostředkovatelům i v období, kdy je schopen vlastník zařízení prodat svoji kapacitu i sám, nedostatečný vliv na vytváření zájezdů a pobytů, riziko ztráty s neseriózním partnerem, možnost poskytnutí zavádějících informací apod.

Cestovní agentury je možné rozdělit na ty, které jsou

- součástí řetězců a mají pobočky v různých místech jedné země případně ve více zemích. Tyto řetězce mohou dále být součástí větších společností, které mají zájmy v ostatních sektorech cestovního ruchu, případně i v oblastech zcela odlišných.
- nezávislé cestovní agentury v soukromém vlastnictví, které nejsou součástí řetězců, ale mají více provozoven.
- nezávislé cestovní agentury v soukromém vlastnictví, které mají jen jednu provozovnu.

Cestovní agentura je oprávněna zprostředkovávat prodej zájezdu cestovní kanceláří, cestovní agentura může prodávat věci související s cestovním ruchem, zejména vstupenky, mapy, plány, jízdní řády, tištěné průvodce a upomínkové předměty.

Cestovní agentury hrají významnou roli v distribučním procesu v cestovním ruchu. Mají nezastupitelné místo v prodeji velké většiny turistických služeb a zabývají se zejména těmito činnostmi

- Obstarávání a prodej dopravních cenin
- Obstarávání a prodej ubytování
- Prodej standardních zájezdů organizátorů cest
- Obstarávání a prodej lázeňských léčebných pobytů
- Prodej výletů, exkurzí a transferů
- Obstarávání a prodej vstupenek na společenské, kulturní a sportovní akce
- Směnárenské služby
- Prodej map, turistických plánů a turistické literatury
- Informační servis

Cestovní agentury mají odlišné ekonomické postavení od prodejců v ostatních odvětvích a sektorech. Nenakupují zboží na vlastní účet a do zásoby, ale jsou odměňováni

dodavateli služeb formou provize, zpravidla stanovené v procentech za zprostředkování prodeje služeb.

Dopravní společnosti, ubytovací zařízení, organizátoři zájezdů – touroperátoři a další dodavatelé služeb uzavírají s cestovními kancelářemi smlouvy o zprostředkování a prodeji svých služeb.

V činnosti cestovní agentury má dominantní úlohu služba informační. To je dáno charakterem služeb cestovního ruchu, které jsou nehmotné a jsou poskytovány zpravidla na vzdáleném místě a s časovým odstupem. Například při prodeji produktu organizátora zájezdu by kvalitní informační servis měl zahrnovat informace o:

- Přírodních předpokladech a klimatických podmínkách cílové země a místa pobytu
- Ubytovacích zařízeních a službách v něm poskytovaných
- Všeobecné infrastruktury cestovního ruchu v místě a středisku
- Kulturních a společenských možnostech v místě a středisku
- Sportovních možnostech v místě a středisku
- Vízových, pasových a devizových předpisech
- Podmínkách účasti na zájezdu a pojištění
- Případných zdravotních rizicích a zdravotních požadavcích

IMPULS
cestovní agentura

... plníme Vaše sny

Navigace Last Minute Speciální akce Pobytové zájezdy Poznávací zájezdy Akce s aerobikem Pojištění Směnárna Western Union Slevové karty ISIC, ITIC atd.	CESTOVNÍ AGENTURA IMPULS Naše cestovní agentura působí na trhu v oblasti cestovního ruchu a je prodejcem zájezdů renomovaných cestovních kanceláří. Cestovní agentura IMPULS nabízí vysokou úroveň poskytovaných služeb a svou rozsáhlou nabídkou uspokojí přání a nároky každého. Jednou z předností naší agentury je kladení důrazu na individuální přístup ke každému klientovi a současně zachování jeho naprostého soukromí. Nabídka obsahuje jak zájezdy pobytové tak i poznávací a exotické. Zajišťujeme prodej letenek do celého světa, autokarových jízdének do zahraničí, provozujeme směnárnu -	Úterý 19.12.2006 Svátek má Ester Nejnovější Chorvatsko Baška Voda 22.06.07-01.07.07 Chorvatsko Baška Voda 15.06.07-24.06.07 Chorvatsko Baška Voda 08.06.07-17.06.07 Chorvatsko Baška Voda 01.06.07-10.06.07
---	--	--

4.11. Cestovní kancelář

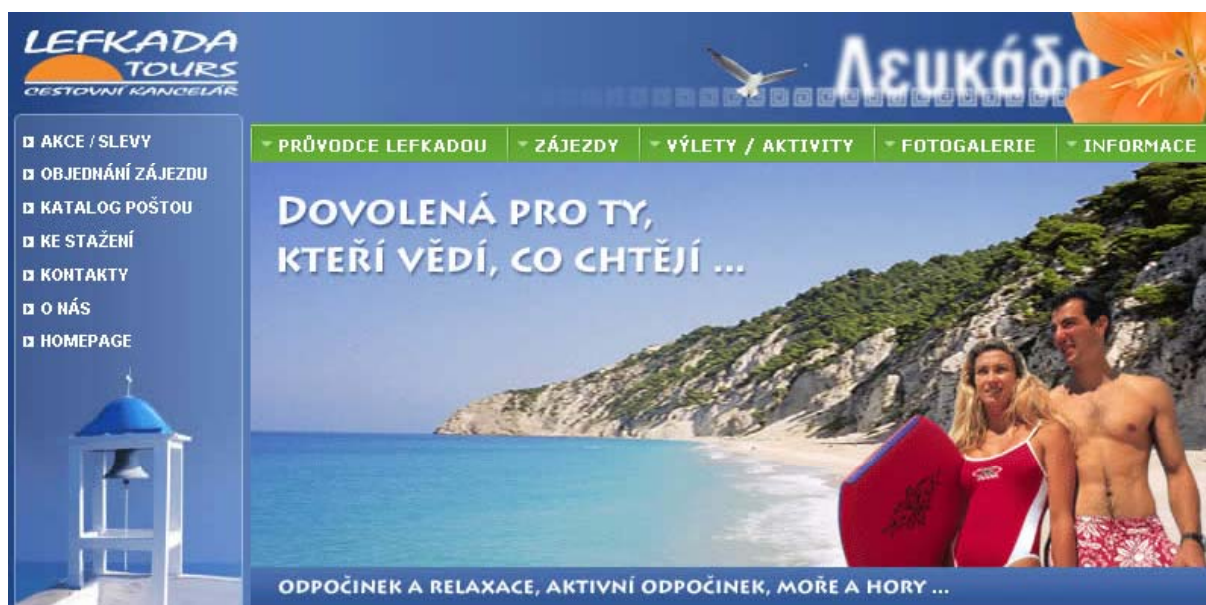
Cestovní kancelář je oprávněna nabízet a prodávat zájezdy.

Cestovní kancelář rovněž je oprávněna:

- nabízet a prodávat jednotlivé služby cestovního ruchu a na základě individuální objednávky prodávat jejich kombinace,
- organizovat kombinace služeb cestovního ruchu a nabízet je a prodávat jiné cestovní kanceláři za účelem jejího dalšího podnikání,
- zprostředkovávat prodej jednotlivých služeb cestovního ruchu pro jinou cestovní kancelář nebo cestovní agenturu, případně pro jiné osoby (dopravce, pořadatele kulturních, společenských a sportovních akcí apod.),
- zprostředkovávat prodej zájezdu pro jinou cestovní kancelář; cestovní smlouva v těchto případech musí být uzavřena jménem cestovní kanceláře, pro kterou je zájezd zprostředkováván,
- prodávat věci související s cestovním ruchem, zejména vstupenky, mapy, plány, jízdní řády, tištěné průvodce a upomínkové předměty.

Konzorcía cestovních kanceláří.

Jde o sdružení nezávislých, často specializovaných cestovních kanceláří, která vznikají z důvodu odolání marketingového tlaku velkých organizací. Při využití spojení zdrojů mohou členové pořádat společné kampaně, které by si jako jednotlivci nemohli dovolit. Fungují na základě společných stanov zaručuje organizace klientům jednotlivých členských cestovních kanceláří kvalitu služeb, ochranu financí, osobní přístup, službu pro vyrovnání sporů a jedinečný sortiment dovolených

4.12. Speciální distribuční cesty

distribuční cesty, sloužící při prodeji klubům, různým asociacím a sdružením, podnikům a korporacím i při prodeji produktu velmi důležitým osobám, majitelům úvěrových karet a průkazek tzv. frequent customers. Další z významných forem speciálních distribučních cest je využití subjektů, které nemají přímou vazbu na cestovní ruch. Cílem je zvýšení povědomí o destinaci (např. slosování kuponů z potravinářských produktů, televizní, rozhlasové, novinové a časopisové soutěže o produkty destinace , apod.) zvýšení povědomí o destinaci jako destinaci pro skupinový organizovaný cestovní ruch (např. organizace cesty pro skupinu klientů ve spolupráci s velkým koncernem a cestovní kanceláří v místě zdrojového trhu) nebo s cíle zaujmout alternativní přístup k cílovým skupinám klientů (např. barterové smlouvy o výměně inzertních článků v časopise výrobců aut a zorganizování motivační cesty pro zaměstnance časopisu).

Každá z uvedených speciálních cest je relevantní pro určitý přesně identifikovaný segment trhu a nepoužívá se pro všechny segmenty.

5. Slovník použitých pojmů

Osobní prodej

- představuje individuální, osobní komunikaci a často se zařazuje i do komunikačního mixu

Telemarketing

- představuje komunikaci s vybranými segmenty trhu pomocí telekomunikačních prostředků (nejčastěji telefonem).

Zelená linka

- je označení pro telefonní číslo, na které je možné volat zdarma, používá se především pro příjem objednávek, poskytování informací o službách a další služby, u kterých placení telefonních hovorů snižuje pohodlí návštěvníka.

Internet

- současný, mimořádně významný a rychle se rozvíjející komunikační prostředek.

E-business (elektronický obchod)

- je možné chápat jako souhrn veškerých obchodních aktivit, které zahrnují jak provozní, tak i technicko-logistické aktivity.

Touroperátoři (cestovní kanceláře) - organizátoři cest

- jsou tvůrci a dodavatelé produktu cestovního ruchu.

Cestovní agentury – zprostředkovatelé

- zprostředkovávají prodej zájezdů a pobytů vytvořené touroperátorem cestovním kancelářím

MODUL M 4.

Marketingový management na úrovni obce, regionu, destinace

1. Úvod

Cestovní ruch se stal v posledních desetiletích významným celosvětovým fenoménem. Je jednou z nevyznamnějších součástí tzv. průmyslu volného času. Ve světě je považován cestovní ruch za odvětví budoucnosti s ohledem na multiplikační efekt doprovázející jeho rozvoj, především ve vztahu k tvorbě pracovních příležitostí. Podstatným způsobem se podílí na tvorbě hrubého domácího produktu, pozitivně ovlivňuje platební bilanci státu, tvoří příjmy státního rozpočtu, má vliv na příjmy místních rozpočtů a podporuje investiční aktivity. Z toho všeho vyplývá i význam cestovního ruchu pro rozvoj regionů.

V České republice je téměř 80 procent území vhodného pro rekreační účely. V zemi se nachází množství historických, kulturních a technických památek a památek UNESCO. Existuje hustá a dobře značená síť vzájemně propojených turistických stezek a tras. Na cestovním trhu ČR vzniká nabídka nových produktů např. městské, kongresové a incentivní turistiky, sportovní turistiky a cykloturistiky, kulturní turistiky, venkovské turistiky (agroturistiky, ekoturistiky). V některých regionech se rozvíjí tradiční lázeňství.

Ekonomický rozvoj některých regionů se postupně dostal v ČR po roce 1989 do značných problémů. Restrukturalizace ekonomiky a restituce majetku zásadně změnily ekonomický charakter řady oblastí.

Nové vymezení pravomocí státní správy a samosprávy spojené s novým správním uspořádáním se projevilo v oblasti cestovního ruchu s různou polaritou dopadů.

Rozvoj služeb cestovního ruchu narazil v regionech na bariéry v podobě:

- nedostatku potřebných odborníků
- absence kvalitních marketingových strategií a koncepcí rozvoje
- nedostatečné a nekvalitní infrastruktury cestovního ruchu
- nedostatků v legislativním a daňovém systému
- omezených finančních prostředcích pro rozvoj podnikání
- nedostatku finančních prostředků na údržbu a obnovu kulturního dědictví.

S [globalizací](#), která se projevuje v cestovním ruchu velmi dynamicky, se silně zostřuje i konkurence na trhu cestovního ruchu. Tento stav vyvolává nutnost efektivního marketingu destinace cestovního ruchu.

Pojem „destinace cestovního ruchu“ je obecně chápán jako „cestovní cíl“, místo, které je cílem účasti na cestovním ruchu.

Světová organizace cestovního ruchu (World Tourism Organisation) definuje destinaci cestovního ruchu jako místo s vhodnými atraktivitami a s tím spojenými zařízeními a službami cestovního ruchu, které si účastník cestovního ruchu nebo skupina zvolil pro návštěvu. Rozhodující je, že zvolený geografický prostor (region), přináší celkový užitek (prospěch) návštěvníkovi.

Destinace cestovního ruchu představuje pro zákazníka zcela určitý a zároveň komplexní produkt cestovního ruchu, kdy území destinace nemůže být vždy totožné

s administrativním členěním území, ale v praxi, z hlediska plánování a realizace rozvoje cestovního ruchu, bývá často s administrativními celky ztotožňováno.

Vývoj rozvoje cestovního ruchu v destinaci spočívá v uplatňování nové strategie marketingu a řízení v cestovním ruchu spočívající v nových formách a strategie v řízení, zkratkově označované jako „management destinací“. Jde o takový systém spolupráce a koordinovaného řízení, který zajišťuje koordinované využití možností a potenciálů na trzích cestovního ruchu. Rozhodující podnikatelskou základnu v cestovním ruchu vytvářejí hotely, pensiony, podniky zajišťující specializovanou nabídku služeb, zájezdové cestovní kanceláře a cestovní kanceláře zaměřené na incoming apod. Tyto podniky zpravidla na trhu vystupují samostatně, tvoří však většinou malé nebo střední podniky, které budou moci obstát v tvrdé mezinárodní konkurenci pokud se jim podaří uplatnit perspektivní formy spolupráce a kooperace. Konkurenceschopné jednotky se vytvářejí především formou regionálních kooperací, které jsou schopny s atraktivní nabídkou uspět na domácím i mezinárodním trhu.

Kvalitativní skok vzniká zaměřením regionální kooperace na rozvoj, společnou organizaci a uplatnění klíčových obchodů jako komfortně organizovaných řetězců služeb na trhu tak, jak to hosté požadují. Orientace na jednotlivé podniky je doplňována kooperacemi ve prospěch hostů, dobře organizovanými a společně vyvíjenými nabídkami.

V současné době probíhají snahy, aby se z regionů staly strategicky řízené destinace a o to, aby na základě kooperace partnerů vytvořené regionální **organizace cestovního ruchu** se staly efektivním koordinátorem a realizátorem managementu destinací.

V takto organizovaných a řízených destinacích se nejsilnější a nejdůležitější partneři soustředí na společný rozvoj, organizaci a uplatnění svých klíčových obchodů na trhu. Nejdůležitější a nejsilnější provozovatelé služeb v regionu prostřednictvím kooperace a koordinace a spojení do svazu provozovatelů služeb dosahují možnosti pro vytváření perfektně organizovaných klíčových obchodů. Ústřední úlohu při tom hraje společnost pro management destinací.

Destinace mají velikost potřebnou pro úspěšné uplatnění na trhu. Disponují produkty, které jsou prodejné, mají jednotný značkový vzhled, centrální informační a objednávkový systém a síť pro uplatnění svých klíčových produktů na trhu, která je koordinována a o kterou se profesionálně stará společnost pro management destinace.

Destinace k tomuto účelu disponují systémem rozvoje kvality a managementem vědomostí organizovaným společností pro management destinace.

Základním a rozhodujícím prvkem pro vývoj turistických destinací je to, aby z relativně samostatných podniků cestovního ruchu a dalších provozovatelů infrastruktury služeb v tradičním turistickém regionu, které často proti sobě zaujímají konkurenční postavení, vznikla strategicky říditelná nabídková a konkurenceschopná jednotka s perspektivou vlastního rozvoje.

Management destinací se ale podstatně odlišuje od podnikového managementu. Značný počet různorodých partnerů s právní subjektivitou a ekonomickou autonomií se spojuje s cílem o dosažení strategických stále neprozkoumanou oblastí, která se postupně vyvíjí a přizpůsobuje novým podmínkám.

Uplatnění moderní komunikační techniky v současnosti umožňuje nejen propagaci a nabídku služeb cestovního ruchu, zajištění rezervačních a objednávkových systémů a vzájemné propojení hlavních partnerů v rámci destinace, ale zabezpečuje zpětnou výměnu informací o skutečné spotřebě služeb, což představuje důležitou informační základnu pro strategická rozhodnutí.

Pro uplatnění na trhu má neopomenutelný význam image příslušného regionu, jeho politika „značek“. Značky vytvářejí a podporují identitu destinace jako konkurenceschopné a samostatné jednotky.

Rozhodujícími strategiemi stávají strategie zaměřené na kvalitu a diferenciaci nabídky, přístup k zákazníkům – hostům, rychlá a přesná reakce na jejich přání a potřeby, jakož i příjemné zážitky při dovolených. Kvalita služeb a příjemně strávený volný čas s rozmanitou nabídkou služeb se pro mnohé zákazníky stává přitažlivým faktorem a impulsem i pro budoucí návštěvu.

V České republice je destinační marketing realizován na několika úrovních: celostátní, regionální a místní. Marketingovou komunikaci na všech těchto úrovních realizují instituce působící v oblasti státní správy a samosprávy, případně organizace na veřejnou správu přímo napojené. I když je nutné připomenout, že často za spoluúčasti soukromých podnikatelských subjektů. Dochází zde k situaci, kdy samotným realizátorem produktu cestovního ruchu jsou jednotliví podnikatelé v cestovním ruchu, ale marketingová komunikace na úrovni destinace cestovního ruchu je v kompetenci organizací a institucí, které se ani v nejmenší míře na realizaci produktu destinace nepodílejí. Marketingová komunikace probíhá bez přímé vazby mezi jejími nositeli a podnikatelskými subjekty.

Na úrovni celostátní přípravu a realizaci marketingové komunikační strategie určuje Česká centrála cestovního ruchu – Agentura CZECHTOURISM, která je příspěvkovou organizací, jejíž zřizovatelem je Ministerstvo pro místní rozvoj.

Na regionální úrovni plní v současné době funkce nositele marketingové komunikace Krajské úřady. I když zde platí, že nelze území destinace zaměňovat s územím administrativních územních celků, ve skutečnosti Krajské úřady odpovídají za marketingové aktivity jednotlivých destinací – turistických marketingových regionů, které se na jejich území nacházejí.

Na místní úrovni spadá realizace marketingové komunikace do kompetencí obcí nebo informačních středisek. V závislosti od stupně významu cestovního ruchu v dané obci, bývá v rámci Městského/Obecního úřadu zřízeno i oddělení cestovního ruchu.

Složité situace nastává v těch městech, která jsou zároveň sídlem kraje. V těchto případech je nezbytná úzká spolupráce a participace krajského úřadu s magistrátem na většině marketingových aktivit v oblasti cestovního ruchu.

Současným klíčovým principem řízení cestovního ruchu v destinacích je kooperace aktérů ze soukromého i veřejného sektoru. Jednotlivé subjekty v systému musí jednat na bázi partnerů, nikoliv konkurentů. Pokud nezačnou zúčastněné subjekty v cestovním ruchu spolupracovat, zahraniční konkurence získá předstih, který bude ČR obtížně dohánět.

Z pohledu managementu cestovního ruchu se řeší základní problém, a to je ustanovení způsobu organizace cestovního ruchu v jednotlivých turistických regionech. Řešení tohoto problému je prozatím ve fázi předkládání návrhů nevhodnějšího - funkčního

modelu organizace. Většina návrhů vychází ze zkušeností v zahraničí, odkud přebírá různé modely řízení destinací cestovního ruchu .

Jednou z výrazných slabých stránek v rozvoji cestovního ruchu na celostátní, regionální i lokální úrovni je nedostatečná existence a fungování jeho organizačních struktur.

Pokusy o sestavení „funkční“ organizace cestovního ruchu (dále jen CR) se již začínají realizovat v řadě turistických regionech České republiky. V první fázi jsou obvykle zakládána sdružení právnických osob (především města a obce). V další fázi následují snahy o vytvoření funkčního destinačního managementu, který je podmíněn založením a fungováním destinační firmy či destinační agentury, jejímž hlavní náplní je realizace marketingových opatření a projektů navržených ve strategii rozvoje daného turistického regionu.

Uskutečnění těchto kroků však ještě nezaručuje funkčnost managementu cestovního ruchu. Aby bylo zdárně dosaženo cíle, je nezbytné akceptovat určité základní principy, které by vedly k tvorbě takovéto funkční organizační struktury CR.

- Výchozím bodem je vyjasnění si pozic v rámci organizační struktury, což představuje definování vazeb v dané struktuře a přesný popis a určení činnosti, kompetencí a zodpovědnosti na všech úrovních struktury.
- Dalším bodem je zajišťování informovanosti v rámci dané struktury a od toho se odvíjející kooperace.
- V neposlední řadě, je podstatným bodem financování, bez kterého nemůže být zaručena samotná realizace projektů a marketingových aktivit. Praxe ukazuje, že právě tento bod je z hlediska tvorby funkční organizační struktury CR nejslabší stránkou.

Cílem této práce je upozornit na nový a nutný vývoj v oblasti cestovního ruchu a současně se seznámit s možnou terminologií, formou a obsahem marketingového managementu a problematikou tvorby marketingové koncepce destinace.

2. Vymezení a principy marketingového managementu

2.1. Marketingový management destinace

- lze chápat jako vzájemnou souvislost mezi destinací a jejím okolím, kde vzájemně spolupůsobí systém klíčových produktů, distribuční cesty a sítě, politika značky, systém řízení kvality, systém řízení znalostí a společnost destinačního managementu. Je více než jen marketing cestovního ruchu.

současné pojetí managementu destinace směřuje k větší kooperaci a propojení subjektů privátní a veřejné sféry v destinaci.

vychází přímo z politiky cestovního ruchu v obci, regionu, destinaci.

2.2. Politika cestovního ruchu

– soubor předpisů, pravidel, směrnic, příkazů a strategií, které tvoří rámec, v němž dochází k přijímání kolektivních a individuálních rozhodnutí přímo ovlivňující rozvoj cestovního ruchu.

Cílem je poskytnutí maximálních přínosů pro město, region, stát, podnikatele, při minimalizaci negativních dopadů. Politika cestovního ruchu musí stanovit směr, kam se má destinace dlouhodobě ubírat, a vytvářet rámec pro řízení destinace. Pokud je politika cestovního ruchu prosazována s cílem maximalizace kvalitního zážitku pro návštěvníka při současném zachování životního (fyzického) a sociokulturního prostředí, pak splňuje požadavek na udržitelný rozvoj destinace. Udržitelnost je založena nejen na fyzické (ekologické) udržitelnosti, ale i na udržitelnosti sociální a kulturní a v neposlední řadě na udržitelnosti ekonomické. Do takto charakterizované politiky cestovního ruchu se odráží zapojení odlišných subjektů do řízení destinace, jako jsou místní podnikatelé, *organizace marketingového managementu destinace*, zprostředkovatelé produktů cestovního ruchu, místní úřady, zájmové organizace, obyvatelstvo, návštěvníci, ekologové a další sociální skupiny. Politika komunikace, která zajišťuje propojení všech zapojených subjektů včetně fungující zpětné vazby, politika produktu, která z nabídky a potřeb destinace včetně potřeb návštěvníků, politika životního prostředí, která vychází z limitace zdrojů a zajišťuje dlouhodobě udržitelný rozvoj destinace, politika konkurenceschopnosti, která klade důraz na ekonomickou udržitelnost, tj. maximalizaci užítku při co nejnižších nákladech a konečně strategie destinace, založená na umístění destinace na základě jejích konkurenčních výhod, tvoří podle Béréchela pět oblastí politiky cestovního ruchu, které určují základní směry pro koncipování marketingového managementu destinace.

Z uvedeného vyplývá, součástí politiky cestovního ruchu s ohledem na dosažení cíle je vytvoření organizace marketingového managementu, pro účely této práce je nazývána *organizací cestovního ruchu*.

2.3. Organizace cestovního ruchu

v příslušné destinaci představuje *organizaci*, ve které by měly být zastoupeny orgány státní správy, orgány místní samosprávy, obyvatelé destinace, občanské a kulturní organizace podnikatelské subjekty. Jednou z podmínek fungování je koordinace všech zainteresovaných stran, která předpokládá:

- systematickou a kontinuální spolupráci všech zainteresovaných stran
- podnikatelské myšlení zainteresovaných stran
- vypracování a realizace koncepce rozvoje cestovního ruchu v destinaci
- znalost společných zájmů
- stanovení společných cílů
- vytvoření organizačních předpokladů pro realizaci společných zájmů a dosažení společných cílů.

K tomu je nutno říci, že je nutno řešit vznikající problémy:

Orgány státní správy, místní samosprávy, občanské a kulturní organizace se obvykle orientují na řešení na:

- ochrana a záchrana památek a životního prostředí
- regulace - řešení konfliktů vznikajících nedodržením právních, resp. jiných norem
- redistribuce - sociální cíle

Cestovní ruch je pro ně jen jednou z funkcí multifunkčního území. Je řízený v souladu s úkolem, který mu byl určen na základě norem, politických rozhodnutí a v zájmu dosažení cílů území.

Podnikatelské subjekty se orientují na marketing a jejich cílem je, v zájmu dosažení ekonomického efektu, uspokojení potřeb a požadavků návštěvníků.

Z těchto aspektů vyplývají:

2.3.1. Hlavní úkoly organizace cestovního ruchu v destinaci:

- koordinace řízení cestovního ruchu v destinaci, formulaci koncepce a strategie rozvoje cestovního ruchu, realizace výzkumu trhu apod.
- optimalizace vlivů cestovního ruchu na destinaci v zájmu zajištění udržitelné rovnováhy mezi ekonomickým užitekem a sociálně-kulturními náklady a náklady na životní prostředí
- zvyšování dlouhodobé prosperity místních obyvatel
- maximalizace uspokojení návštěvníků
- vytváření souborného produktu, produktových řad a jejich komponentů včetně podpory prodeje produktu, při respektování a zajištění maximálních nároků na kvalitu (kvalita služby – produktu – cestovního ruchu je podle ČSN ISO 9004-2 dána definováním potřeby, kterou má služba uspokojit zákazníka, ale i např. porovnáním srovnatelných služeb mezi sebou navzájem) veškerých produktů
- uplatňování politiky značky (branding), která významným způsobem zajišťuje podporu a zvýšení prodeje a prosazení produktu
- zajištění a koordinaci distribučních cest a sítě distribuce produktů, produktových řad a jejich komponentů
- tvorba cenových strategií
- komunikace s návštěvníky a partnery(vytvoření destinační identity, internetová prezentace destinace, účast na výstavách a veletrzích, členství v mezinárodních organizacích apod.)
- zavádění moderních technologií do praxe
- vytváření systémů řízení znalostí jako důsledek přijetí koncepce učící se organizace. Znalosti a jejich vhodné využití se v cestovním ruchu stávají rozhodujícím prvkem tvorby a prodeje produktu a konkurenčního boje.

Z politiky cestovního ruchu, podmínek fungování a hlavních úkolů organizace cestovního ruchu vyplývá zapojení odlišných subjektů do řízení destinace. Při plném respektování této skutečnosti je nutno určit systém řízení destinace. Universální postup na vytvoření organizační struktury organizace cestovního ruchu neexistuje a její výběr vždy závisí na vnitřních podmínkách té které destinace. Důležitým faktorem není velikost organizace cestovního ruchu, ale její působnost. Pokud jde o právní formu, existují organizace státní, polostátní, či s převažujícím privátním podílem.

2.3.2. Management destinace

Managementem destinace rozumíme soubor technik a nástrojů, používaných při koordinovaném plánování, organizaci, komunikaci, rozhodovacím procesu a **regulaci cestovního ruchu v destinaci za účelem dosažení jeho udržitelného rozvoje a zachování konkurenceschopnosti na trhu.**

Management destinace musí vycházet ze **specifik cestovního ruchu**, která spočívají:

- Cestovní ruch představuje heterogenní celek
- Služby cestovního ruchu se vyznačují nehmatatelností, heterogeností a subjektivitou vnímání, dočasným vlastněním a zánikem služby, pokud není poskytnuta v daný moment.
- Cestovní ruch je více než jiná odvětví určován nabídkou, nutno nejprve zkoumat potřeby zákazníka, teprve potom řešit jak je realizovat.
- Produkt cestovního ruchu je poskládán z různých dílčích produktů a služeb, je charakterizován nízkou mírou kontroly, jedinou obranou jsou standardy a kontroly kvality poskytovaných služeb. Jednou z možností kontroly je certifikace jakosti poskytovaných služeb dle standardu [EN ISO 9004-2](#), kdy tato certifikace slouží jako výborný marketingový nástroj k odlišení od konkurenčních společností, je garancí toho, že všechny relevantní procesy probíhají v souladu s požadavky na ně kladenými a poskytuje jim konkurenční výhodu. Zákazníkovi poskytuje záruku bezpečnosti, kvality a kompetence, zbavuje ho nutnosti úvahy, zda jsou služby poskytovány na patřičné úrovni. Z pohledu zákazníka je prověřováno před obdržení certifikace
- legislativa, např. Zákon o ochraně spotřebitele
- naplnění všeobecných požadavků na spolehlivost a bezpečnost služby, kritéria pro poskytnutí služby, průběh vyřizování reklamací,...
- specifické požadavky - lhůty stanovené CK, záruky, pojištění, citlivost, přístup, zdvořilost, efektivnost, estetické prostředí, efektivní komunikaci, kompletnost,...

- Vysoká míra subjektivity, emočních a iracionálních faktorů (prestiž, móda, následování vzorů apod.), vliv sezónnosti, disponibilní příjmy zákazníků, fond volného času, apod., se projevuje zvýšenou kolísavostí mezi poptávkou a nabídkou.
- Trh cestovního ruchu je mimořádně náchylný na vychýlení vnějších vztahů z rovnováhy
- Pro cestovního ruchu je charakteristický vysoký podíl živé práce.

- Produkt cestovního ruchu nelze vyrábět na sklad, poskytování a spotřeba služeb je spjata s místem a časem poskytování a vázána na přítomnost zákazníka.
- V cestovním ruchu vystupují jako subjekty trhu, kromě podniků cestovního ruchu, i destinace cestovního ruchu – světadíl, stát, region, obec: rozvoj cestovního ruchu je podmíněn vhodným politicko-správním prostředím.

Součástí managementu destinace je:

- *návštěvnícký management*, tj. soubor řídicích technik a nástrojů, používaných organizací cestovního ruchu
- *model limitů přijatelné změny*, tj. stanovení únosného zatížení území a využívání indikátorů udržitelného rozvoje cestovního ruchu
- *spektrum rekreačních příležitostí*, které zhrnuje lokalizační předpoklady (geografické, přírodní, kulturně-historické, ostatní antropogenní), realizační předpoklady, (supra a infrastruktura cestovního ruchu, dostupnost a ostatní infrastruktura) a selektivní předpoklady (demografické, sociální a ekonomické charakteristiky návštěvníků) rozvoje cestovního ruchu v destinaci.

Kvalitní management destinace přináší pro destinaci celou řadu přínosů, mezi kterými je možné spatřovat:

v oblasti ochrany životního prostředí:

- použití příjmů ze vstupného do národních parků, jeskyní a pod.,
- daně a poplatky, lázeňské poplatky, poplatky za rybářský, lovecký lístek, ..., na financování ochrany přírody a přírodních zdrojů
- důsledkem atraktivity přírodního prostředí a přírodních zdrojů pro cestovní ruch je vytváření národních parků, přírodních rezervací apod.
- vytváření pracovních příležitostí
- regulace počtů návštěvníků v chráněných územích

v sociálně-kulturní oblasti:

- podpora sociálního rozvoje, vytváření pracovních míst
- zvyšování životního standardu místních obyvatel, záchrana kulturních tradic, historie, tradičních řemesel, ..
- zainteresování místních obyvatel na ochraně přírodních a kulturních hodnot

v ekonomické oblasti:

- v oblasti podpory rozvoje malého a středního podnikání
- ve zvyšování zaměstnanosti
- prostřednictvím daní a poplatků se zvyšují příjmy do místních i do státního rozpočtu
- stimulování investic do místní infrastruktury

Úloha managementu destinace je o to důležitější, že cestovní ruch nepřináší jen přínosy, ale je nutné si uvědomit i negativní působení a vytvářet zábrany pro jejich působení.

Mezi negativní dopady cestovního ruchu lze spatřovat:

V oblasti sociálně-kulturní:

- komercializace- místní tradice se stanou jednou z komodit
- standardizace- destinace riskují standardizací nabídky, není mnoho návštěvníků, kteří skutečně chtějí zkusit úplně nové věci
- ztráta autenticity – např. výrobci lidového umění, suvenýrů, apod. se přizpůsobí poptávce návštěvníků
- střet kultur
- nerespektování etických norem – s rozvojem cestovního ruchu roste i kriminalita, ...

V oblasti ekonomické:

- skryté náklady – náklady na infrastrukturu (výstavba dálnic, letišť, ...) mohou markantně snížit výsledný finanční efekt z cestovního ruchu
- sezónní charakter práce
- vznik turistických ghett

Zamezení možných negativních jevů lze předejít především aplikací stanovených zásad politiky cestovního ruchu a to aplikací strategie dlouhodobě udržitelného rozvoje . Důležitým ukazatelem je *ukazatel fyzicky únosné kapacity*, který určuje maximální množství osob, aniž by došlo k její fyzické destrukci. Jde o nejvyšší hodnotu, kterou může destinace snést nárazově, ne však opakovaně nebo dokonce pravidelně. Dalším ukazatelem je *ekologicko únosná kapacita*, kterou rozumíme zátěž cestovního ruchu, se kterou se destinace vyrovná bez trvalých následků. *Socio-kulturně únosná kapacita* určuje hranici, při jejímž překročení způsobují aktivity cestovního ruchu v místní komunitě nevratné změny. *Psychologicky únosná kapacita* tvoří subjektivní ukazatele maximálního rozvoje turistického ruchu, který ještě umožňuje využívat v destinaci očekávané aktivity. Předmětem zkoumání je i *úroveň sezónnosti*, tj. podíl míry návštěvnosti v nejsilnějším a nejslabším měsíci sezóny. *Ukazatelem intenzity turistické aktivity* je tzv. turistická (Deferova) funkce, tj. poměr počtu stálých lůžek v destinaci a počtu místních obyvatel, která předpokládá přímou úměru mezi růstem turistické funkce a růstem nevraživosti místních obyvatel vůči návštěvníkům destinace.

Cestovní ruch ovlivňuje nejen destinaci (pozitivně nebo negativně) - rozvoj cestovního ruchu je často ovlivněn činnostmi jiných odvětví nebo změny v přírodě.

3. Marketingová koncepce destinace cestovního ruchu.

Marketing destinace bývá označován za duši marketingu v cestovním ruchu. Podstata marketingu destinace spočívá v orientaci zainteresovaných subjektů na uspokojení potřeb a požadavků návštěvníků za účelem dosažení zisku. V postupu, kdy různorodost podnikatelských subjektů působících v destinaci na jedné straně a existence konkurence s komplementární nabídkou na druhé straně vyvolává potřebu koordinovaného postupu na trhu cestovního ruchu tkví podstata marketingové koncepce destinace cestovního ruchu. Zpracování, akceptace a aplikace reálné marketingové koncepce je základním předpokladem úspěšnosti destinace na trhu.

3.1. definování mise

Marketingová koncepce vychází z následujících kroků:

tj. jasná, sjednocující filozofie. Jde o zdůvodnění nabídky destinace na trhu cestovního ruchu z hlediska návštěvníka formulací budoucích možností, přání a snů, resp. žádoucího obrazu destinace za určitou dobu, který musí být sledován všemi subjekty destinace.

3.2. určení marketingového cíle,

kteřý vychází z mise destinace a je určen všem zainteresovaným na nabídce destinace. Cíle (dlouhodobé i krátkodobé) musí být reálné, motivující a kontrolovatelné. Nelze je stanovit pouze na základě dohadů, domněnek nebo intuice. Základem musí být výsledky analýzy vnitřního a vnějšího prostředí destinace tak, aby odrážely reálnou situaci na trhu.

3.3. určení specifických marketingových cílů,

jako je postavení destinace trhu, k rentabilitě, finanční a sociální cíle, cíle ohledně tržní prestiže a společenského postavení destinace

3.4. marketingová analýza

3.4.1. analýza silných a slabých stránek

- analýza silných a slabých stránek, tj. na co se v nabídce zaměřit, co rozvíjet a co se snažit odstranit (analýza SWOT)
- analýza vnějšího prostředí, tj. ekonomické, politické, technologické, sociálně-kulturní a ekonomické faktory, analýza konkurenční destinace.

- analýza konkurenčních destinací umožňuje lépe identifikovat silné a slabé stránky, příležitosti a ohrožení destinace na trhu, předvídat reakce konkurence na změny trhu v budoucnu a tím přijímat odpovídající strategická rozhodnutí.

3.4.2. analýza možností a příležitostí

V *první řadě* destinace cestovního ruchu zjišťuje způsob, jakým působí konkurenční destinace na návštěvníky, a to jaké používá:

- konkurenční komponenty produktů, produktové řady, programy, produktové balíčky,
- výhody pro návštěvníky,
- působení na návštěvníky,
- jaké používá média,
- které zprostředkovatele využívá,

jak jsou zainteresovaní.

Druhou možností je fyzické pozorování a návštěva konkurenčních destinací, využití služeb v destinaci, nákup produktového balíčku apod.

Pro porovnání destinací je často využívána metoda *benchmarkingu* (porovnání s nejlepšími), která se zaměřuje na porovnání s přímými konkurenty s cílem vyhledat nejlepší strategii u elitních konkurentů a poučit se z nich.

Pomocí této metody lze odkrýt ty faktory, které vykazují kapitálovou sílu, přidanou hodnotu a tržní sílu konkurence. Informace musí pocházet z přístupných zdrojů, musí být získána legálně a eticky.

3.4.3. analýza návštěvníků

tj. poznání jejich potřeb, požadavků, motivace, základních demografických, sociálně-ekonomických, psychografických i behaviorálních charakteristik. Jde o zjištění:

- kdo jsou současní i potenciální návštěvníci
- jejich počet
- jejich sociálně-ekonomické a psychografické charakteristiky
 - odkud přicházejí a kam cestují
- jak cestují do destinace a jak v ní
- kdy jezdí na dovolenou, na jak dlouho
- jaké mají motivy
- kdy se rozhodují o návštěvě destinace

3.4.4. určení specifických předností

tj. co dělá destinaci zajímavou v porovnání s konkurenčními nabídkami a jak se od nich odlišuje,

3.5. určení příležitostí a ohrožení na trhu,

tj. některé trhy mohou být v určitém časovém rozpětí méně, či více zajímavé vzhledem ekonomickým nebo politickým faktorům, příležitosti na trhu představují nejen výhody vyplývající ze silných stránek, ale i výhody vyplývající z vnějšího prostředí destinace, ohrožení destinace vyplývá z jejich slabých stránek, respektive z nevýhod v rámci vnějšího prostředí,

3.6. segmentace trhu

Segmentace je rozdělení trhu na rozdílné skupiny návštěvníků, přičemž kteroukoliv skupinu je možno označit za cílový trh, pro který lze sestavit marketingový mix. Nutnost segmentace trhu vyplývá z odlišného postoje návštěvníků k destinaci, kdy určité skupině návštěvníků vyhovuje v plné míře, jiné jen částečně a další skupině návštěvníků nevyhovuje vůbec. Různé segmenty trhu mají různé potřeby a požadavky, různý stupeň současné i budoucí spotřeby, různá očekávání ohledně produktu, vyžadují různý způsob komunikace a různě se chovají na trhu.

Prvním krokem je **výběr trhu**.

Trh cestovního ruchu je možné rozdělit na:

- na *primární*, tj. trh, odkud přichází největší počet návštěvníků, tomuto trhu je nutné se maximálně věnovat, ale není možné zanedbat ani ostatní trh.
- *sekundární*, tj. trh odkud přichází dostatečný počet návštěvníků, kteří však navštěvují i alternativní destinace, tyto návštěvníky je nutné podrobit analýze pro zjištění jak je přilákat do vlastní destinace
- *terciální* trh, kdy návštěvník nepřichází do destinace pravidelně, ale představuje potenciální nabídku.

Na trhu cestovního ruchu se nacházejí potenciální návštěvníci destinace, kteří mají různé potřeby a preference, ale na základě obdobných nebo stejných identifikovatelných charakteristik je možné je seskupovat do skupin – *segmentů*.

Segmenty trhu je možno charakterizovat jako skupinu současných nebo potenciálních návštěvníků, s některými společnými charakteristikami, které jsou významné z hlediska reakce těchto skupin na stimulaci poptávky po určitém produktu. Z těchto uvedených charakteristik vyplývá nutnost stanovit **kritéria pro určení a vymezení segmentů trhu**.

Určení kritérií segmentace trhu je podle mnoha aspektů, např.:

- podle výběru destinace
- způsobu dopravy : individuální , hromadná – bus, letadlo, vlak, loď, ..
- demografické aspekty : klasifikace na základě věku, rodinného stavu, pohlaví, počtu členů rodiny, životního cyklu
- geografické aspekty : politické a populační hranice, velikost místa trvalého bydliště návštěvníků, klimatu, vzdálenosti od destinace
- sociálně-ekonomické aspekty: vzdělání, zaměstnání, příslušnost k sociální skupině

- podle způsobu spotřeby
- podle účelu a druhu cesty : rekreační, obchodní cesty, návštěvy známých a příbuzných
- hledání užitku : jaké přínosy si návštěvník od cesty slibuje
- podle načasování : načasování po měsících, dnech nebo hodinách, měsíční sezónnost – „plážový“, městský, víkendový návštěvník, načasování podle hodin je typické pro zábavní parky, restaurace nebo regionální dopravce

Každý segment hledá něco jiného – jiné výhody a užitky. Lze však konstatovat, že většina segmentů hledá hodnotu za peníze, široký výběr aktivit, přátelský přístup místních obyvatel a kvalitní služby.

Rozdělením trhu cestovního ruchu segmentace nekončí.

Dalším krokem je **výběr vhodného segmentu** tak, aby splňoval určité znaky, které zaručí, že obrat a tržby realizované v průběhu návštěvy zabezpečí návratnost vynaložených nákladů a přiměřený zisk.

Rozhodnutí o výběru cílového segmentu je jedním z nejdůležitějších marketingových rozhodnutí, na němž závisí výběr strategie destinace na trhu.

Vybrané segmenty trhu je nutno zkoumat z hledisek:

- měřitelnosti, tj. možnosti zjistit počet návštěvníků v destinaci
- přístupnosti, tj. možnosti dosáhnout vybraného segmentu prostředky komunikace a distribuční sítě
- vydatnosti, tj. existence dostatečného počtu návštěvníků v segmentu, kteří ocení nabídku destinace
- obranyschopnosti, tj. schopnosti obrany před nabídkou konkurence
- stability, tj. stálosti specifických charakteristik segmentu
- konkurenčních schopností, tj. schopnosti destinace nabídnout vybranému jedinečný produkt
- výhodnosti, tj. nabídnout každému vybranému segmentu optimální marketingový mix prodejního potenciálu, tj. schopnosti nabízený produkt jak v současnosti, tak i v budoucnosti spotřebovat
- nákladovosti, tj. výšky nákladů potřebných k rozvoji produktu
- schopnosti poskytovat služby včas, tj. schopnosti vytvořit, propagovat, prodávat a uspokojivě poskytovat služby

Posledním krokem segmentace je **zaujetí pozice** na vybraném trhu, která závisí na tom, jaké stanovisko zaujmou návštěvníci patřící do cílového segmentu a jaké stanovisko zaujmou ti samí návštěvníci ke konkurenčním destinacím.

Zaujetí pozice na vybraném trhu může vyvolat potřebu precísněji segmentovat trh, s tím souvisí i určení strategie. Výběr strategie zahrnuje produktovou strategii, způsob prodeje, určení cenové a komunikační strategie.

Pro zaujetí správné pozice na trhu je vhodné dodržet tyto kroky:

- zjištění současné pozice destinace na trhu, tj. využití relevantní skupiny návštěvníků pro zjištění pozicí jednotlivých destinací,
- výběr pozice, tj. ze zjištění vlastní pozice na trhu udělat opatření pro zaujetí nové pozice a prostřednictvím komunikačních sdělení uvedenou pozici zprostředkovat návštěvníkům v případě, že se ukáže nutnost měnit současnou pozici.
- plánování a diferenciací strategie. Cílem je přehodnocení produktu z hlediska vybraných cílových segmentů a vytvoření marketingové mixy pro tyto segmenty.
 - implementace strategie s následnou kontrolou za účelem modifikace v případě změn na trhu.

Pozice, kterou destinace u návštěvníků může být :

- specifická, tj. návštěvníci ji vyhledávají kvůli jedné výhodě
- obecná, tj. návštěvníci ji vyhledávají kvůli ne přesně definovaným výhodám

3.7. výběr marketingové strategie

Strategická rozhodnutí lze charakterizovat následovně:

- mají vliv na dlouhodobou prosperitu (např. výběr trhu, segmentů, marketingového mixu, apod.)
- vyžadují přiřazení relativně velkých finančních zdrojů
- jsou orientována do budoucna
- mají důležité multifunkční vazby
- dotýkají se všech aspektů destinace

Marketingová strategie musí být v souladu se všemi cíli destinace cestovního ruchu. Tvorba marketingové strategie vyžaduje interdisciplinární a týmový přístup, konečná strategická varianta vychází z výběru více alternativ.

Možná rozhodnutí o volbě strategie jsou:

- strategie intenzivního růstu (strategie pronikání na trhu, strategie rozvoje trhu, strategie rozvoje produktu, diverzifikační strategie)
- strategie integračního růstu
- obranná strategie (udržení dominantního postavení na trhu)
- útočná strategie (dosažení vyššího podílu na trhu, spolupráce destinace s jinými destinacemi, ovládnutí trhů malých destinací, apod.)
- strategie specializace
- strategie úplného, nebo částečného napodobování konkurence
- strategie tzv. balíčku
- strategie garantovaných cen

Tento výčet není zdaleka vyčerpávající, neboť s měnícími se podmínkami na trhu je nezbytné připravit několik variant marketingové strategie tak ,aby bylo možné vždy pohotově na vyvíjející trh reagovat. Varianty musí zahrnovat vždy řešení pesimistický, optimistický a očekávaný vývoj trhu.

Volba marketingové strategie patří mezi nejobtížnější rozhodnutí.

3.8. aktivizace marketingového mixu

3.8.1. Produkt

Produkt je všeobecný termín pro všechno, co destinace cestovního ruchu nabízí současným i potenciálním návštěvníkům. Každá destinace má své klíčové produkty a „vedlejší produkty“. Návštěvník destinace kupuje takřka vždy určitý produktový balíček – souborný produkt cestovního ruchu.

Souborný produkt cestovního ruchu sestává z následujících komponentů:

- **primární nabídka destinace** (přírodní potenciál, kulturně-historický potenciál, kulturně-společenské akce), která ovlivňuje motivaci a určuje výběr destinace návštěvníků
- **sekundární nabídka destinace** (suprastruktura cestovního ruchu – ubytovací a hostinská zařízení, infrastruktura cestovního ruchu – cestovní kanceláře, informační kanceláře, směnárny, sportovně-rekreační zařízení, kulturně-společenská zařízení, rekreační doprava, záchranná služba), která vytváří podmínky pro pobyt a umožňuje využít primární nabídku destinace
- **přístupnost destinace**, kterou rozumíme náklady, rychlost a pohodlí návštěvníka při dosažení destinace,
- **image destinace**, který silně ovlivňuje výběr destinace, i image zařízení v rámci něho. Je to názor, dojem, představa, kterou si veřejnost udělá o destinaci na základě pohledu zvenku. Tvoří součást destinační identity.

To, co spojuje hmatatelné a nehmátelné hodnoty destinace, zážitky a přísliby pro návštěvníka je *značka destinace*. Podle Kellera „značka je produkt, ale takový, který připojuje další dimenzi diferencujícího určitým způsobem od ostatních produktů určených k uspokojování téže potřeby. Tyto diference mohou být racionální a hmatatelné, vztahující se k produktovému provedení značky, nebo symbolické, emociální nebo nehmátelné, vztahující se k tomu, co značka reprezentuje. Značky samy jsou hodnotnými nehmátelnými aktivy, s nimiž je potřeba opatrně nakládat.“

Značka destinace představuje součást identity destinace, utváří identitu destinace jako samostatné konkurenceschopné jednotky. Určení té „správné značky“ je velice obtížný úkol, neboť prolínání veřejného a soukromého sektoru v organizaci destinace vede k různosti názorů, avšak pouze v prolnutí zájmů zástupců veřejného sektoru se zájmy soukromého sektoru může vzniknout úspěšná značka destinace.

Přiměřená cena, která je pro návštěvníka suma peněz, které je ochoten za nabízený produkt ochoten zaplatit.

Destinace cestovního ruchu disponuje určitou primární a sekundární nabídkou, ze které vytváří souborný produkt. Při tvorbě produktové strategie je nutné rozlišení mezi produktovým mixem, produktovou řadou a jednotlivými komponenty produktu.

Součástí **produktového mixu** jsou produktové řady a komponenty produktu:

produktové řady sestávají z komponentů, které poskytují stejné zkušenosti nebo jsou určeny tomu samému cílovému segmentu.

komponenty produktů jsou konkrétní součásti produktové řady.

produktový mix zahrnuje všeobecný, očekávaný a potenciální produkt, a něco navíc. Produktovému mixu je nutné věnovat pozornost z pohledu návštěvníka. Jde o pravidelné zjišťování rozdílů mezi tím, jak vnímá produkt management destinace a jak ho vnímají návštěvníci a případné včasné provádění korekcí.

Součástí marketingové strategie je inovovat stávající produkty a připravovat nové produkty a produktové řady, zvláště pak, jestli existuje skupina lidí, která má o ně zájem, splňuje podmínky kladené na cílový segment. Proces tvorby nového produktu nebo nové produktové řady lze rozdělit na:

- identifikaci možností na trhu
- tvorbu produktové řady
- testování
- zavedení na trh cestovního ruchu

Jedním ze stimulů jak zvýšit zájem návštěvníka je **tvorba produktových balíčků**. Balíček vždy obsahuje několik komponentů produktu, jejichž individuální cena je vyšší než cena balíčku, jehož jsou součástí

Produktové balíčky jsou mezi návštěvníky destinací populární. Především proto, že:

- šetří návštěvníkovi čas při plánování pobytu v destinaci
- cena balíčků je obvykle nižší než součet cen všech komponentů, které obsahují v případě balíčku all-inclusive zaplatí návštěvník za „všechno“ (dopravu, ubytování, stravování včetně nápojů, účast na výletech a aktivit v destinaci, instruktora apod.)
- kupují produktový balíček určitého standardu s garancí odpovídající kvality mohou si koupit specializované balíčky podle svých zájmů (kultura, sport, vydělání apod.)

Významným faktorem, který podmiňuje úspěšnost produktů destinace je *kvalita*. Vzhledem k tomu, že mnoho destinací nabízí podobné služby, stejně tak produkty, které návštěvník čerpá při cestě do různých destinací, se kvalita stává kritickým momentem odlišení jedné destinace od druhé. Kvalita v oblasti služeb má značně subjektivní charakter. Podle normy ČSN ISO 9004-2 je dána jednak definováním potřeby, kterou má služba uspokojit, charakterem služby ve smyslu přínosu hodnoty pro zákazníka, ale i např. porovnáním

srovnatelných služeb mezi sebou navzájem. Kvalita destinace je dána zejména charakterem cílové skupiny a udržení stálé kvality závisí v cestovním ruchu zejména na pracovnících – lidském faktoru. Kvalita neznamena pouze úroveň poskytnuté služby, ale začíná být posuzována již na počátku řetězce „návštěvník – produkt“. Zvyšování kvality v destinacích vyžaduje neustálé zdokonalování systému hodnocení kvality, systému kontroly a řízení, tzn. uplatnění systému TQM – systém totálního řízení kvality.

3.8.2. Distribuční cesty

Distribuční cesty umožňují, aby produkt byl na správném místě a ve správném čase.

- Přímé distribuční cesty - přímý prodej, osobní prodej, kombinace přímého a nepřímého prodeje prostřednictvím:

katalogu, telemarketing (pasivní - aktivní), informační linka, hotline, zelená linka, faxmailing, rezervační sítě, internet - služba www

- Nepřímé distribuční cesty:

Touroperátoři, cestovní agentury, cestovní kanceláře, speciální distribuční kanály.

Důležitost distribučních cest spočívá ve skutečnosti, že distributoři určují, zda a za jakých podmínek může producent dosáhnout cílových trhů. Náklady na distribuci tvoří zhruba 20-30% z ceny produktu.

3.8.3. Cena

je z hlediska návštěvníka destinace nejviditelnější součástí marketingového mixu.

Při tvorbě ceny je nutné mít na zřeteli celou škálu faktorů (charakter a image produktů, ceny jednotlivých komponentů produktu, typ zprostředkovatele produktu, marketingová strategie, pozice na trhu, sezónnost, externí cenové regulace – dopravy, surovin, ..., fixní náklady, atd.) pro její optimální stanovení. Cena představuje jedno z prvních strategických rozhodnutí. Stanovuje se ve dvou základních rovinách:

- **cena strategická**, která se ve vybraném časovém období obvykle nemění a představuje interval mezi nejnižší a nejvyšší cenou.
- **cena taktická**, která může podléhat změnám každý týden, den, hodinu. Tato cena reaguje na změny trhu bez ohledu na kvalitu produktu, má výhodu proti konkurenci a aktivizuje okrajovou poptávku (např. výhodná koupě „ v poslední minutě „).

. Pohled na cenu je nutno zkoumat :

- z hlediska návštěvníka, kde představuje nejvyšší sumu peněz, kterou je ochoten zaplatit.
- z hlediska destinace, kde představuje relativní hodnotu produktu nabízeného vybranému segmentu trhu, která musí být dostatečně vysoká, aby pokryla fixní i variabilní náklady a umožnila dosáhnout zisk.

3.8.4. Komunikace

Návštěvník chce být informován a motivován ke koupi. K tomu je cesta aktuálního a pravdivého informování.

Prostřednictvím komunikačního mixu destinace modifikovat chování návštěvníka :

- vyvolat návštěvníkovu pozornost
- vyvolat v něm zájem o destinaci
- vyvolat v něm touhu destinaci navštívit
- aktivizovat návštěvníka ke koupi

Komunikační mix

– reklama, publicita, direct mail, public relations, podpora prodeje, osobní prodej – mají schopnost vyvolat v návštěvníkovi pozornost, zájem a touhu a aktivizovat návštěvníka ke koupi, reklama, publicita a public relations mají v komunikaci s návštěvníkem úlohu strategickou, podpora prodeje má charakter taktický, direct mail může působit v obou případech.

Reklama

- je nepřímá forma komunikace, obsáhne velký počet návštěvníků při relativně nízkých nákladech. Velkou nevýhodou reklamy je obtížnost měření efektivity. Nositelem komunikačního sdělení jsou komunikační média:

tištěné reklamní prostředky :leták,prospekt,katalog,kalendář,inzerát

venkovní reklama :billboardy,malované tabule,elektrické značky,reklama na vozích veřejné

dopravy,pouliční panely,reklamní balony a vzducholodě,chodící reklamy,laserové produkce

audiovizuální prostředky :televize,rozhlas,internet

Velmi závažná otázka je volba odpovídajícího reklamního média. Je nutné zvažovat nejlepší prostorovou a časovou dosažitelnost cílové skupiny, způsob zpracování

sdělení, tedy co má být o destinaci řečeno a komu a kdy to má být sděleno a stejně složitá otázka je hodnocení a měření úspěšnosti reklamy.

Publicita

- je bezplatná zmínka o destinaci v tisku, veřejném projevu, rozhlasu nebo filmu. Publicita je důležitá pro prodej – pomocí ní je možno zprostředkovat sdělení motivující ke koupi. Pro vybudování publicity je nutné vycházet z cílu publicity. Tím, kdo publicitu destinaci zajistí jsou novináři, obecně pracovníci sdělovacích prostředků - „sedmé velmoci“. Ke spolupráci s destinací je nutné získat tolik novinářů, kolik je to možné. Článek o destinaci napsaný profesionálem a publikovaný v renomovaném médiu přinese destinaci víc, než tištěná reklama. Získání producenta televize nebo filmu pro realizaci televizního, nebo filmového díla v prostředí destinace představuje mimořádně významnou publicitu.

Direkt-mail

- osobní typ média, který umožňuje efektivně komunikovat s vybraným segmentem. Využívá se na propagaci destinace jako celku s nabídkou ubytovacích, hostinských a doplňkových služeb, nových služeb, na podporu prodeje, zlepšení vztahů s návštěvníky, pro akcionáře, stálé i budoucí návštěvníky apod. Zasílá se poštou, obsahuje: prospekty, katalogy, brožury, noviny, výroční zprávy, novoročenky, dotazníky, suvenýry, kalendáře, pozvánky, přihlášky, formuláře na rezervaci, referenční dopisy, tiskové zprávy, kopie ocenění, informace pro stálé návštěvníky, informace pro cestovní kanceláře, informace o speciálních akcích a cenách na mimo sezónní období, informace o akcích připravovaných v destinaci.

Uvedené materiály musí být aktuální, seznam adres členů vybrané cílové skupiny (mailing list) musí být v souladu se zákonem na ochranu osobních údajů.

Public relations

- vztahy s veřejností jsou založeny na důvěře, pozitivních postojích a vzájemném pochopení.

Cílem public relations je posílit převažující mínění, neutralizovat nepřátelské nebo kritické mínění, prostřednictvím informování, přesvědčování a přizpůsobení získat podporu pro činnost v destinaci.

Tento cíl může být dosažen na základě znalosti veřejnosti ,ať již jde o

- vnitřní (zaměstnanci, akcionáři, dodavatelé, místní obyvatelé) nebo,
- vnější veřejnost (návštěvníci destinace, finanční veřejnost a investoři, zástupci sdělovacích prostředků, občanské a podnikatelské kluby, učitelé, státní správa a ostatní veřejnost).

Mezi významné činitele podporující public relations patří:

- *lobbying* – využívaný obvykle ve styku se státní správou, spočívající v informační činnosti, v komunikaci – přenášení zpráv v nejlepší formě k ideálnímu publiku a ve správný čas, nátlak – zabezpečuje, aby se nevyhnutelné akce uskutečňovaly v nejefektivnějším čase a vytrvale.
- *sponzoring* – umožňuje destinaci komunikovat s částí veřejnosti, se kterou je obtížné se spojit běžnými marketingovými metodami. Sponzoring obvykle představuje sponzorování sportu, kultury a umění, výstav, vzdělávání, přispívá také na charitativní činnosti, atd. Co se týče účinnosti, je závislý na času, pokud jde o úspěch, je závislý na image destinace nebo produktu.
- *výstavy a veletrhy* – poskytují příležitost setkat se stávajícími návštěvníky a kontaktovat nové, přijímat objednávky, prezentovat nové produktové řady a komponenty, sledovat rozšíření trhu, zlepšit pozice na trhu, posílení známosti destinace na trhu, sledování aktivit konkurence, získání všeobecných informací o trhu, apod. Účast na výstavách a veletrzích musí být v souladu se strategií public relations.
- *speciální nebo slavnostní akce* – tvoří součást public relations, jsou organizovány při příležitosti oslavy různých výročí, ocenění, na Silvestra, o Masopustu, při příležitosti otevření nového hotelu, apod. Organizování takovýchto akcí má vliv na návštěvnost destinace, upoutává pozornost médií, upevňuje vztahy s místními obyvateli, destinace se dostává do povědomí návštěvníků, motivuje zaměstnance i místní obyvatele a upevňuje v nich hrdost na destinaci.

Podpora prodeje

– jako taktický prvek, který reaguje na změnu podmínek na trhu. Cílem je vyzkoušet nové komponenty produktu, zvýšit prodej pobytů mimo sezónu, motivovat zprostředkovatele prodeje ke zvýšení prodeje pobytů v destinaci apod.

Mezi prostředky podpory prodeje patří:

- *vouchery a kupony* se slevou, vázané na nákup produktové řady, jejíž cena je relativně vysoká. Po předložení kuponu nebo voucheru má jeho majitel nárok na určitý produkt nebo cenovou slevu.
- *prémie* – je komponent produktu, který návštěvník obdrží zdarma nebo se slevou jako poděkování za koupi jiného komponentu produktu, případně za nákup nad určitou hodnotu.
- *skryté snížení ceny* – návštěvník dostane za stejnou cenu větší hodnotu.
- *poskytnutí určitého komponentu produktu navíc* – např. volný vstup do turistických atrakcí, apod.
- *bezplatné poskytnutí dárkového předmětu* nebo suvenýr
- *soutěže, finanční i nefinanční loterie a hry*
- *systém klubových průkazů – karty destinací* – při opakovaném nákupu se návštěvník stává členem klubu přátel destinace s oprávněním k využívání výhod. Cílem je budování věrnosti značce.

- *produktové balíčky* – při jejich koupi obvykle obdrží cenovou slevu, případně přidanou hodnotu.
- *křížová podpora prodeje* – poskytnutí návštěvníkovi informace o službách a pak na ně ještě zvláště upozornit. Např. informační prospekty destinace, letáky, mapy destinace, vstupenky do hradů a zámků s vytištěnou mapou atraktivit v destinaci apod.
- *dárkové certifikáty* – umožňují, aby návštěvník koupil produkt pro někoho jiného
- *vzdělávací programy, semináře, workshopy a poznávací návštěvy* – pro zprostředkovatele prodeje s cílem seznámit s novou produktovou řadou, novými komponenty produktu, případně s celkovou nabídkou destinace.
- *provizní systém* – procento provize se obvykle liší v závislosti na objemu prodeje
- *programy oceňování prodejců* – nefinanční odměny prodejcům, kteří realizují největší objem obchodu.

Osobní prodej –

představuje individuální, osobní komunikaci. Je maximálně flexibilní a jeho účinnost je možno okamžitě měřit. Při prodeji konkrétnímu návštěvníkovi je personálně, časově i finančně velmi náročný.

V případě, že je realizován zkušeným obchodním zástupcem, k výhodám osobního prodeje patří cílená nabídka, vyvolání okamžité reakce, schopnost uzavřít obchod, využití zpětné vazby a vybudování trvalých obchodních vztahů.

Osobní prodej má své nezastupitelné místo. Významným faktorem je např. osobnost a znalosti prodávajícího, vyřizování reklamací. Lidský faktor je nenahraditelný a kritický, a to jak z pohledu pracovníků ve službách, tak i z pohledu uspokojování klientových potřeb.

Destinační identita

– souhrnné zosobnění destinace odvozené z její filozofie, historie, kultury, strategie, stylu řízení, pověsti a chování zaměstnanců. Cílem je koordinace všech vizuálních charakteristik tak, aby v myslích všech zúčastněných na cestovním ruchu v destinaci byl vytvořen plánovitý, konzistentní a vhodný standard. Důležitou součástí destinační identity jsou *destinační kultura*, která zahrnuje filozofii destinace, etiku a způsob jednání sdílený zaměstnanci a uplatňovaný ve styku se zákazníky, *destinační design*, který vizualizuje destinační kulturu, image a identitu destinace – značka destinace, *destinační image*, která označuje to, jak veřejnost vnímá destinaci. Je to názor, dojem, představa, kterou si veřejnost udělá o destinaci na základě pohledu zvenku, tj. na základě určité věci, značky, osobností, událostí apod. Neoddělitelnou součástí destinační identity je *destinační komunikace*, která zahrnuje všechny komunikační kanály, nástroje, média a prostředky, kterými destinace komunikuje s vybranými segmenty trhu, obchodními partnery, zástupci veřejných sdělovacích prostředků, státní správou a místní samosprávou, s občanskými a státními institucemi, zaměstnanci, konkurencí, místními obyvateli apod.

3.9. Lidé

neježe poskytují služby návštěvníkům destinace, ale sdílejí s nimi i prostor, ve kterém žijí – destinaci, ať již jde o zaměstnance, nebo obyvatele destinace. Cestovní ruch je odvětví postavené na osobním poskytování služeb, na kontaktu lidí s lidmi, kdy úroveň poskytnuté „osobní“ služby ovlivňuje celkové hodnocení kvality produktu klientem. Pro zajištění kvality služby, poskytované návštěvníkovi, platí významná zásada „starejte se o své zaměstnance a ti se pak postarají stejným způsobem o vaše klienty“, která, přesně odráží význam lidského faktoru v cestovním ruchu.

Jedním z důležitých faktorů řízení destinace je i výchova odborníků. Pro rozvoj klíčových obchodů, pro uplatňování na trhu a pro rozvoj organické a dynamické soudržnosti systému musí management destinací realizovat tři základní součásti, jako nezbytnou základnu znalostí a to:

- odborné znalosti v oblasti cestovního ruchu,
- sociální znalosti a znalosti o destinaci.
- osobnostní předpoklady, které je možné charakterizovat jako: převahu, zodpovědnost, emocionální stabilitu, sociabilitu, opatrnost, originální myšlení, osobní vztahy, ráznost a sebedůvěru.

Od pracovníka se očekávají vlastnosti jako je:

- zdvořilost
- spolehlivost,
- kompletnost,
- kompetentnost,
- důvěryhodnost,
- citlivost a
- osobní přístup,

které se pak odráží v hodnocení destinace u návštěvníka. Destinace se musí svým zaměstnancům věnovat, organizovat vzdělávání, školení, seznamovat je s novou informační technologií, seznamovat je s cíly a záměry destinace, motivovat je, vytvářet podmínky pro identifikaci zaměstnance s destinací.

Prostřednictvím účasti na cestovním ruchu dochází v destinaci k interakci nejen mezi návštěvníky a poskytovateli služeb, ale i mezi návštěvníky a místními obyvateli, tzv. hostitelskou komunitou. Z toho vyplývá, že je nezbytné tuto hostitelskou komunitu informovat o koncepci rozvoje cestovního ruchu v destinaci, poukázat na přínosy cestovního ruchu pro destinaci (vytváření nových pracovních míst, zvyšování životního standardu, podporu kultury a tradic, apod.). Je nezbytné intenzivně spolupracovat s orgány státní správy a místních samospráv, které se mohou efektivně zapojit do výchovy obyvatel destinace k cestovnímu ruchu.

3.10. Realizační plán

zdůrazňuje charakter vybraného segmentu a marketingový mix vytvořený pro uvedený segment, potřebu a časové rozložení zdrojů, očekávané výsledky, konkrétní odpovědnost za plnění plánu, stanovení finančních prostředků včetně rezerv .

Součástí realizačního plánu je úvodní část, která objasňuje jak a proč byl plán sestaven. obsahuje výsledky analýz, silné a slabé stránky destinace včetně možných příležitostí a ohrožení na trhu, popisuje přijaté strategie s odůvodněním jejich výběru.

Realizační plán konkretizuje:

- specifikaci všech činností pro aktivizaci marketingového mixu
- časový horizont plnění plánu, kdo, kde a kdy uskuteční konkrétní činnosti
- odpovědnost za plnění plánu
- rozpočty
- způsob hodnocení plnění plánu
- způsob a formu seznámení všech zúčastněných s plánem

3.11. Kontrola plnění strategie

Představuje finanční kontrolu, dosažení objemů prodeje pobytů, produktových balíčků, celkových výnosů a zisků, speciální metody kontroly- např. posílení image destinace, kvality poskytovaných služeb, atd..

Po dobu realizace marketingové strategie jsou přijímána operativní rozhodnutí, která nemají cíl změnit základní marketingovou koncepci, ale v případě, že kontrola ukáže, že nepřináší očekávaný výsledek, je nezbytné marketingovou strategii přehodnotit.

Nejefektivnější metoda kontroly plnění strategie destinace je [marketingový audit](#).

Předmětem marketingového auditu destinace cestovního ruchu je:

- audit vnějšího prostředí, jeho vývoj a budoucí trendy vzhledem
- audit cílů a strategie (mise, úkoly, cíle a strategie marketingu) z hlediska vnějších vlivů na destinaci i vnitřních zdrojů
- organizační audit (formální struktura, pracovní výkonnost, účinnost spolupráce) z hlediska schopnosti realizovat vybranou strategii.
- systémový audit (systém marketingových informací, plánování, kontroly, vývoje nových produktů) z hlediska analýzy vynaložených nákladů
- audit marketingové produktivity (rentabilita, efektivnost)
- audit marketingového mixu (produkt, cena, distribuce, komunikace s návštěvníky, lidé)

4. Slovník použitých pojmů

Globalizace

- Globalizací se zkráceně nazývá teorie globálního ekonomického růstu, podle níž extenzivní rozvoj vyspělých zemích ve svém důsledku způsobuje i zvýšení životní úrovně a zmírnění chudoby v rozvojových zemích. Rozvojová země je stát s relativně nízkou životní úrovní obyvatelstva, nerozvinutým průmyslem a relativně nízkým HDI. Tyto země jsou opožděné ve svém průmyslovém a sociálním vývoji za státy vyspělými.

Marketingový management destinace

- vzájemnou souvislost mezi destinací a jejím okolím, kde vzájemně spolupůsobí systém klíčových produktů, distribuční cesty a sítě, politika značky, systém řízení kvality, systém řízení znalostí a společnost destinačního managementu.

Politika cestovního ruchu

- soubor předpisů, pravidel, směrnic, příkazů a strategií, které tvoří rámec, v němž dochází k přijímání kolektivních a individuálních rozhodnutí přímo ovlivňující rozvoj cestovního ruchu.

Organizace cestovního ruchu

- představuje *organizaci*, ve které by měly být zastoupeny orgány státní správy, orgány místní samosprávy, obyvatelé destinace, občanské a kulturní organizace podnikatelské subjekty.

EN ISO 9004-2

- Řízení jakosti a prvky systému jakosti, část 2, Směrnice pro služby.

Management destinace

- managementem destinace rozumíme soubor technik a nástrojů, používaných při koordinovaném plánování, organizaci, komunikaci, rozhodovacím procesu a regulaci cestovního ruchu v destinaci za účelem dosažení jeho udržitelného rozvoje a zachování konkurenceschopnosti na trhu.

Marketing destinace

- podstata marketingu destinace spočívá v orientaci zainteresovaných subjektů na uspokojení potřeb a požadavků návštěvníků za účelem dosažení zisku.

Marketingová strategie

- interdisciplinární a týmový přístup k volbě strategie destinace.

Produkt

- je všeobecný termín pro všechno, co destinace cestovního ruchu nabízí současným i potenciálním návštěvníkům.

Distribuční cesty

- umožňují, aby produkt byl na správném místě a ve správném čase.

Destinační identita

- souhrnné zosobnění destinace odvozené z její filozofie, historie, kultury, strategie, stylu řízení, pověsti a chování zaměstnanců.

Marketingový audit

- metoda kontroly plnění strategie destinace.

Literatura:

- Horner, S., Swarbrooke, J.: Cestovní ruch, ubytování a stravování, využití volného času; Aplikovaný marketing služeb. Grada Publishing, a.s., Praha, 2003.
- Morrison, Alastair M.: Marketing pohostinství a cestovního ruchu. Victoria publishing, Praha, 1995.
- Návrh nové organizační struktury cestovního ruchu Jihomoravského kraje. Avedon, Mikulov, 2003.
- Strategie rozvoje cestovního ruchu Jihomoravského kraje. Brno, DHV, 2002.
- Kol. (2004) : Strategie propagace České republiky 2004-2010.- COT, duben 2004, zpracovala Česká agentura cestovního ruchu CzechTourism, Praha
- Ministerstvo pro místní rozvoj, Praha: Koncepce státní politiky cestovního ruchu pro období 2002-2003
- ČSN ISO 9004-2: Řízení jakosti a prvky systému jakosti, část 2, Směrnice pro služby
- Doc. RnDr Josef Zerner, ing. Ivana Chylíková, Bc. Libor Nunvář: Informační a komunikační technologie v cestovním ruchu, Universita Hradec Králové 2002, Gaudeamus
- Miroslav Foret: Marketingová komunikace, ISBN 80-251-1041-9 2006-12-27
- Jaroslav Rektořík, Jan Selešovský a kol.: Rukověť územní správy, Jak řídit kraj, město a obec, díl IV, ISBN 80-2102957-9 (IV díl)
- Ing. Monika Palatková, PhDr.: Marketingová strategie destinace cestovního ruchu, GRADA Publishing a.s., 2006, ISBN 80-247-1014-5
- Alžběta Királová: Marketing destinace cestovního ruchu, Ekopress, s.r.o., ISBN 80-86119-59-4
- Němčanský, M.: Odvětví cestovního ruchu. Vybrané kapitoly 1. 2. díl. Karviná: Slezská universita v Opavě, 199 ISBN 80-7248-48-0
- Pásková, M., Zelenka, J.: Výkladový slovník cestovního ruchu. MMR, Praha 2002
- Nunvářová, S.: Veřejná politika a územní správa a samospráva. Distanční studijní opora, Brno: ESF MU, 2006-12-27
- Vaško, M.: Cestovní ruch a regionální rozvoj. Praha: VŠE KMV, 2002, ISBN 80-245-0445-6

www.wordl-tourism.org

www.mmr.cz

www.cyso.cz

www.kr.jihomoravsky

europe.eu.int

www.munet.cz/ismo/

www.isvs.cz

www.statnisprava.cz

www.cccr.cz

www.crr.cz

www.cccr-info.cz

Příloha k I.modulu : kontrolní otázky

1. Kdo je účastníkem cestovního ruchu?(odpověď:úvod)
2. Co to je NUTS ? (odpověď:kap.2.2.)
3. Jaká je územně správní struktura ČR ?(odpověď:2.4.)
4. Charakterizuj stát. (odpověď:kap.2.1.)
5. Co jsou to regiony soudržnosti ? (odpověď:2.5.)
6. Vysvětli pojem euroregion,kolik euroregionů je v ČR ? (odpověď:kap.2.6.1.)
7. Charakterizuj pojem kraj,obec,město,statutární město.(odpověď: kap.:2.7.,2.8.,2.9.,2.10..)
8. Podle jakého zákona jsou zřízeny obce ? (odpověď : 2.8.)
9. Co se rozumí veřejnou správou a samosprávou.(odpověď:2.12.)
10. Jak je možné aplikovat marketingový přístup k veřejné správě ?(odpověď:2.12.)
11. Co to jsou obce s rozšířenou působností ? (odpověď:2.11.1.)
12. Jaké informace pro organizování cestovního ruchu poskytuje stát ?(odpověď:3.1.)
13. Jaké jsou cíle Koncepce státní politiky ? (odpověď : 3.1.1.)
14. Jaké jsou hlavní úkoly České centrály cestovního ruchu ? (odpověď:3.1.2.)
15. Co je základním dokumentem poskytující informace o záměrech v krajích ?
16. Jaké informace poskytuje Program rozvoje obce ? (odpověď :3.3.)
17. Jaké informace potřebuje destinace cestovního ruchu pro tvorbu strategického marketingového plánu ?(odpověď:3.4.1.)
18. Kdo se podílí a jak jsou předávány informace veřejné správy ?(odpověď:4.1.)
19. Co obsahuje Informační systém veřejné správy ? (odpověď:4.2.)
20. Co to je regionální informační systém ?(odpověď:4.3.)
21. Jaké jsou základní úkoly informačních kanceláří cestovního ruchu (odpověď:4.4.)

Příloha k II.modulu : kontrolní otázky

1. Která problematika v cestovním ruchu se dotýká dodržování zákona 101/2000Sb. O ochraně osobních údajů ? (odpověď : např.:modul III.,kap.4.1.,4.5.,4.11.)
2. Kde uplatníme poznatky ze zákona 106/1999Sb. O svobodném přístupu k informacím ?(odpověď: např. modul I,kap. 3.4.1.)
3. Čeho se dotýká a co podmiňuje zákon 227/2000Sb. O elektronickém podpisu.? (odpověď :např. modul III,kap. 4.7.)
4. Co řeší zákon 365/2000Sb.,vysvětlíte rozdíl mezi cestovní kanceláří a cestovní agenturou. (odpověď :první část – komentář k zákonu,druhá část otázky-modul III. kap.4.10.,1.11.)
5. Který zákon řeší fungování Portálu veřejné správy?(odpověď:modul II.kap. 2.2.5.)
6. Podle kterého zákona je možné vydávání tiskových periodik,kdo nes odpovědnost za obsahovou stránku?(odpověď: modul II,kap.2.5.2.)

Příloha k modulu III. :kontrolní otázky

1. Co je třeba zohledňovat při výběru distribučních cest ? (odpověď: úvod)
2. Jaká jsou specifika distribučních cest ? (odpověď : kap.2.)
3. Jaké jsou formy distribučních cest ? (odpověď: kap.3.)
4. Jaké jsou výhody přímého prodeje ? (odpověď: kap. 4.1.)
5. Vysvětli telemarketing a jeho využití. (odpověď : kap.:4.3.)
6. Vysvětli význam internetu.(odpověď : 4.7.)
7. K čemu se využívá www ? (odpověď : 4.7.1.)
8. Jaké jsou výhody nakupování na internetu ? (odpověď : 4.7.2,)
9. Jaké úkoly plní turistická informační centra ? (odpověď:4.8.)
10. Jaká je úloha cestovních kanceláří ? (odpověď : 4.11.)
11. Co rozumíte pod pojmem speciální distribuční cesty ? (odpověď:4.13.)

Příloha k modulu IV. : kontrolní otázky

1. V čem spočívají základní problémy v efektivním organizování cestovního ruchu v období po roce 1999 ?(odpověď : 3 odstavec úvodu)
2. Jaké jsou základní tendence řešení otázek cestovního ruchu v období globalizace a prudkého rozvoje informačních technologií, při plném respektování cestovního ruchu a všech jeho specifíků ? (odpověď : *Organizace cestovního ruchu... úvod*)
3. Co se rozumí politikou cestovního ruchu ? (odpověď : kap. 2.1.,2.2.)
4. Čím se odlišuje problematika řešení orgánu veřejné správy a podnikatelských subjektů při řešení otázek souvisejících s turistickým ruchem ?(odpověď : kap. 2.3.)
5. Co se rozumí pod pojmem marketingový management destinace?(odpověď : kap.:2.1.)
6. Co si představujete pod pojmem *organizace cestovního ruchu* ?(odpověď :kap.2.3.)
7. Jaké jsou hlavní úkoly *organizace cestovního ruchu* v destinaci ?(odpověď:kap. 2.3.1.)
8. Co se rozumí marketingovou koncepcí destinace cestovního ruchu ? (odpověď : kap.3.)
9. Jaké jsou základní kroky marketingové koncepce ? (odpověď: kap. 3.1. – 3.10.)
10. Z čeho vychází marketingová analýza ? (odpověď : kap. 3.4.1.,3.4.2.,3.4.3.)
11. Jaké existují možnosti volby marketingové strategie? (odpověď :kap. 3.7.)
12. Čemu se musí věnovat náležitá pozornost při výběru segmentu trhu? (odpověď: kap.3.6.)
13. Jaké kroky musíme udělat při aktivizaci marketingového mixu ? (odpověď:kap. 3.8. – 3.9.)
14. Co patří mezi prostředky podpory prodeje ? (odpověď : kap. 3.8.4.)
15. V čem spočívá význam osobního prodeje ? (odpověď : 3.8.4.)
16. Co rozumíte pod pojmem public relations ? (odpověď : 3.8.4.)
17. Jaké jsou prvky destinační identity ? (odpověď : 3.8.4.)
18. Jaké vlastnosti mají mít lidé zaměstnaní v destinaci turistického ruchu ?(odpověď : 3.9.)
19. K čemu slouží ČSN ISO 9004-2 ? (odpověď : 2.3.1)
20. Co obsahuje realizační plán ? (odpověď : 3.10.)
21. Co je předmětem marketingového auditu ? (odpověď : 3.11.)
22. Co se rozumí přijetí koncepce učící se organizace? (odpověď : 2.3.1.)

Rejstřík

C	
Cestovní agentury – zprostředkovatelé	156
Č	
Česká centrála cestovního ruchu – CZECHTOURISM	38
D	
Destinace cestovního ruchu	38
Destinační identita	182
Distribuční cesty	182
E	
E-business (elektronický obchod)	156
EN ISO 9004-2	181
Euroregiony	37
G	
Globalizace	181
I	
Informační kanceláře cestovního ruchu	39
Informační systém veřejné správy	39
Internet	156
K	
Kraj	37
M	
Management destinace	181
Marketing destinace	181
Marketingová strategie	182
Marketingové turistické regiony	38
Marketingový audit	182
Marketingový management destinace	181
Města	37
Mikroregion	38
N	
Návštěvník	38
NUTS	37

O

Obce	37
Obce s rozšířenou působností.....	38
Organizace cestovního ruchu	181
Osobní prodej	156

P

Politika cestovního ruchu	181
Portál veřejné správy	39
Produkt	182
Program rozvoje kraje (PRK).....	39
Program rozvoje obce.....	39
Působností obce.....	38

R

Regionální informační systém.....	39
Regiony soudržnosti.....	37

S

Samospráva	38
Stát.....	37

T

Telemarketing.....	156
Touroperační(cestovní kanceláře) - organizátoři cest.....	156

V

Veřejná správa.....	38
Vyhláška,nařízení vlády	140

Z

Zákon.....	140
Zelená linka	156

Tato skripta jsou spolufinancována
Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky